C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\McBain - Dej mládencům ruku jako lopatu.pdb

**PDB Name:** McBain - Dej mládencům ruku jak
**Creator ID:** REAd
**PDB Type:** TEXt
**Version:** 0
**Unique ID Seed:** 0
**Creation Date:** 16.8.1973
**Modification Date:** 16.8.1973
**Last Backup Date:** 1.1.1970
**Modification Number:** 0

Dej mládencům ruku jako lopatu

Ed McBain

1

Pršelo.
Pršelo už teď třetí den, hnusný březnový déšť zastřel nádheru časného předjaří monochromní, nepolevující šedí. Předpovědi v televizi správně uhodly, že bude pršet dnes, a odhadovaly, že by mohlo pršet i zítra. Za tento časový limit další věštby neriskovaly.
Richardu Generovi, policistovi na obchůzce, se ale zdálo, že prší odjakživa a hodlá pršet na věky věků a že by ho to případně mohlo i spláchnout do kanálu, odnést do isolských stok a bez velkých cirátů pak vyvrhnout s ostatním svinstvem buď do River Harb, nebo do River Dix.
Ať na severu nebo jihu, nebyl v tom žádný rozdíl, obě řeky byly znečištěné, obě páchly odpadky lidských životů. Genero trčel na rohu jako člověk stojící po kotníky ve vodě na rychle se potápějícím veslařském člunu a pozoroval skoro liduprázdné ulice. Jeho gumová čapka do deště byla černá a lesklá jako asfalt, který se prostíral před ním. Pořád ještě se vleklo časné odpoledne, ale v dohledu nebylo málem živé duše a Genero si připadal osamělý a opuštěný. Navíc měl pocit, že je jediný člověk v celém velkoměstě, který se nedovtípil, že by se měl před deštěm někde schovat. Co nevidět se v těch zatracených ulicích utopím, pomyslel si, kysele říhl a uchlácholil se skutečností, že ve 3.45 bude na hlídce vystřídán. Potrvá mu asi pět minut, než se vrátí na policejní strážnici, a nejvýš deset minut, než se převleče do civilu. Potom půlhodina podzemní dráhou do Riverheadu, a doma by mohl být ve 4.30. Pro Gildu se nemohl stavit dřív než v 7.30, což mu poskytovalo dost času k tomu, aby si před večeří hodil menšího šlofíka. Při pomyšlení na šlofíka Genero zívl a sklonil hlavu.
Po krku mu seběhla kapka studené vody a Genero hlasitě zasakroval: "Doprdelepráce!", ale pak se honem kalem sebe rozhlédl, aby se ujistil, zda ho některý mravně háklivý občan velkoměsta nezaslechl. Uklidněn vědomím, že obraz ryzího amerického ochránce zákona nedoznal úhony, vykročil Genero vzhůru po ulici. Boty ve vysokých galoších rozčvachtávaly vodu na každém kroku.
Hele, dešti, už mě neštvi, pomyslel si. Světe, div se - ono pršelo dál. No, déšť ještě není to nejhorší, pomyslel si. Rozhodně je lepší než sníh. Při té představě se kapánek otřásl, částečně proto, že ho při pouhém pomyšlení na sníh zamrazilo, částečně proto, že nikdy nedokázal myslet na sníh nebo na zimu, aby mu přitom v hlavě nenaskočila vzpomínka na chlapce, kterého nalezl kdysi dávno v suterénu.
Hoď to psům, pomyslel si. Dost pitomé je už to, že cedí. Nač ještě myslet na mrtvolky, které nahánějí husí kůži. Chlapcova tvář byla modrá, doopravdy modrá, předkláněl se na dětské postýlce a Generovi trvalo nějaký ten moment, než pochopil, že chlapec má kolem krku provaz a že je mrtvý.
Poslyš, na to radši ani nemyslet. Z toho se jednomu dělá šoufl. No ale poslyš, jsi přece policajt, připomněl si. Co myslíš, že mají policajti dělat? Odšroubovávat požární hydranty? Rozhánět kluby, co hrají na ulicích baseball s násadou od smetáku místo pálky? Mám dojem, a jen si to přiznej, že sem tam najdou některého poldu a je dočista tuhej. Poslyš, z toho se jednomu dělá šoufl.
Za tohle ale přece bereš plat, člověče. Tak by sis to měl taky přiznat.
Každý policajt se musí čas od času utkat s nějakým menším násilím. A mimochodem, ten kluk, to už je přece tak strašně dávno, tolik vody už od
té doby ...
Vody. Kristepane, copak ten déšť nechce nikdy přestat?
V tomhle lijáku už tedy dlouho nebudu, pomyslel si. Stavím se v krejčovství u Maxe a možná ho přiměju, aby vyvalil trochu toho sladkého vína, co pije na pesach, a připijeme si spolu na Bermudy. Fakt, tam bych teď chtěl být - na

Bermudách. Kráčel ulicí a otevřel dveře krejčovství. Cinkl zvonek. V krámě čpěla pára a voněly čisté obleky. Sotva Genero vešel, hned se cítil trochu líp.
"Ahoj, Maxi," řekl.
Max byl pán s kulatou tvářičkou a věnečkem bílých vlasů, který mu obtáčel proplešatělou leb jako svatozář. Zvedl oči od šicího stroje a řekl: "Víno nemám."
"Kdo se tě prosí o víno?" odpověděl Genero a trochu rozpačitě se zašklebil. "Chceš mě vykopnout z krámu, když je venku takovýhle zatracený den?"
"Zatracený nezatracený, kdyby byl nevímjaký, víš dobře, že tě z krámu nevykopnu," řekl Max, "takže si to mudrování můžeš nechat od cesty. Dávám ti ale na vědomost předem, ještě než spustíš, že víno nemám."
"Kdo se tě hrome prosí o vino?" řekl Genero.
Přisunul se blíž k radiátoru a stáhl si rukavice.
"Na čem to fachčíš, Maxi?"
"Na čem bys asi tak hádal? Co myslíš? Vyrábím plány Bílýho domu. Chci ho vyhodit do povětří. Co jinýho se tak asi dá na šicím stroji dělat?"
"Chtěl jsem říct - co jako zrovna šiješ?"
"Uniformu Armády spásy," řekl Max. "Fakt? A cože to?"
"V tomhle velkoměstě pořád ještě zbylo pár krejčích, víš?" řekl Max. "Všichni přece jen ještě nepodělkujeme na čištění a na žehlení. Čistit a žehlit, to je tak pro mašiny. Krejčovina je práce pro chlapy. Max Mandel je krejčí, žádný žehlicí automat."
"A prvotřídní krejčí," řekl Genero a číhal, jak Max zareaguje.
"Máš to marný, víno nemám," řekl Max. "Proč vlastně nejsi na ulici a nemaříš zločinný rejdy?"
"V tomhle počasí nemá na zločiny nikdo to pravé gusto," řekl Genero. "Jediný zločin, který dneska frčí na plný pecky, je prostituce."
Genero pozoroval Maxovu tvář. Neušel mu letmý záblesk uznání ve starcových očích a zazubil se. Každým okamžikem se propracovával k tomu vínu pořád blíž a blíž. Maxe začaly jeho vtípky bavit, a to bylo dobré znamení. Teď už jen stačilo vyloudit kapku soucitu.
"V takovém lijáku jako dneska," řekl Genero, "to člověk prokřehne až do morku. Fakt, až do morku."
"Takže co?"
"Takže nic. Jen ti to říkám. Do morku kostí. A nejhorší je, že jeden ani nemůže zapadnout do baru nebo tak někam na frťana. Prostě se zahřát.
Víš přece, že to máme zakázaný."
"Takže co?"
"Takže nic. Jen ti to říkám." Genero se odmlčel. "Tu uniformu sichr spíchneš báječně. Parádní práce, Maxi."
"Díky za povzbuzení."
V krejčovství se rozhostilo ticho. Venku se tříštil déšť, neúnavně a monotónně bubnoval do chodníku.
"Až do morku," řekl Genero.
"Jo, to už jsi říkal. Do morku kostí."
"To jeden prokřehne."
"Jasně, jeden prokřehne."
"To bych prosil," řekl Genero a potřásl hlavou.
"Víno je vzadu u žehlicího automatu," řekl Max a nezvedl oči. "A moc toho nepij, ty se namažeš jedna dvě a mě zavřou, že jim demoralizuju
policajty."
"To jako chceš říct, že máš víno, Maxi?" zeptal se Genero nevinně.
"Hele - pan Andělín Naivka se ptá, jestli mám víno. Jen běž, běž dozadu. Pij, dej si!oka, ale ať tam něco v tý flašce zbyde."
"To je od tebe děsně hezký, Maxi," řekl Genero rozzářeně. "Fakt jsem neměl tušení -"
"Tak běž, běž - než si to rozmyslím."
Genero šel do zadní místnosti a objevil láhev vína na stole u žehlicího automatu. Odzátkoval ji, nad výlevkou u pošmoulaného okénka opláchl sklenici a nalil si až po okraj. Lačně vymrštil sklenici k ústům, vyprázdnil ji jediným douškem a olízl si rty.
"Chceš taky trochu, Maxi?" zavolal.
"Armáda spásy nerada vidí, když člověk při šití těch jejich uniforem chlastá."
"Je to moc dobrý, Maxi," řekl Genero škádlivě.
"Tak si dej ještě jednu a neotravuj. Kvůli tobě budu mít ty stehy kompletně fermisht."
Genero vyzunkl ještě jednu sklenici, znova láhev zazátkoval a vrátil se zpátky do dílny. Čiloušsky si mnul ruce.
"Tak - a teď jsem připravenej na všecko," řekl a zašklebil se.
"Nač chceš bejt připravenej? Sám jsi říkal, že za takovýho počasí jako dneska frčí jedině prostituce."
"Na tu jsem připravenej taky," odpověděl Genero. "Pojď si někam vyrazit, Maxi. Zavři krám a jdem si nabrnknout dvě fajnový saze: Co ty na to?"
"Hele, nepřiváděj starýho člověka na hříšný myšlenky. Má žena - ta mě tak načapat s nějakou fajnovou sazí! Vrazila by mi kudlu do zadku. Vypadni, vypadni, běž na obchůzku. Běž si zavírat ty ostatní opilce a vandráky. Mně dej pokoj. Já tady nemám ani tak krejčovství jako spíš bar a gril. Každej chlastoun policajt na obchůzce se u mne staví na víno. Stát by mi měl povolit, abych si to víno odpočet z daní jako část režie. Mám chuť jednou do tý flašky místo vína nalejt

nějakej dryák. Pak mi možná ti fercockteh poldové z 87. revíru dají konečně jednou pokoj. Běž. Koukej mazat. Vypadni."
"Chá - sám víš, že nás máš rád, Maxi."
"Jo, mám vás rád jak štěnice."
"To víc než štěnice."
"Máš recht. Mám vás rád jak potkany."
Genero si natáhl rukavice.
"No, tak teda zpátky na můstek," řekl.
"Jakej můstek?"
"Kapitánskej. To je fórek, víš, Maxi? Leje tam - no ne? Voda. Na vodě!od. Na lodi můstek. Už ti to došlo?"
"Koukám, že televize přišla o náramnýho komika, když ses rozhod, že se dáš k policajtům," řekl Max a zavrtěl hlavou.
"Zpátky na můstek. Na kapitánskej." Zavrtěl hlavou ještě jednou. "Hele, nechtěl bys pro mě něco udělat?"
"Co by to mělo bejt?" zeptal se Genero, který už otvíral dveře.
"Až na tom můstku budeš, na tom kapitánským ..."
"Tak co?"
"Tak z něho skoč!"
Genero se zazubil a zavřel za sebou dveře. Venku pořád lilo, ale cítil se teď o chlup líp. Sladké víno mu vyhřívalo žaludek a cítil, jak se mu po celém těle rozlévá teplá malátnost, čvachtal kalužemi málem bezstarostně, pomrkával v sekavém dešti a falešně si pohvizdoval. Muž - nebo možná vysoká žena, těžko říct - stál na autobusové zastávce. Vysoká žena - nebo možná muž, v tom dešti se to nedalo jasně rozeznat - byla oblečena celá v černém. Černý plášť do deště, černé kalhoty do zvonu, černé boty, černý deštník, který dokonale ukrýval hlavu i vlasy.
Autobus zahnul k okraji chodníku, rozstříkl obrovský vějíř vody. Dveře se s mlasknutím otevřely. Osoba - muž či žena - nastoupila do autobusu, deštěm pruhované dveře se opět zavřely a černě oblečená osoba zmizela z dohledu. Autobus vyjel od chodníku a rozstříkl další vějíř vody, která Generovi zastříkala nohavice.
"Blbec jeden ..." zařval a začal si otřepávat vodu s kalhot.
V té chvíli uviděl tašku položenou na chodníku vedle sloupu s návěštím autobusové zastávky.
"Hej! Počkejte!" zakřičel za autobusem. "Zapomněl jste si tu tašku!"
Jeho slova zanikla v dunivém řevu autobusového motoru a vytrvalém bubnování deště.
"Doprčic," zamumlal, přistoupil k sloupu autobusové zastávky a zvedl tašku. Byla to malá modrá příruční taška, taková, jaké rozdávají svým cestujícím letecké společnosti. V bílém kruhu na boku tašky stálo červenými písmeny: AEROLINIE SVĚT.
A pod tím reklamní heslo bílým psacím písmem: Oblétáváme svět. Genero tašku zkoumal. Nebyla moc těžká. K popruhu byla připevněna malá kožená kapsička a pod celuloidovým okénkem byl identifikační štítek. Majitel tašky, ať už patřila komukoli, však zapomněl vyplnit JMÉNO a ADRESU. Identifikační štítek byl prázdný.
Genero namíchnutě zatáhl za zip a sáhl do tašky.
Zděšeně a v hrůze rukou uškubl. Jako blesk mu prolétla hlavou myšlenka - panebože, už ne, už ne - a pak se chytil za sloup autobusové zastávky a opřel se o něj, poněvadž se mu najednou zamotala hlava.
2

Ve služební místnosti detektivů 87. revíru si mládenci vyměňovali vzpomínky z časů, kdy ještě chodili na obchůzky. Je samozřejmě možné se přít, zda se slovo "mládenci" hodí k označení skupiny mužů ve věku od osmadvaceti do dvaačtyřiceti let, kteří se denně holí a kteří spávají s rozličnými, různě zralými či nezralými ženami, kteří sakrují jak piráti a mají občas co činit s nejodpornějšími lidskými bytostmi, jaké se na světě vyskytly od dob neandrtálců. Slovo "mládenci" totiž navozuje dojem prostoduchosti a nevinnosti, který v tomto případě není docela přesný. Toho neutěšeného, deštivého březnového dne však přesto ve služební místnosti pátracího oddělení panovala nevinná nálada party bodrých a nevinných mládenců. Těžko by člověk věřil, že muži, kteří stáli v důvěrném hloučku kolem Andyho Parkera, culili se a napjatě poslouchali, zabývají se den co den zločinem a zločinci. Ve služebně to spíš vypadalo jako v šatně někde na vysoké škole. Hovor se mohl točit kolem universitního fotbalového mužstva v den, kdy se hraje poslední zápas sezóny. Muži stáli, popíjeli kávu z papírových kelímků a chovali se uprostřed otlučeného, nepříliš čistého komfortu erární služebny naprosto nenuceně. Andy Parker jako bojovný fullback, vzpomínající na horké chvíle v utkání s mužstvem Central High, shromáždil kolem sebe svůj tým, zaklonil se v otáčecím křesle a zkormouceně potřásl hlavou.
"Jednou jsem načapal náramnou pipku, to mi teda věřte," řekl. "Stopnul jsem ji, když vyjížděla z River Highway. Zrovna u 17. mostního pilíře, znáte to tam?"
Mládenci přikývli.
"Ignorovala totiž červenou na konci zábradlí a dole na silnici se pak otočila do protisměru. Zahvízdal jsem na ni, ona dupla na brzdy, já připochodoval k vozu a povídám: ‚Madam, vy jste určitě starostova dcera, když si troufáte takhle jezdit."
"A byla?" zeptal se Steve Carella.
Seděl na kraji stolu, štíhlý svalnatý muž s očima, které zvláštním způsobem neustále přivíral, takže vypadal trochu jako orientálec. Ve velké ruce držel papírový kelímek s kávou a napjatě Parkera pozoroval. Ten člověk i jeho metody policejního vyšetřování mu byly dost lhostejné, ale musel uznat, že historku vypráví s gustem.
"Ale kde. Ta, a starostova dcera. Byla to - no, mám vám to teda vypravovat do konce?"
Parker se poškrábal v mohutném strništi. Holil se ten den ráno, ale obvyklý podvečerní pánský stín mu vyvstával na tvářích mnohem dřív, takže neustále vypadal poněkud zanedbaně - velký, rozcuchaný muž s tmavými vlasy, temnýma

očima, tmavým plnovousem. Ve skutečnosti, nebýt policejního odznaku, který měl zapíchnutý v náprsní tašce, mohl být Parker klidně pokládán za některého z mnoha zlodějů, jejichž pouť skončila na 87. pátracím odděleni. Připomínal hollywoodský stereotyp gangstera do té míry, že ho často zastavovali příliš horliví pochůzkáři, pasoucí po podezřelých osobách. Kdykoli se to stalo, vždycky se hned vytasil s legitimací detektiva a troufalého policejního zelenáče náramně seřval. Tahle hra - ačkoli si to sám nikdy nepřiznal - působila mu neobyčejné potěšení. Po pravdě řečeno, bylo docela možné, že se Andy Parker po ostatních revírech potloukal naschvál, v naději, že ho zastaví některý nic netušící pochůzkář, na kterém si pak bude moci vzhledem ke své služební hodnosti zgustnout.
"Seděla na předním sedadle a měla na sobě dvoudílnej kostým," vykládal Parker, "dvoudílnej kostým a ty dlouhý černý mřížkovaný punčochy. A ten kostým, to byly vlastně takový ty mrňavý černý kaťata, ozdobený zlatými penízky, a miniaturní podprsenka, pod kterou se marně skrejvalo kapitální poprsí - fakt, takový polokoule jsem za celej život u žádný ženský neviděl, jak je pánbu nade mnou. Zalomcovalo to se mnou, naklonil jsem se do vozu a povídám: ‚Právě jste jela na červenou, madam, a navíc jste se otočila do protisměru a přejela dvojitou bílou lajnu. A taky bych se musel moc mejlit, kdybysme vás nemohli stíhat pro nedostatečné oblečení. Tak co s tím uděláme?`"
"Co ona?" zeptal se Cotton Hawes.
Ze všech detektivů, shromážděných kolem Parkerova psacího stolu, jediný nepil kávu. Hawes si potrpěl na čaj, což byl návyk, který si osvojil v letech dospívání. Jeho otec byl protestantský kněz a členové kongregace k ním chodívali na čaj skoro každý den. Hawes byl ve svých chlapeckých letech nucen při každodenních shromážděních kongregačních pijáků čaje asistovat - z důvodů, které znal asi lépe jeho otec než on. Řízný, osvěžující a horký čaj ani v nejmenším nepříznivě neovlivnit jeho růst. Dospělý Hawes měřil málem metr devadesát v ponožkách a byl to zrzavý obr, vážící pětadevadesát kilo.
"Mrskla po mně těma velkejma modrejma kukadlama, zasazenejma do ksichtíku, jako mají panny v hračkářství," řekl Parker, "zamávala na mě řasama a povídá: ‚Já strašně pospíchám. Jestli mi chcete dát ten zatracenej lístek, tak mi ho dejte!`"
"Ohromný!" řekl Hawes.
"A tak jsem se zeptal, kam ten spěch, a ona že prej za pět minut, ale přesně, musí bejt na scéně."
"Na jaké scéně? Někde v nějaké dupárně?"
"Ne, to ne, tancovala v jedné hudební veselohře. Velkej trhák to byl, fakt. A v tý chvíli bylo asi půl devátý a ona si byla štont zlámat vaz, jen aby to stihla, než půjde opona nahoru. Tak jsem teda vytáhl plnicí péro a polsutovej blok, a ona povídá: ‚Nechtěl byste radši dva lístky na největší trhák, jakej se v tomhle městě momentálně hraje?` a začala se hrabat v kabelce, to kapitální poprsí jí pořád kynulo z tý miniaturní podprsenky a štrůdl auťáků už za ní stál až někam k Akváriu."
"No a stálo to představení za to?" zeptal se Carella.
"Já od ní ty lístky nevzal."
"Proč ne?"
"Poněvadž takhle jsem měl privátní představení - výhradně pro mě. Trvalo mi dvacet minut, než jsem pokutu vypsal, a celou tu dobu se na tom předním sedadle kroutila a mlela a ty buclatý ananasy mohly co moment vyhrknout ven. Páni, to byl zážitek!"
"Ty nejseš jen sprostej," řekl Carella, "ty seš dokonce i chlípnej."
"To jsem," připustil Parker hrdě.
"Já jsem zas jednou načapal jednoho chlápka na Bulváru Freemana Lewise," řekl Carella. "Šněroval to stotřicítkou, Musel jsem zapnout sirénu, aby mi vůbec zastavil. Vylezu ze služebního vozu a šinu si to k tomu jeho bouráku, když vtom rozrazí dvířka, vyskočí ven a žene se ke mně."
"Nějakej pošukanej rváč?" zeptal se Hawes.
"Ne, ale přesně to jsem si taky myslel. Napadlo mě, že jsem kápnul na nějakýho chlápka, co prchá před zákonem. Čekal jsem, že může každým momentem vytáhnout bouchačku."
"A co udělal?"
"Přihnal se ke mně, hupkal jako kozel, hned na jedný noze, hned zas na druhý. Řekl, že ví, že jel moc rychle, ale že prej dostal z ničeho nic strašnej průjem a že musí kvaltem, ale kvaltem dorazit k nějaký benzínový pumpě, kde mají pánskej záchodek."
Parker vyprskl smíchy.
"Tos mu to teda zavařil, brácho," řekl.
"A pustils ho?" zeptal se Hawes.
"Kdepak. Akorát že jsem mu tu pokutu vypsal fofrem."
"To já ti povím o jednom, kterýho jsem pustil k vodě," řekl Hawes. "Dělal jsem tehdá pochůzkáře ve 30. revíru. Ten chlap si to fičel kolem jak šílenec, a když jsem ho stopnul, jen se na mě podívá a povídá ‚Vy mi chcete dát pokutu?` Tak jsem se podíval zas já na něho a povídám: ‚To jste trefil, že vám chci dát pokutu.` Hezky dlouho na mě vejral a jen pokyvoval hlavou. Pak povídá: ‚Tak je to hotový. Vy mi dáte pokutu a já se oddělám.`"
"Co tím hrome myslel?"
"To jsem mu řek taky. Povídám: ‚Jak to myslíte, člověče?` On ale na mě pořád vejral a neřek už ani slovo, jen pořád vejrá a pokyvuje hlavičkou, pořád znova a znova, jako když ta pokuta je poslední kapka, kterou sud přeteče, chápete? Měl jsem pocit, že je to takovej ten den, kdy se proti němu všechno na světě spiklo a všechno jde šejdrem, a věděl jsem - věděl jsem to tak jistě, jako že tady stojím - že když mu napařím pokutu nebo předvolání, fakticky může jet domů, pustit si plyn, skočit z okna nebo si podříznout krk. Prostě jsem to věděl. Z toho chlapa to úplně vyzařovalo."
"A tak jsi ho pustil k vodě, milosrdnej Samaritáne."

"Vám se řekne - Samaritáne," prohlásil Hawes. "Museli byste vidět, jaký měl ten chlap. oči. Pak by vám bylo jasný, že nežertuje."
"To zas já měl ženskou," začal vyprávět Kling, nejmladší ze všech detektivů, ale vtom vpadl do služebny pochůzkář Dick Genero, nesoucí malou modrou příruční tašku.
Stačilo se mu podívat do očí, aby každému bylo jasné, že ten mládenec nežertuje. Nesl tašku v pravé ruce, hezky daleko od těla, jako by se bál, aby se od ní neušpinil. Prodral se vchodem v překližkové přepážce, která oddělovala služebnu od vnější chodby, zamířil rovnou k Parkerovu stolu a mrskl taškou doprostřed stolu s rozhodností, která naznačovala, že udělal svou povinnost a teď je rád, že to má z krku.
"Co to máš, Dicku?" zeptal se Hawes.
Genero ze sebe nedokázal vypravit slovo. Tvář měl bílou, oči vytřeštěné. Několikrát polkl, ale z úst mu nezazněla ani slabika. Jenom dál potřásal hlavou a ukazoval na tašku. Hawes na tašku nechápavě pohlédl a začal rozpínat zip. Genero se odvrátil. Vypadal, že v tu ránu začne zvracet.
Hawes nakoukl do tašky a řekl: "Kristepane, kdes k tomuhle přišel?"
"Co to je?" zeptal se Kling.
"Kristepane," řekl Hawes. "To je teda peklo. Odneste to pryč.
Kristepane, odneste to někdo ze služebny. Zavolám do márnice."
Drsné rysy jeho tváře se stáhly bolestí. Bylo nad jeho síly podívat se do tašky znova.
"Zavolám do márnice," řekl ještě jednou. "Kristepane, odneste to pryč. Vemte to dolů. Odneste to pryč."
Carella zvedl tašku a vykročil ke dveřím. Nepodíval se do ní.
Nemusel.
Byl už u policie přece jen dost dlouho, aby z výrazu Hawesovy tváře okamžitě poznal, že v tašce musí být nějaká část lidského těla.

3

To se ví, je to zatraceně nechutná věc.
Nač ale kolem toho přešlapovat? Smrt je zatraceně nechutná věc a není možné k ní mít dvojí postoj. Jestliže patříte k lidem, kteří mají rádi filmy, kde nějaký chlap vystřelí z pušky a maličký gejzírek prachu exploduje na hrudi jeho oběti - jen docela malý gejzírek prachu, ne krve - pak policejní práce není nic pro vás. A zrovna tak jestli patříte k lidem, kteří věří, že mrtvoly vypadají "jako by spaly", máte náramnou kliku, že nejste policajt. A jestli jste policajt, pak dobře víte, že smrt je jen málokdy pěkná, že je to ve škutečnosti ta nejškaredější a nejděsivější událost, která může lidskou bytost potkat.
Jestliže jste policajt, viděl jste smrt v těch nejškaredějších podobách, poněvadž jste ji viděl jako důsledek vykonaného násilí. Je víc než pravděpodobné, že jste nad věcmi, které jste viděl, nejednou zvracel. Je víc než pravděpodobné, že jste se třásl strachy, poněvadž smrt má tu děsivou vlastnost, že í tomu nejsilnějšímu člověku připomene, že i jeho tělo může krvácet, že i on může mít zpřelámané kosti. Jestliže jste policajt, nikdy si nezvyknete dívat se na mrtvoly nebo na kusy mrtvol - a vůbec nezáleží na tom, jak dlouho už s nimi máte co dělat, jak silnou máte náturu a nakolik už jste otrlý.
Není nic utěšeného v pohledu na člověka, který byl opracován sekerou. lebka, ten respekt vzbuzující kus kosti, má pojednou charakteristické znaky melounu, jsou na ní rovnoběžné rány, příčné rány a odporné, krvácející rány pokrývající hlavu a tvář a krk, je vidět obnažené a krvavé průdušky, pulsující tak jasnou barvou, ale pulsující jenom tou barvou, poněvadž život je opustil, život vyprchal pod údery neosobního ostří sekery, bušící se surovou vytrvalostí, ne, nic utěšeného na tom není. Není nic krásného na posmrtném rozkladu těla, ať patří muži nebo ženě, dítěti nebo dospělému, na tvořících se plynech, na bezbarvé hlavě a tkáních trupu, na odpadlé pokožce, na žčernalých žilách, vylezlém jazyku, rozloženém zvodovatělém tuku, prosakujícím kůží na velkých, špinavě žlutých plochách, ne, nic krásného na tom není.
Není nic křehkého na ranách způsobených střelami, na očazeném a roztřepeném mase střelných ran zblízka, na podkožní explozi plynů, na tkáních připražených a žčernalých plamenem a kouřem, na zažraných zrnkách střelného prachu, na zejících děrách v mase, ne, nic křehkého na tom není.
Jestliže jste policajt, dovíte se, že smrt je ohavná a děsivá a hnusná.
Jestliže jste policajt, dokážete se s tím, co je ohavné, děsivé a hnusné buď vyrovnat, nebo od policie odejdete.
Ta věc v příruční tašce byla lidská ruka, ohavná, děsivá a hnusná.
Muž, který ji v márnici převzal, byl asistent prosektora a jmenoval se Paul Blaney, zakrslý mužíček s nedomrlým černým knírkem a fialovýma očima. Blaney si na manipulování s pozůstatky nebožtíků nijak zvlášť nepotrpěl a často se divil, proč právě jemu - nejmladšímu zaměstnanci prosektury - dávají pravidelně k ohledání a k pitvě mrtvoly, o něž jeví zákon největší zájem, nebožtíky z autohavárek, lidi uhořelé při požárech nebo ty, jejichž pozůstatky byly až na žebra ohlodány hladovějícími krysami. Věděl však, že musí udělat svou práci. A ta práce - když mu poslali lidskou ruku, oddělenou. v zápěstí od ostatního těla - spočívala v tom, že měl určit rasu, pohlaví, věk, pravděpodobnou výšku a pravděpodobnou váhu osoby, které ta ruka patřila. Jak to hrome zjistit? Taková to byla práce.
S maximální profesionalitou a minimální citovou zaangažovaností se Blaney do toho úkolu pustil. Ruka byla naštěstí ještě pokryta kůží. Což u spousty mrtvol, které přebíral, prostě nebylo. A tak bylo zcela jednoduché určit, jaké rasy byla osoba, které ruka patřila. Blaney stanovil rasu náramně rychle a hned si údaj zaznamenal na kousek papíru.
RASA: Bílá.
Něco jiného už to bylo s pohlavím. Je snadné určit pohlaví jedince, má-li prosektor před sebou pozůstatky prsů nebo sexuálních orgánů, jenomže Blaney neměl nic než ruku. Tečka. Právě jen tu ruku. Z obecného hlediska Blaney věděl, že

těla žen bývají obvykle méně ochlupená než těla mužů, že mívají drobnější končetiny, větší množství podkožního tuku a méně vyvinuté svalstvo. Také kosti mívají ženy menší a lehčí, s tenčím dříkem a širším prostorem pro kostní dřeň.
Ruka na pitevním stole byla obrovská. Měřila pětadvacet centimetrů od špičky prostředníku k základně odděleného zápěstí, což znamená o maličko víc než devět a půl palce, přeloží-li se to do laické angličtiny. Blaney se nemohl domnívat, že taková ruka patřila ženě, jedině snad, že by to byla nějaká masérka nebo zápasnice. I kdyby však taková exotická povolání vzal v úvahu, pravděpodobnost byla jen malá, Nicméně se mu v minulosti už stalo, že se dopustil omylů, když určoval pohlaví oběti z částí těla, které pohlavní znaky nenesou, a proto se takového omylu nechtěl dopustit teď.
Ruka byla pokryta silnými černými, zakroucenými chlupy, což byla další skutečnost svědčící o tom, že pravděpodobně patřila muži, Blaney však ve zkoumání pokračoval až k jednoznačnému závěru, změřil délku kostí, zjistil množství dřeňové výplně a nakonec si výsledek poznamenal.
POHLAVÍ: Mužské.
No, aspoň něco, pomyslel si. Teď aspoň víme, že tenhle příšerný, oddělený kus lidského těla kdysi patřil muži a že ten muž byl běloch. Otřel si čelo ručníkem a znova se dal do práce.
Mikroskopické zkoumání ruky Blaneymu povědělo, že kůže dosud neztratila elastičnost, k čemuž dochází úbytkem pružných vláken v pokožce. Zatímco prováděl mikroskopické zkoumání s cílem stanovit věk oběti, automaticky vyloučil možnost, že muž byl nějak příliš starý.
Dále věděl, že by mu podrobnější zkoumání kůže pravděpodobně žádné nové poznatky nepřineslo. Změny kůže, k nimž dochází během dospívání a stárnutí člověka, jen velice zřídka poskytují přesná kritéria pro stanovení věku. A tak zaměřil svou pozornost na kosti.
Ruka byla oddělena skoro těsně nad zápěstím, takže úlomky vřetenní a loketní kosti, které obě vedou od zápěstí k lokti, u ní zůstaly. Navíc měl Blaney ke zkoumání všechny kůstky ruky samé: karpální, metakarpální a falangy.
Při práci uvažoval o tom, že normální laik by mohl - právě teď začít pokládat všechny ty jeho pochybné machinace za vědecké šarlatánství, za bezúčelné hračičkaření nějakého pseudočaroděje. No jo, pomyslel si, jenže normální laik se může dát vycpat. Vím totiž zatraceně dobře, že osifikační centra kostí procházejí stadii tvoření a rušení a že toto tvoření i rušení je vymezeno jistou věkovou hranicí. A dál vím, že prozkoumáním těch kostí můžu skoro s jistotou určit stáří toho mrtvého bělocha, což je přesně to, oč mi jde, takže normální laik si může trhnout nohou.
Zevrubné prozkoumání kostí zabralo Blaneymu málem tři hodiny. V jeho poznámkách se objevily i tak esoterické termíny jako "proximální enifyzální sval", "os magnum", "multangulum maius" a podobné.
Poslední poznámka však byla prostá:
VĚK : 18-24.
Když přikročil k stanovení pravděpodobné výšky a váhy oběti, Blaney zoufale rozhodil rukama. Kdyby měl před sebou femur, humerus nebo aspoň celou vřetenní kost, mohl by kteroukoli z nich změřit na centimetry, od povrchu jednoho kloubu k povrchu druhého, včetně chrupavky, a pak se pokusit vypočítat výšku pomocí Pearsonova vzorce. U vřetenní kosti, kdyby ji byl měl celou, a ne pouze její úlomek, vypadala by potom tabulka asi takhle:

| M U Ž | Ž E N A |
|---|---|
| 86.465 plus 3.271 krát | 82.189 plus 3.343 krát |
| délka vřetenní kosti | délka vřetenní kosti |

Potom, aby mohl stanovit výšku živého těla, musel by odečíst 1,5 centimetru od konečného výsledku u muže a 2 centimetry u ženy.
Bohužel neměl vřetenní kost celou, takže se o něco takového ani nepokusil. A třebaže mu ruka poskytla dobrou představu o velikostí kostí, nemohl odhadnout výšku oběti, když neznal vyvinutost svalstva a tukové tkáně, a proto toho nechal, zabalil ruku a opatřil ji štítkem, aby ji poslali poručíku Samuelu G. Grossmanovi do policejní laboratoře.
Věděl, že Grossman může provést izoreakční test krevního vzorku a na jeho základě určit krevní skupinu. Grossman se nepochybně také může pokusit získat z oddělené ruky otisky prstů. V tomto ohledu však Blaney bezpečně věděl, že Grossman neuspěje. Bříška všech prstů neznámý pachatel totiž z ruky čistě odřízl a ani kouzelník by z téhle ruky nedokázal otisky prstů sejmout a Grossman žádný kouzelník nebyl.
A tak Blaney ruku vyexpedoval a své poznámky uzavřel, to, co nakonec policistům z 87. pátracího oddělení předal, znělo:
RASA: Bílá
POHLAVÍ: Mužské
VĚK: 18-24
A z toho museli mládenci vyjít.

4

Detektiv Steve Carella byl první z těch mládenců, kteří z toho museli vyjít.
Dal se do toho druhý den hned po ránu. Seděl u svého stolu poblíž zamřížovaných oken pátracího oddělení, pozoroval, jak déšť pomalu stéká po okenních tabulích, a potom vytočil číslo Blaneyho úřadovny a čekal.
"Tady doktor Blaney," řekl hlas na druhém konci drátu.
"Tady je Carella z 87. oddělení, Blaneyi."

"Těbůh," řekl Blaney.
"Dostal jsem tu tvou zprávu o té ruce, Blaneyi."
"Fakt? A co se ti na ní nelíbí?" zeptal se Blaney a okamžitě nasadil obranný tón.
"Nic takového," řekl Carella. "De facto nám může být náramně užitečná."
"To rád slyším," řekl Blaney. "Velká vzácnost, když v tom vašem zatraceném oddělení někdo uzná, že lékařská expertiza může být užitečná."
"My si tu v 87. oddělení myslíme něco docela jiného," řekl Carella kulantně. "Vždycky jsme pokládali lékařské expertizy od vás za perfektně spolehlivé."
"To teda vážně rád slyším," řekl Blaney. "Člověk se tu moří s mrtvolkama od rána do večera, nediv se, že o tom začne pochybovat. Žádná sranda kuchat nebožtíky, to ti snad nemusím říkat."
"Děláte svou práci senzačně, chlapi," řekl Carella.
"No díky."
"Já si to fakt myslím," řekl Carella horlivě. "Moc slávy za tu práci neschytáte, ale můžeš dát krk, že to lidi dokážou ocenit."
"No díky. Díky."
"Chtěl bych mít pět centů za každý případ, který jste nám vy chlapi pomohli rozlousknout," řekl Carella tentokrát ještě horlivěji, poněvadž se už sám málem nechal unést chválou.
"No díky - tak už s tím přestaň. Copak bys rád, Carello?"
"Ta tvá zpráva je perfektní," řekl Carella, "a samozřejmě náramně užitečná. Jednu věc bych ale přece jen ještě potřeboval."
"Co je to?"
"Rád bych věděl, jestli bys mi nemohl říct o té osobě, která tu práci provedla."
"Co tu práci provedla?"
"No jo. Ta tvá zpráva nám řekla spoustu věcí o oběti, to je báječné..."
"Jo?"
"No jo, a bude nám to náramně užitečné. Co bys mi ale mohl říct o pachateli?"
"O pachateli?"
"No jistě, o tom chlapovi nebo ženské - prostě o tom, kdo tenhle chirurgický zákrok provedl."
"Ach tak. Ano, no ovšem," řekl Blaney. "Rozumíš, když člověk nějakou chvíli ty mrtvoly pitvá, dočista zapomene, že takovou mrtvolu má taky někdo na svědomí. Stane se z toho pro tebe ... no, prostě něco jako matematický problém."
"To chápu," řekl Carella. "Mohl bys mi ale něco říct o té osobě, co má na svědomí právě tuhle mrtvolu - z toho, jak byl ten chirurgický výkon proveden?"
"No - ta ruka byla oddělena těsně nad zápěstím."
"Můžeš mi povědět, jakým instrumentem to bylo provedeno?"
"Nejspíš sekáčkem na maso nebo nějakou sekerkou. Nebo něčím podobným."
"Bylá to čistá práce?"
"Docela jo. Ať to dělal kdokoli, musel přeseknout ty kosti. Žádné nejisté šrámy nebo záseky na té ruce ale nebyly, takže osoba, která ji od těla oddělila, počínala si podle všeho energicky a s jistotou."
"Šikovně?"
"Jak to myslíš?"
"No - řekl bys, že měla nějaké znalosti anatomie?"
"To ani ne," odpověděl Blaney. "Logicky vzato by nejvhodnější místo pro odseknutí bylo přímo v zápěstí, kde jak vřetenní, tak loketní kost končí. To by bylo určitě snazší, než obě kosti přesekávat. Ne, člověka, který se v anatomii opravdu vyzná, bych skoro vyloučil. Nechápu vlastně, proč tu ruku usekávali - ty jo?"
"Nerozumím, jak to teď myslíš, Blaneyi."
"Pár mrtvol rozsekaných na kusy už jsi přece viděl, Carello. Normálně najdeme hlavu, pak trup a potom všechny čtyři končetiny. Když ale někdo chce useknout paži, proč by usekával jen ruku? Rozumíš, jak to myslím? Je to vlastně práce navíc a dohromady se tím nic nezíská."
"To máš pravdu," řekl Carella.
"Většina mrtvol je rozčtvrcena nebo rozsekána proto, že se zločinec snaží znemožnit identifikaci mrtvoly. Z toho důvodu taky na té ruce odřízl bříška prstů."
"Jistě.
"Někdy taky vrah mrtvolu rozseká proto, aby s ní mohl líp manipulovat. Useknout ale ruku v zápěstí? Co tím vůbec mohl sledovat?"
"To nevím," řekl Carella. "Rozhodně to tedy neukazuje na nějakého chirurga nebo doktora - je to tak?"
"Řekl bych, že ne."
"Co takhle nějaký řezník?"
"Možná. K přeseknutí kostí bylo třeba značné síly. Což by ukazovalo na člověka pracujícího s nástroji, kterých běžně používá. A ta bříška prstů byla seříznuta velice čistě."
"Tak jo, Blaneyi, moc ti děkuju."
"Když budeš něco potřebovat, zavolej," řekl Blaney šťastně a zavěsil.
Carella chvíli uvažoval o rozsekaných mrtvolách. V ústech pojednou ucítil velice hořkou pachu. Zašel do podatelny a požádal Miscola, aby mu uvařil hrnek kafe.

V přízemí, v kanceláři kapitána Fricka, byl pochůzkář Richard Genero právě na koberečku. Frick, který byl prakticky náčelníkem celého revíru - ačkoli jeho velení se na aktivitě detektivního sboru projevovalo jen velmi zřídka - nebyl muž s velkou fantazií a po pravdě řečeno ani ne příliš inteligentní. Policajtem byl rád, aspoň si to o sobě myslel, ale jistě by byl mnohem raději slavným filmovým hercem. Filmoví herci se totiž setkávají s oslňujícími ženami, kdežto policejní kapitáni mohou nanejvýš seřvávat pochůzkáře.
"Mám tomu rozumět tak, Genero," říkal, "že ani nevíte, jestli ta osoba, která nechala tašku na chodníku, byl muž nebo žena - opravdu tomu mám tak rozumět, Genero?"
"Ano, pane," pípl Genero.
"Vy nerozeznáte chlapa od ženské, Genero?"
"Ne, pane. Vlastně ano, pane, rozeznám, jenže ono lilo."
"Tak?"
"A ta osoba měla zakrytou tvář. Deštníkem, pane."
"Měla ta osoba dámské šaty?"
"Ne, pane."
"Měla sukni?"
"Ne, pane."
"Žádné nohavice jste neviděl?"
"To jako myslíte kalhoty, pane?"
"To bych prosil, že kalhoty!" zařval Frick.
"Ano, pane - ovšem, pane. Totiž mohly to být takové ty plandavé, co nosí ženské, pane. Nebo to mohly být kalhoty. Co nosí chlapi, pane."
".A co jste udělal, když jste na chodníku uviděl tašku?"
"Volal jsem na ten autobus, pane."
"A pak co?"
"Pak jsem tu tašku otevřel."
"A když jste viděl, co v ní je?"
"Já... já ... tak mě to trochu vyvedlo z míry, pane."
"Rozběhl jste se za tím autobusem?"
"N ... n ... to n-ne, pane."
"Víte, že další zastávka autobusu je odtamtud jenom tři bloky?"
"Nevím, pane."
"Už je to tak, Genero. Napadlo vás vůbec, že jste mohl stopnout projíždějící auto, dohonit autobus, nastoupit do něho a zatknout osobu, která tu tašku na chodníku nechala? Napadlo vás to vůbec, Genero?"
"Ano, pane. Vlastně ne, to mě v té chvíli nenapadlo, pane. Teď mě to napadlo, pane."
"A že jste nám mohl ušetřit potíže s posíláním tašky do laboratoře nebo třeba detektivnímu oddělení výlet až na Mezinárodní letiště?"
"Ano, pane."
"Nebo fušku s hledáním dalších kusů mrtvoly, nebo i všechny ty naděje, že mrtvolu dokážeme identifikovat - jednou - až budeme mít všechny kusy pohromadě, tohle všechno vás nenapadlo, Genero?"
"Ne, pane."
"Jak můžete bejt tak nebetyčně pitomej, Genero?"
"Já nevím, pane."
"Spojili jsme se už s autobusovou společností," řekl Frick. "Autobus, který na tom rohu zastavoval ve dvě třicet - bylo to v tu dobu, Genero?"
"Ano, pane."
"- ve dvě třicet, byl autobus číslo 8112. Mluvili jsme s řidičem. Na nikoho v černém, kdo na té zastávce nastoupil, si nevzpomíná. Ani na mužského, ani na ženskou."
"Někdo tam byl, pane. Viděl jsem ho. Nebo ji, pane:"
"Nikdo nepochybuje o tom, co říkáte, Genero. Od řidiče autobusu se nedá čekat, že si bude pamatovat každého, kdo mu do té jeho zatracené archy nastoupí a zase z ní vyleze. Ať to je jak chce, jsme zas přesně tam, kde jsme začali, Genero. A to všechno jen kvůli tomu, že jste nemyslel. Proč jste nemyslel, Genero?" .
"Nevím, pane. Asi to se mnou tak zalomcovalo."
"Chlape, někdy si fakt přeju, abych byl filmovým hercem nebo něčím podobným," řekl Frick. "No jo, tak koukejte vypadnout. A probuďte se, Genero. Musíte hrome trochu víc hejbat kostrou."
"Ano, pane."
"Tak vypadněte."
"Ano, pane."
Genero zasalutoval a spěšně vystřelil z kapitánovy kanceláře.
Blahořečil své šťastné hvězdě, že na něho neprasklo, že vypil dvě sklenice vína v krejčovství Maxe Mandela těsně předtím, než tašku našel. Frick se posadil ke stolu a zhluboka si povzdechl. Pak zazvonil nahoru poručíku Byrnesovi a řekl mu, že může tašku poslat do laboratoře kdy chce. Byrnes odpověděl, že si pro ni dolů hned někoho pošle.
Fotografie tašky ležela na stole Nelsona Plata.
"Ano, je to naše taška, to souhlasí," řekl. "A navíc pěkná fotografie. To jste fotografoval vy?"
"Myslíte já - osobně?" zeptal se detektiv Meyer Meyer.

"Ano."
"Ale kde. To fotil policejní fotograf."
"No ano, je to naše taška, to souhlasí," řekl Plat.
Zvrátil se do koženého otáčecího křesla stojícího nebezpečně blízko obrovské skleněné tabule, tvořící jednu stěnu jeho úřadovny. Kancelář byla ve čtvrtém patře administrativní budovy Mezinárodního letiště a bylo z ní vidět na přistávací plochu. Tu teď smáčely opony bičujícího deště, který se valil po jejím povrchu.
"Zatracený liják," řekl Plat. "V naši branži to je hotový mor."
"Nemůžete létat, když prší?" zeptal se Meyer.
"To ne, létat můžeme klidně. My létat můžeme skoro za každého počasí. Jestli ale taky budou létat lidi, to je otázka. Ve chvíli, kdy se dá do deště, začnou nám lidi hromadně vracet letenky a nemůžeme říct ani ň. Mají strach. Prostě mají strach."
Plat potřásl hlavou a znova si prohlédl fotografii tašky. Byl to lesklý obrázek formátu 81/2 x 11. Taška byla vyfotografována na bílém pozadí. Provedení bylo perfektní, název společnosti a reklamní heslo z fotografie vystupovaly, jako by písmena byla neónová.
"Co vlastně s tou taškou má být, pánové?" řekl Plat. "Nějaký lupič v ní nosil vercajk nebo co?"
Vyprskl nad svým vlastním vtípkem a podíval se nejdřív na Klinga a pak na Meyera.
Kling odpověděl za oba.
"No, přesně tak to není," řekl. "Nějaký vrah do ní dal kus mrtvoly."
"Kus ... čeho ...? Ach tak. Rozumím. Hm, to není zrovna potěšující zpráva. To se nám v naši branži nehodí moc do krámu." Odmlčel se.
"Nemyslíte?" Znova se odmlčel a uvažoval. "Dostane se ten případ do novin?"
"Pochybuju," řekl Meyer. "Pro veřejnost je to trochu moc krvavé a navíc k tomu není přibaleno ani znásilnění, ani žádná fešná holčička v bikinách. Na tom by si noviny moc nezgustly."
"Myslel jsem ... víte ... fotografie tašky na prvních stránkách novin, vycházejících masovým nákladem, to by pro naši branži nemuselo být ani tak špatné. Hrome, tohle místo se vlastně na inzerci ani nedá koupit, nemám pravdu? To by naopak mohlo naší společnosti velice posloužit, kdo ví?"
"Ano, jistě," řekl Meyer trpělivě.
Jestli měl Meyer Meyer nějakou dobrou vlastnost, byla to trpělivost. A v jistém smyslu to byla vlastnost, se kterou se už narodil nebo s níž byl přinejmenším pokřtěn. Meyerův otec totiž, abyste věděli, byl velký žertéř, patřil k lidem, kterým působí náramné potěšení říct hostům u košer večeře právě ve chvíli, kdy dojídají maso, že bylo upečeno na vepřovém sádle. No prostě - vtipálek k pohledání. A tenhle vtipálek, když už vyrostl z let, kdy vyměňování slimáčků a utírání usmrkaných dětských nosánků je radost sama, dověděl se jednoho dne od své ženy, že ji potkala ta zajímavá zkušenost, která se eufemicky označuje slovy přijít do jiného stavu. Oba je to trochu vyvedlo z míry, když zjistili, že je těhotná. To byl vskutku překvapující zvrat událostí, kanadský žertík, jehož obětí se tentokrát stal král žertéřů. Meyerův otec nad tím zuřil, brblal a běsnil. Vtipkování ho kapánek přešlo, ale zato už horlivě kul plány, jak se vrtochům přírody a řízeného početí pomstí. Dítě se narodilo, byl to nařvaný modrooký chlapeček, přivedený na svět porodní bábou a vážící tři a půl kila. A tehdy Meyerův papá vyvedl svůj poslední kousek. Nařídil, že se dítě bude křestním jménem jmenovat Meyer, a toto rozhodnutí, znásobené příjmením Meyer, vybavilo chlapečka do životních bojů cejchem, který zněl jako název cirkusáckého dua: Meyer Meyer.
No, srandy kopec. Meyerův papá se tomu chechtal ještě týden po obřízce. Meyer naopak zjistil, že je náramně těžké se smát, když má člověk v jednom kuse pusu do krve. Rodina totiž, aby bylo jasno, byla ortodoxní a bydlela ve čtvrti, kde bylo židů jen pořídku, a tak kluci ze sousedství, pokud potřebovali k tomu, aby ho řezali sedm dnů v týdnu, ještě nějaký jiný důvod než ten, že Meyer je žid, nalézali jej v jeho jménu.
"Meyer Meyer, Icík frajer!" pokřikovali na něho a PIC! Meyer koupil jednu do zubů.
Během let pochopil, že nedokáže přeprat dvanáct kluků najednou, ale že je někdy možné jim to rozmluvit a výprasku se vyhnout, i když je jich tucet. A tak jim to trpělivě rozmlouval. Někdy s úspěchem, jindy ne.
Trpělivost však začala patřit k jeho životu. A trpělivost je dobrá vlastnost, na tom se shodneme všichni. Kdyby však Meyer Meyer nebyl nucen k sublimaci, kdyby mu byl například v době, kdy dospíval, někdo třeba jen jednou řekl "Hele, Charlie" nebo "Franku" nebo "Same", kdyby se byl mohl postavit proti jednomu jedinému klukovi, a ne proti dvanácti nebo víc, a ubalit tomu klukovi jednu do nosu, pak možná, kdo ví, neměl by Meyer Meyer v útlém věku sedmatřiceti let hlavu jako koleno.
Ale zas - kdo by dokázal být tak krutý, aby chtěl stárnoucího komedianta připravit o jeho malý kanadský žertík?
Meyer Meyer řekl trpělivě: "Jak vy vlastně tyhle tašky distribuujete, pane Plate?"
"Distribuujeme? No - my je de facto nedistribuujeme. My je prostě dáváme lidem, kteří létají letadly naší společnosti. Je to pro nás dobrá reklama."
"Dáváte je všem svým cestujícím?"
"To ne. Máme různé druhy letů, rozumíte?"
"Ano.
"Ovšem. Máme luxusní lety, na kterých poskytujeme víc prostoru mezi sedadly, dobrého půl metru, že si cestující může pohodlně natáhnout nohy, během cesty obdrží alkoholické nápoje a může si vybrat z nejrůznějších jídel, existuje při nich speciální služba pro zavazadla - krátce a dobře, ty nejdokonalejší služby, jaké naše společnost může nabídnout."
"Ano?"
"Ovšem. Pak máme lety první třídy, které poskytují stejné služby a stejně pohodlná sedadla, jenom alkohol se nepodává - můžete si jej samozřejmě koupit, když chcete - a na jídelním lístku je jenom jeden chod, obvykle rostbíf nebo

šunka nebo tak něco."
"Rozumím."
"A pak máme turistické lety."
"Turistické lety - aha," řekl Meyer.
"Turistické lety, na kterých poskytujeme menší prostor pro nohy, jenom třicet čísel, ale jinak stejné služby ve všem, včetně stejného jídla jako v první třídě."
",Rozumím. A tahle taška ..."
"A pak ještě máme hospodárné lety - místo pro nohy je stejné, ale po jedné straně uličky jsou tři sedadla místo dvou a nepodává se teplé jídlo, jenom obložené chlebíčky, a přirozeně také žádný alkohol."
"A všechny ty lety, které ..."
"Potom ještě máme úsporné lety, které, obávám se, nejsou právě nejpohodlnější, přesněji řečeno, není při nich takové pohodlí jako při ostatních letech, ale jistě i tak jsou pohodlné dost a dost, pro nohy je tam sice pouhých osmnáct čísel a ..."
"A to jsou vaše poslední lety?" zeptal se Meyer trpělivě.
"Nikoli. Připravujeme teď ještě takzvané ‚formanky`, což budou vůbec nejlevnější lety ze všech. Pokoušíme se, jak vidíte, zpřístupnit naše lety lidem, kteří jinak nemohou na létání ani pomyslet a jsou nuceni používat zastaralých dopravních prostředků, jako jsou vlaky, automobily nebo čluny. Naše společnost ..."
"Kdo dostává ty tašky?" zeptal se Kling netrpělivě.
"Co prosím? Ach ano - tašky. Dáváme je všem cestujícím na luxusních letech a letech první třídy."
"Všem cestujícím?"
"Ano, všem."
"A kdy jste s tím začali?"
"To už bude dobrých šest let. Nejmíň," řekl Plat.
"Takže kdokoli, kdo v posledních šesti letech letěl vaší luxusní nebo první třídou, automaticky tuhle tašku dostal, je to tak?" zeptal se Meyer.
"Přesně."
"A kolik tak lidí, mohl byste říct ..."
"Och, tisíce, tisíce a tisíce," řekl Plat. "Nesmíte zapomínat, pane Meyere ..."
"Nač."
"Že oblétáváme svět."
"Aha," řekl Meyer. "Promiňte. Jak jste mi tu propagoval ty lety, pozapomněl jsem nějak, čemu to všechno slouží."
"Je tu vůbec možnost, že by se to mohlo dostat do novin?"
"Možnost je vždycky," řekl Meyer a vstal.
"Kdyby na to došlo, mohl byste mi dát vědět? Chci říct - kdybyste o tom věděl předem. Rád bych současně rozhejbal naše náborové oddělení."
"Spolehněte se," řekl Meyer. ".Díky za ten čas, co jste s námi ztratil, pane Plate."
"Není zač," řekl Plat a potřásl si s Meyerem a Klingem rukou. "Není zač."
Když kráčeli přes kancelář ke dveřím, otočil se k obrovskému oknu a pohlédl na zaplavenou letištní plochu.
"Zatracený déšť," řekl.

## 5

Pátek dopoledne. Prší.
Když byl malý kluk, chodíval v dešti ob šest bloků do knihovny. Míval na sobě gumák s vyhrnutým límcem a připadal si skoro jako Abraham Lincoln. Když tam dorazil, usadil se ve vytopené čítárně s dřevěným ostěním a zakoušel pocit podivné a bohaté odměny, když si četl a déšť šuměl venku za oknem.
A také občas na pláži, když se pojednou dalo do deště, hnaly se mraky nad oceánem jako černí jezdci na koních v hlučném kavaleristickém útoku a blesk páral oblohu jako vzteklý, bodající handžár. Dívky popadly svetry a plážové tašky, kdosi chňapnul po přenosném gramofónku a hromádce desek pětačtyřicítek, kluci roztáhli nad hlavami deku jako božítělová nebesa a všichni utíkali po chodníčku z prken schovat se pod střechu kantýny. Stáli tam a hleděli do deště, splachujícího z pláže polámané, od rtěnky umazané slámky v zahozených lahvích od coca-coly a v tom přítmí jim bylo docela příjemně.
Za války v Pacifiku poznal Bert Kling jiný déšť. Poznal déšť, který byl krutý, bičující a štiplavý, déšť, který měnil půdu v mazlavé, vazké bahno, do něhož se bořili lidé i stroje. Poznal, co to je být stále promočený a prokřehlý. A od té doby neměl déšť rád.
Šel mu na nervy i toho pátečního dopoledne, které už dost pokročilo.
Zahájil den tím, že navštívil malé oddělení pro pohřešované osoby a oprášil tam svou starou známost s detektivy Ambrosem a Bartholdim.
"Hele, hele, kdopak to k nám nepřišel," řekl Bartholdi.
"Světlo světa z 87. oddělení," dodal Ambrose. "Blonďatej zázrak."
"Osobně," řekl Kling suše.
"Čím vám dnes můžeme posloužit, pane Klingu?"
"Kdo se vám tenhle tejden ztratil, pane Klingu?"

"Hledáme bílého chlapa, tak mezi osmnácti a čtyřiadvaceti," řekl Kling.
"Slyšels to, Romeo?" řekl Ambrose Bartholdimu.
"Slyšel, Miku," odpověděl Bartholdi.
"To teda budeme muset prohrabat strašnou spoustu karet. Kolik tak myslíš, že tu máme registrovanejch bílejch chlapů ve věku mezi osmnácti a čtyřiadvaceti?"
"Při skromném odhadu," odpověděl Bartholdi, "bych to baj očko tipnul na takovejch šest tisíc sedmset třiadvacet."
"A to nepočítáme ty, co jsme ještě neměli čas zařadit do kartotéky."
"Poněvadž nám tu policajti z celého města panáčkují od rána do večera, takže nemáme čas doplňovat kartotéku, pane Klingu."
"To je ale ostuda," řekl Kling suše.
Přál si, aby se sebe dokázal setřást pocit, který se ho pravidelně zmocňoval v přítomnosti starších kolegů, kteří sloužili u policie déle než on. Věděl, že je mladý detektiv a nový detektiv, ale odmítal automatický závěr, že vzhledem k svému věku a nezkušenosti musí ipso facto být také neschopný detektiv. On sám se za neschopného nepokládal. Vlastně si o sobě myslel, že je vý-bor-nej policajt, Romeo a Mike ať jdou do háje.
"Můžu se v kartotéce pohrabat?" zeptal se.
"Ale jistěže!" zvolal Bartholdi nadšeně. "Kvůli tomu jsou přece tady! Aby se v nich každej policajt z města moh svejma špinavejma prstama hrabat. No, nemám pravdu, Miku?"
"Se ví. Jinak bysme se tu ukousali nudou, no ne? Nemít tady ty kartičky s oslíma ušima a nemuset je přepisovat na stroji, mohli jsme si dneska v tom pitomým počasí někam vyrazit. Mohli jsme si sem tam doopravdy prásknout z bouchačky."
"Jenže my radši necháváme to hraní s bouchačkama vám - těm mladším a čilejším, Klingu."
"Hrdinům," řekl Ambrose.
"Jo," odpověděl Kling a zapátral v hlavě po odpovědi, kterou by je pořádně zpražil, ale nic ho nenapadlo.
"A zacházej s těma kartama slušně, jo?" napomenul ho Bartholdi.
"Myl sis dneska ráno ruce?"
"Myl," řekl Kling.
"Fajn. Ještě si přečti návod."
Ukázal na veliký plakát, pověšený nad zelenými kartotéčními přihrádkami.
OBRACEJ JE, PŘEVRACEJ JE, JAK CHCEŠ S NIMI ČARUJ
ZPŘEHÁZENÍ SE VŠAK VE SVÉM ZAJMU VARUJ!
"Jasný?" zeptal se Ambrose.
"Vždy já už tu byl dřív," řekl Kling. "Měli byste ten návod vyměnit. Když to člověk čte posté, připadá si jak u blbejch:"
"To tam taky nevisí pro srandu," řekl Bartholdi. "To je tam pro informaci."
"Fakt - na ty karty buď opatrnej," řekl Ambrose. "A až se začneš nudit, můžeš se mrknout na jednu dámu. Jmenuje se Barbara Cesareová a taky je známá jako Bubu Bublina. Ta je pohřešovaná od února. Máme ji tamhle hned u okna. Dělala striptýzku v Kansas City a přijela na nějaké angažmá do zdejších nočních podniků. V těch jejích deskách je pár senzačně uměleckejch fotografií."
"Je to ještě zajíc, Miku," řekl Bartholdi. "Na takovéhle věci má ještě fůru času."
"Promiň, Romeo," řekl Ambrose. "Máš pravdu. Zapomeň, že jsem se o Bubu Bublině vůbec zmínil, Klingu. Kompletně zapomeň na ty rozkošné fotky v únorové kartotéce tamhle u okna. Slyšíš mě?"
"Pustím to z hlavy. Jasně," řekl Kling.
"My musíme jít bušit do mašiny," řekl Bartholdi a otevřel dveře. "Pěkně se bav."
",A nezapomeň. Cesareová," řekl Ambrose, když Kling odcházel.
"C-E-S-A-R-E-O-V-A !"
"Bubu Bublina," řekl Bartholdi a zavřel za ním dveře.
Kling samozřejmě nezačat prohlížet kartičky šesti tisíc sedmi set dvaceti tři pohřešovaných osob. Hausnumero, které Bartholdi jen tak plácl, bylo přinejmenším trochu přehnané. Ve skutečnosti bylo ve velkoměstě, pro které Kling pracoval, pohřešováno asi dva tisíce pět set lidí ročně.
Těch hlášených.
Když se to rozpočetlo na měsíční průměr, přibývalo do kartoték oddělení pro pohřešované osoby něco málo přes dvě stě hlášení měsíčně.
Nejvíc lidí se ztrácí v květnu a v září, to jsou špičkové měsíce, ale o ty Kling naštěstí neměl žádný speciální zájem. Omezil se na prošťourávání kartoték za leden, únor a prvních pár březnových dnů, takže složek, jimiž se musel probírat, nebylo příliš mnoho.
Práce byla nicméně dost nudná a tak - když prohlížel únorová hlášení, čistě příležitostně - nakoukl i do složky pohřešované exotické tanečnice - Bubu Bubliny. Po prostudování početných fotografií, založených v deskách, musel připustit, že ať jí tu přezdívku dal kdokoli, rozhodně trefil do černého.
Při pohledu na fotografie striptýzky si vzpomněl na Claire Townsendovou a vzpomínka na Claire v něm vyvolala přání, aby už byl večer, ne dopoledne.
Zapálil si další cigaretu, kajícně odložil desky slečny Cesaceové a znova se dal do práce.
Kolem jedenácté hodiny mu zůstali v ruce poslední dva kandidáti na cenu oddělení pro pohřešované osoby.
Vrátil se do haly a oba formuláře si dal ofotografovat. Zdálo se, že Bartholdi, který pro něho tu práci dělal, přišel už na poněkud vážnější myšlenky.
"Tyhle hledáte, brácho?" zeptal se.

"Jsou to jediné možnosti. Uvidíme, co se z toho vyklube."
"O jaký případ vlastně jde?" zeptal se Bartholdi.
"Jeden náš pochůzkář našel kabelu s useknutou rukou."
"Fjú," sykl Bartholdi a tvář se mu protáhla.
"No jo. Rovnou na ulici. Na zastávce autobusu."
"Fjú," sykl Bartholdi znova.
"No jo."
"A jaká to byla? Ta ruka ... myslím. Mužská nebo ženská?"
"Mužská," řekl Kling.
"A co to bylo za tašku? Nákupní?"
"Ne," řekl Kling. "Taška od letecké společnosti. Víš přece, jaké tašky rozdávají? Takové ty malé modré? Tahle byla od společnosti Aerolinie Svět."
"Tak to asi byl nějakej nadzvukovej zabiják, co?" řekl Bartholdi.
"Tady ty fotky máš, brácho. Aby ti k něčemu byly."
"Díky," řekl Kling.
Vzal si od Bartholdiho hnědou obálku a šel do chodby k telefonní budce.
Vytočil číslo Frederick 7-8024 a řekl, že chce mluvit se Stevem Carellou.
"To je psí počasí, co?" řekl Carella.
"Za všechny drobný," odpověděl Kling. "Poslyš, vyšťoural jsem tady z těch kartoték dvě možnosti. Myslím, že bych tu první mohl oťuknout ještě před obědem. Chceš jít se mnou?"
"Jasně," řekl Carella. "Kde se sejdem?"
"Ten první chlap je nějaký námořník z obchodního loďstva a zmizel 14. února, v den sv. Valentina. Jeho žena ohlásila, že ho pohřešuje. Ta ženská bydlí v Detavoneru, u Jedenácté jižní."
"Sejdeme se tam na rohu?"
"Prima," řekl Kling. "Volal mi někdo?"
"Volala Claire."
"Jo."
"Vzkázala, že jí máš zavolat. Hned jak budeš moct."
"Jo? Dobře, díky," řekl Kling. "Takže se za půl hodiny uvidíme, platí?"
"Jasně. Schovej se někde před tím deštěm."
A zavěsil.
A Kling teď tedy stál v dešti na rohu, a podle všeho na tom nejnechráněnějším rohu v celém městě a pokoušel se zavrtat se co nejhloub do nepromokavého pláště, vytvořit si vodotěsnou a vzduchotěsnou uzávěru v místech, kde zabořil ruce hluboko do kapes, zatáhnout krk jak želva do krunýře, ale proti tomu zatracenému dešti nic nepomáhalo, všechno bylo mokré a studené a slizké a ... Kde hrome ten Carella může být?
Kdybych aspoň nosil klobouk, pomyslel si. Kdybych patřil k těm usedlým Američanům z reklam, kteří nedají bez klobouku na hlavě ani ránu.
Poněvadž ale klobouk nenosil, měl světlé vlasy promoklé a připlácnuté na lebku. Jak tam stál, pozoroval postupně:
a) nehlídané parkoviště na jednom rohu,
b) rozestavěný mrakodrap na protějším rohu,
c) plot parku na třetím rohu,
d) zeď skladiště bez jediného okna na čtvrtém rohu.
Nikde žádný přístřešek, pod který by se mohl schovat. Žádný domovní vchod, kam se dá zapadnout. Nic než rozlehlá nechráněná prostranství Isoly a déšť ženoucí se po těch prostranstvích jako útok kozácké jízdy ve filmu natočeném v Itálii. Tak hrome, kde se flákáš,
Carello?
Hele, Steve, tak už se objev, myslel si.
Měj to srdce.
Sedan bez policejní značky zahnul k chodníku. Tabulka na kandelábru sice hlásala :
ZÁKAZ PARKOVÁNÍ A STÁNÍ OD 8. DO 18. HOD.
Ale Carella vůz zaparkoval a vylezl.
"Ahoj," řekl. "Čekáš tu už dlouho?"
"Co ses tak dlouho cáral?" chtěl vědět Kling.
"Grossman zavolal z laboratoře zrovna ve chvíli, kdy už jsem byl na odchodu."
"Jo? A co ...?"
"Zkoumá tu ruku i tu tašku a říká, že během zítřka pro nás bude mít zprávu."
"Myslí, že z té ruky dostane nějaké otisky?"
"To pochybuju. Konečky prstů jsou naříznuté až na kost. Poslyš, nemohli bychom si o tom pohovořit někde nad hrnkem kafe? Musíme tu stát na dešti? A taky bych se rád podíval na karty těch pohřešovaných osob, než navštívíme tu ženskou."
"Kafe by bodlo," řekl Kling.
"Ví, že za ní přijdem? Žena toho chlapa?"
"Ne. Myslíš, že bych jí měl zavolat?"
"Ne, takhle to bude lepší. Možná že u ní najdeme mrtvolu v kufru a sekáček na maso bude držet v jemné ručce."

"To jistě. Uprostřed bloku je tu jídelna. Dáme si tam kafe. Podíváš se na ty karty a já zatím zavolám Claire."
"Tak jo," řekl Carella.
Zašli do jídelny, sedli si tam do boxu a objednali dva šálky kávy.
Zatímco Kling volal své snoubence, usrkával Carella kávu a prohlížel kartu prvního pohřešovaného.
Četl ji důkladně a pak si ji přečetl ještě jednou. Vypadala takhle:

Když se Kling vrátil ke stolu, usmíval se.
"Co se děje?" zeptal se Carella.
"Nic tak zvláštního. Claiřin otec odjel dnes ráno do New Jersey, toť vše. A vrátí se až v pondělí."
"Jinými slovy. prázdný kvartýr na celý víkend, co?" řekl Carella.
"Na nic takového jsem nemyslel," řekl Kling.
"Kdepak! Ty ani ve snu ... to bych tě nesměl znát."
"Mohlo by to ale bejt príma," připustil Kling.
"Kdy si chceš to děvče vzít?"
"Chce si nejdřív udělat doktorát, než se vezmem."
"A proč?"
"Jak to mám vědět? Neví to sama." Kling pokrčil rameny. "Je tak trochu cvok. Jak to mám vědět já?"
"A co chce dělat pak? Až ten doktorát bude mít? Studovat na docentku?"
"Možná." Kling pokrčil rameny. "Rozumíš, říkám jí, aby si mě vzala. Na každé schůzce. Jenže ona chce mít doktorát. Tak co s ní mám dělat? Jsem do ní zabouchnutej. Mám ji pustit k vodě?"
"To snad ne."
"Já ani nechci." Kling se odmlčel. ".A taky si sakra říkám, že když holka touží po vzdělání, nemá člověk právo jí říct ne, co ty na to, Steve?"
"To asi ne."
"No řekni - řekl bys ty Teddy ne?"
"Asi ne."
"Tak vidíš."
"No jasně."
"Chci říct - co jinýho vlastně můžu dělat, Steve? Buď na ni počkat, nebo se rozhodnout, že si ji nevezmu, nemám pravdu?"
"Máš," řekl Carella.
"A poněvadž si ji vzít chci, tak nemám na vybranou. Čekám."
Zamyšleně se odmlčel. "Panebože, doufám aspoň, že z ní nebude taková nějaká ta věčná studentka." Odmlčel se znova.
"No prostě, s tím se nedá nic dělat. Můžu jedině čekat, nic jiného."
"To vypadá jako zdravá úvaha."
"Jasně. Jediná věc ... no, když mám s tebou mluvit úplně otevřeně, Steve, tak mám strach, že přijde do jiného stavu, nebo z nějakého jiného maléru, poněvadž to bysme se pak museli vzít, rozumíš mi? A to by pak bylo něco docela jiného, než když se vezmem jen proto, že se oba vzít chcem. Mám dojem, že by to bylo něco jiného, i když se oba máme rádi. Já fakt nevím, co mám dělat."
"Dát si bacha, nic víc," řekl Carella.
"To já si dávám. Chci říct, dáváme si oba. Můžu ti něco povědět, Steve?"
"Co?"
"Přál bych si, abych se od ní dokázal držet kapku na dištanc. Přál bych si, abysme nemuseli ... no, znáš to, má bytná na mě vždycky civí jak vejr, když si Claire přivedu nahoru. A pak ji zas trapem musím vyexpedovat domů, poněvadž její táta je ten nejpřísnější chlap, jakej se vůbec kdy narodil. Překvapuje mě, že ji tu nechává samotnou přes celej víkend. Co jsem to ale vlastně ... no jasně, nač sakra ten zatracenej doktorát potřebuje, Steve? Nejradši bych se na ni vykašlal, dokud se nevezmeme, jenže to právě já nedokážu. Takže jsem nucenej kolem ní prdelkovat a držet hubu. Tak to prostě ... no nic, nezlob se, já ti nechtěl vykládat svý osobní trable."
"Tak to chodí," řekl Carella.
"Bych prosil," řekl Kling a přikývl. Na okamžik se zdálo, že se zamyslel. Pak řekl. "Zejtra mám volno, ale v neděli ne. Myslíš, že by si se mnou někdo tu službu vyměnil? Třeba za úterek nebo některej jinej den?
To nenávidím - trhanej víkend."
"A kde vůbec ten víkend chceš strávit?" zeptal se Carella.
"No, víš ..."

"Celej víkend?" řekl Carella překvapeně.
"No, víš ..."
"A to začneš už dnes večír?" zeptal se udiveně.
"No, víš ..."
"Já bych si s tebou tu neděli vyměnil, jenže mám strach ..."
"Z čeho?" řekl Kling a předklonil se.
"... že z tebe bude v pondělí ráno troska. Že vypadneš z kalhot."
Carella se odmlčel. "Celej víkend?" zeptal se znova.
"To se nám totiž moc často nestane, že fotr takhle vypadne.
Rozumíš."
"Takže jako - ať se mládí vydovádí, jo?" řekl Carella a zavrtěl
hlavou. "Klidně za tebe tu neděli vezmu, když proti tomu starej nebude nic
mít."
"Díky, Steve."
"Neměla už Teddy něco v plánu?" zeptal se Carella sám sebe.
"Jenom si to ještě nerozmysli," řekl Kling úzkostlivě.
"Neboj se." Poklepal ukazováčkem na kartu z oddělení pro pohřešované osoby. "Co si o tom myslíš?"
"No - vypadá to požehnaně. Musí to být chlap jak hora. Výška stotřiaosmdesát, váha čtyřiadevadesát kilo. Žádný houžvička to není, Steve."
"A ta ruka patřila chlapovi jak hora." Carella dopil kávu a řekl. "Tak pojď, ty můj milovníčku, navštívíme paní Androvichovou."
Když vstali, Kling řekl.
"To není tím, že bych byl nějak zvlášť vášnivý, Steve. To je prostě tím, že ... no ..."
"Čím?"
Kling se zazubil. "Že to mám rád," řekl.

## 6

Margaret Androvichová byla devatenáctiletá blondýnka, kterou by Šikovnější američtí romanopisci popsali slovy ztepilá a útlá. Což znamená, že to byla hubená koza. Zdrobnělina "Meg" se na ni moc nehodila, poněvadž měřila metr sedmdesát dva a byla měkká a líbezná jak ocelový kabel. Podle dnešní módy dávat obzvlášť štíhlým ženám obzvlášť ošklivá jména, hodilo by se pro ni daleko víc "Maggie" než "Meg", což byla písmena, která měl Karl Androvich vytetovaná na bicepsu levé paže. Ale jednou prostě byla Meg, celý ten metr dvaasedmdesát od hlavy až k patě, a oba detektivy uvítala ve dveřích klidně a sebejistě, odvedla je do obýváku a vyzvala, aby se posadili.
Tak si sedli.
Byla opravdu kostnatá, upoutávala na ní taková ta hranatá ženskost, kterou se obvykle vyznačují nejexkluzivnější manekýnky. Pro stránky časopisu Vogue však momentálně oblečena nebyla. Měla na sobě bledě růžové prošívané domácí šaty a trepky s růžovou kožešinkou, které se na nohou tak vysoké dívky vyjímaly velice nezvykle. Tvář měla hranatou právě tak jako tělo, vystouplé lícní kosti a rty, které vypadaly vyzývavě i bez požehnání rtěnky. Oči měla modré a velké, v úzké tváři přímo svítily.
Mluvila se slabým, téměř neznatelným jižanským přízvukem. Tvářila se jako člověk, který ví, že v příštím okamžiku dostane do zubů zaťatou pěstí, ale čelí této vyhlídce vyčkáváním a bohorovným klidem.
"To je kvůli Karlovi?" zeptala se mírně.
"Ano, paní Androvichová," odpověděl Carella.
"Víte o něm něco? Je v pořádku?"
"Ne, nic konkrétního o něm nevíme," řekl Carella.
"Víte aspoň něco?"
"Ne, ne, chtěli jsme se o něm dovědět trochu víc. Nic jiného."
"Ach tak." Neurčitě přikývla. "Takže vy o něm nic nevíte."
"Ne, opravdu ne."
"Ach tak." Znova přikývla.
"Můžete nám povědět, co se stalo to ráno, kdy odtud odešel?"
"Jistě," řekla. "Prostě odešel, to je vše. Ten den byl ve všem úplně stejný jako všechny ostatní, kdy odtud odcházel na loď. Všechno bylo jako jindy. Jenomže tentokrát prostě na loď nedošel." Pokrčila rameny. "A od té doby se mi neozval." Znova pokrčila rameny. "Teď už je to skoro měsíc."
"Jak dlouho jste vdaná, paní Androvichová?"
"Za Karla? Šest měsíců."
"Byla jste vdaná už předtím? Karl je váš druhý manžel?"
"Ne. První. Žádného jiného manžela jsem nikdy neměla."
"Kde jste se s ním seznámila, paní Androvichová?"

"V Atlantě."
"Před šesti měsíci?"
"Ano, před sedmi měsíci."
"A vzali jste se?"
"Ano."
"A vy jste se přistěhovala sem do města."
"Ano."
"Odkud pochází váš manžel?"
"Odtud. Z tohohle města." Odmlčela se.
"Vám se tady líbí?"
"To jako myslíte v tomhle městě?"
"Ano. Vám se tady líbí?"
"Víte, já se tu narodil a vyrostl," řekl Carella. "Docela se mi tu líbí."
"Mně ne," řekla Meg bezbarvě.
"V takovém případě lidi většinou prásknou do bot, paní Androvichová," řekl Carella a pokusil se o úsměv, ale rychle jej stornoval, když uviděl, jak se zatvářila.
"Ano, v takovém případě lidi většinou prásknou do bot," řekla. "Pokusila jsem se Karlovi vysvětlit, že se mi tu nelíbí a že bych chtěla zpátky do Atlanty. Jenže on se tu narodil a vyrostl tady. Jako vy." Pokrčila rameny. "Je to asi úplně jiné, když je člověk někde doma. Jenže on tak často odjíždí a já jsem tu hrozně sama. Nevyznám se tady ani v těch ulicích. Netvrdím, že Atlanta je nějaká samota, ale ve srovnání tady s tím je to přece jen městečko. Tady nikdy nevím, kudy se kam jde. Vždycky se někde ztratím. Vyjdu si na procházku, tři bloky od bytu, a ztratím se. Vzali byste si trochu kávy?"
"No ..."
"Jen se neupejpejte," řekla Meg. "Nechcete přece už zas honem běžet? Jste první lidé, kteří mě po té dlouhé době přišli navštívit."
"Na šálek kávy bychom se ještě zdržet mohli," řekl Carella.
"To je chvilička. Omluvte mě na moment, prosím."
Odešla do kuchyně a Kling vstal z místa, kde seděl. Přistoupil k televizoru. Nad bednou visela zarámovaná fotografie muže. Prohlížel si ji, když se Meg vrátila do pokoje.
"To je Karl," řekla. "Pěkná fotografie. Zrovna tuhle jsem poslala oddělení pro pohřešované osoby." Odmlčela se. "Oni totiž ode mne chtěli fotografii, víte." Znovu se odmlčela. "Káva bude za malou chvilku. Dala jsem vám ohřát taky pár lívanců. Musíte být celí zmrzlí, když se touláte v tomhle studeném dešti."
"To si ani nezasluhujeme, paní Androvichová."
Na vteřinu se usmála.
"Pracující člověk se potřebuje posílit," řekla a úsměv jí z tváře vymizel.
"Ještě k tomu ránu, kdy odešel, paní Androvichová ..."
"Ano. Bylo to v den sv. Valentina." Odmlčela se. "Když jsem se probudila, byla v kuchyni na stole velká bonboniéra. A květiny přinesli později. Když jsme snídali."
"Od Karla?"
"Ano. Ovšem, od Karla."
"Když jste snídali?"
"Ano."
"Ale ... copak neodešel z domu v půl sedmé?"
"To odešel."
"A květiny přinesli dřív, než odešel?"
"Ano."
"To je přece velice časně, nezdá se vám?"
"Mám dojem, že Karl si to nějak speciálně dohodl s květinářem." řekla Meg. "Aby je doručili tak brzo." Odmlčela se.
"Byly to růže. Dvanáct rudých růží."
"Och," řekl Carella.
"Přihodilo se během snídaně něco nezvyklého?" zeptal se Kling.
"Ne. Byl veselý a měl výbornou náladu."
"Vždycky ale tak dobře naložený nebýval, to je také pravda, co? Před časem jste komusi řekla, že býval vzteklý a prchlivý."
"Ano, to jsem řekla detektivu Fredericksovi. V oddělení pro pohřešované osoby. Vy ho znáte?"
"Osobně ne."
"Moc milý pán."
"A detektivu Fredericksovi jste také řekla, že váš manžel koktá, že ano? A že má drobný tik na pravém oku, je to tak?"
"Na levém."
"Vlastně ano, na levém."
"To je pravda."
"Řekla byste o něm, že je nervózní?"
"Hnedka je podrážděný, to ano."
"To ráno byl také podrážděný?"
"Myslíte ten den, co odešel?"

"Ano. Byl nervózní nebo podrážděný?"
"Ne. Byl naprosto klidný."
"Rozumím. A co jste udělala s těmi květinami, když je doručili?"
"S květinami? Dala jsem je do vázy."
"Na stůl?"
"Ano,"
"Na stůl, u kterého jste snídali?"
"Ano."
"A po dobu snídaně tam zůstaly?"
"Ano."
"Jedl hodně?"
"Ano."
"Chuť k jídlu tedy měl?"
"Radost se na něho podívat. Měl hlad jak vlk."
"A nic se vám nezdálo nezvyklé nebo divné?"
"Ne." Otočila hlavu směrem ke kuchyni. "Káva už myslím překapává," řekla. "Omluvte mě na okamžik."
Vyšla z místnosti. Kling a Carella zůstali sedět a upřeně hleděli jeden na druhého. Venku déšť narážel do plechu pod oknem. Vrátila se do obýváku s podnosem, na kterém stála konvice s kávou, tři šálky a talířky a mísa s horkými lívanci. Ty položila stranou, pátravě se zadívala na podnos a řekla. "Ještě máslo! Zapomněla jsem na máslo." Ve dveřích kuchyně se zastavila a řekla. "Nechtěli byste na ně nějaký džem nebo něco?"
"Ne, takhle budou prima, díky," řekl Carella.
"Nalejete si sami?" řekla a odešla pro máslo. Z kuchyně zavolala.
"Přinesla jsem smetanu?"
"Ne," řekl Carella.
"A cukr?"
"Také ne."
Slyšeli ji, jak štrachá v kuchyni. Carella nalil kávu do tří šálků. Přišla znova do pokoje a dala na stůl máslo, smetanu a cukr.
"Tady to je," řekla. "Dáte si něco do kávy, pane ... Carello, říkám to dobře?"
"Ano, Carella. Děkuju pěkně, já piju černou a hořkou."
"A vy, pane Klingu?"
"Trošku smetany a jednu kostku. Díky."
"A vemte si lívance, než vychladnou," řekla.
Detektivové si posloužili.
Sedla si naproti nim a pozorovala je.
"Nalil jsem vám kávu, paní Androvichová," řekl Carella.
"Vidíte. Málem jsem zapomněla." Zvedla šálek, hodila do něho tři kostky cukru a nepřítomně kávu zamíchala. "Myslíte, že ho najdete?" zeptala se.
"Doufáme."
"Myslíte, že se mu něco stalo?"
"Těžko říct, paní Androvichová."
"Byl to takový velký, silný mužský." Pokrčila rameny.
"Byl - paní Androvichová?"
"Řekla jsem ‚byl`? Nejspíš ano. Víte, když na něho myslím, mám takový dojem, že už ho nikdy neuvidím."
"Proč si to myslíte?"
"Nevím."
"Říkáte to, jako když vás měl moc rád."
"Ano. Měl." Odmlčela se. "Chutnají vám ty lívance?"
"Báječné," řekl Carella.
"Prima," dodal Kling.
"Objednala jsem je, aby mi je přinesli. Já moc ven nechodím. Většinu času jsem tady. Tady v bytě."
"Proč myslíte, že váš manžel takhle odešel, paní Androvichová?"
"Nevím."
"Nepohádali jste se ten den ráno? Nedošlo mezi vámi k nějakému rozladění?"
"Ne. Nepohádali jsme se."
"Nemyslím zrovna nějakou bouřlivou výměnu názorů nebo snad rvačku," řekl Carella. "Jen docela obyčejnou hádku, znáte to. Tomu se v manželství čas od času nevyhne nikdo."
"Vy jste ženatý, pane Carello?"
"Ano."
"A hádáte se někdy?"
"Ano."
"My jsme se s Karlem to ráno nepohádali," řekla bezbarvě.
"Občas jste se ale hádali?"
"To ano. Hlavně o ten návrat do Atlanty. To ale také bylo všechno.

Hlavně kvůli tomu návratu do Atlanty, poněvadž mně se v tomhle městě nelíbí, to už jsem vám řekla."
"Vůbec se vám nedivím," řekl Carella. "Nezvykla jste si na ně a může vám tu vadit i spousta dalších věcí. Byla jste někdy na periférii nebo na sídlištích?"
"Kde na periférii?"
"Třeba na Culver Avenue? Nebo na Hall Avenue?"
"Tam, co jsou ty velké obchodní domy?"
"Ne. Myslel jsem trochu dál na periférii. Kolem Grover Parku."
"To ne. Nevím vůbec, kde Grover Park je."
"Nikdy jste na periférii nebyla?"
"Tak daleko ne."
"Máte pršiplášť, paní Androviehová?"
"Cože?"
"Plášť do deště."
"Ano, to mám. Proč se ptáte?"
"Jakou má barvu, paní Androvichová?"
"Ten plášť do deště?"
"Ano."
"Modrou." Odmlčela se. "Proč se ptáte?"
"Nemáte také černý?"
"Ne. Proč?"
"Nosíte někdy dlouhé kalhoty?"
"Málokdy."
"Ale někdy je nosíte?"
"Jen někdy doma. Když uklízím. Ven v nich nechodím nikdy. Když jsem vyrůstala v Atlantě, nosívala děvčata šaty a sukně a samé pěkné věci."
"Máte deštník, paní Androvichová?"
"Samozřejmě."
"Jaké barvy?"
"Červený. Poslyšte, ale já nechápu, proč se na tohle všechno vyptáváte, pane Carello."
"Rád bych ten plášť do deště a ten deštník viděl, paní Androvichová."
"Proč?"
"No - rádi bychom se na ty věci podívali."
Civěla na Carellu a pak přelétla rozpačitým pohledem na Klinga.
"No prosím," řekla posléze. "Šli byste laskavě do ložnice?"
Odebrali se za ní do vedlejšího pokoje.
"Nemám ještě ustláno, ten nepořádek v domě mi musíte prominout."
Jak šla kolem postele ke skříni, přetáhla přes pokrčená prostěradla pokrývku. Otevřela skříň dokořán a řekla.
"Tady je plášť do deště a támhle deštník."
Plášť do deště byl modrý. Deštník červený.
"Děkuju," řekl Carella. "Maso si necháváte posílat také, paní Androvichová?"
"Co jestli si ...?"
"Maso. Od řezníka."
"Ano, to také. Pane Carello, mohl byste mi laskavě říct, co má všechno tohle vyptávání znamenat? Všechny ty otázky - zní to totiž jako když ..."
"Ale kde, to je běžná policejní praxe, paní Androvichová. Nic za tím není. Chceme se jen dovědět trochu víc o zvycích vašeho manžela, to je vše."
"Co má můj plášť do deště a můj deštník společného s Karlovými zvyky?"
"To přece víte."
"Ne, to nevím."
"Máte sekáček na maso, paní Androvichová?"
Civěla na Carellu hezkou chvíli, než odpověděla. Potom řekla.
"Co to má co společného s Karlem?"
Carella neodpověděl.
"Karl je mrtvý?" řekla. "Je?"
Neodpověděl.
"Někdo na něho vzal sekáček na maso? Je to tak? Je?"
"To nevíme, paní Androvichová."
"Myslíte, že jsem to udělala já? Podezíráte mě?"
"Nemáme nejmenší tušení, kde se váš manžel zdržuje, paní Androvichová. Ať je živ nebo ne. Tohle všechno je jen běžná policejní praxe."
"Běžná praxe, jo? Hm. Co se stalo? Někdo v plášti do deště a s deštníkem napadl manžela sekáčkem na maso? Je to tak?"
"Ne, paní Androvichová. Máte sekáček na maso?"
"Mám," řekla, "je v kuchyni. Chcete ho vidět? Možná že na něm ještě najdete kousek Karlovy lebky. To byste rádi

našli?"
"Je to jen běžná vyšetřovací praxe, paní Androvichová."
"To jsou všichni detektivové takhle ohleduplní a jemní?" chtěla vědět.
"Je mi líto, jestli jsem vás vystrašil, paní Androvichová. Mohl bych se na ten sekáček podívat? Jestli vás to nebude příliš obtěžovat."
"Tudy, prosím," řekla mrazivě a odvedla je z ložnice přes obývák do kuchyně.
Sekáček na maso byl malý, ostří měl tupé a zubaté.
"Tady ho máte," řekla.
"Rád bych si ho vzal s sebou, jestli vám to nebude vadit," řekl
Carella.
"Proč?"
"Co to bylo za bonbóny? Ty, co vám manžel přinesl v den sv. Valentina, paní Androvichová?"
"Ořechové. A taky ovocné. Taková míchaná kolekce."
"Odkud byly? Z kterého cukrářství?"
"To se nepamatuju."
"Byla to velká krabice?"
"Půlkilová."
"Když jste ale o ní mluvila prvně, říkala jste, že to byla velká bonboniéra. Řekla jste, že to byla velká bonboniéra a že byla v kuchyni na stole, když jste se probudila. Neříkala jste to?"
"Ano. Byla to taková ta krabice ve tvaru srdce. Připadala mi velká."
"Bylo v ní ale jen půl kila bonbónů, je to tak?"
"Ano."
"A ten tucet rudých růží? Kdy vám je přinesli?"
"Kolem šesté ráno."
"A vy jste je dala do vázy?"
"Ano."
"To máte tak velkou vázu, že se do ní vejde tucet růží?"
"Samozřejmě že mám. Karl mi nosíval květiny pořád. A tak jsem si jednou koupila vázu."
"Dost velkou, aby se do ní vešlo dvanáct rudých růží?"
"Ano."
"Byly přece rudé - těch dvanáct?"
"Ano."
"Žádné bílé? Všech dvanáct rudých?"
"Ano, ovšem, dvanáct rudých růží. Všechny rudé. A dala jsem je do vázy."
"Řekla jste dva tucty, paní Androvichová. Když jste se n nich zmínila poprvé, řekla jste, že jich byly dva tucty."
"Cože?"
"Dva tucty."
"Byly tu vůbec nějaké květiny, paní Androvichová?"
"Ano, jistě. Ovšemže tu byly květiny. To jsem se ale musela přeříct. Byl jich jen tucet. Ne dva tucty. Myslela jsem asi na něco jiného."
"A dostala jste ty bonbóny, paní Androvichová?"
"Samozřejmě - tu bonboniéru."
"Dobře - a při snídani jste se u stolu nepohádali. Proč jste ohlásila, že manžel zmizel, teprve příští den?"
"Poněvadž jsem myslela..."
"Zatoulal se takhle už někdy dřív?"
"Ne, on ..."
"Takže tohle od něho bylo naprosto neobvyklé, že?"
"Ano, ale ..."
"Proč jste to tedy nehlásila hned?"
"Myslela jsem, že se třeba ještě vrátí."
"Nebo jste si myslela, že má nějaký důvod k tomu, aby se nevracel?"
"Jaký důvod?"
"To máte říct vy mně, paní Androvichová."
V pokoji zazvonilo ticho.
"Žádný důvod neměl," řekla po chvíli. "Manžel mě měl rád. To ráno byla na stole bonboniéra. Ve tvaru srdce. V šest hodin přinesli z květinářství tucet rudých růží. Karl mi dal na rozloučenou pusu a odešel. Od té doby jsem ho neviděla."
"Napiš paní Androvichové stvrzenku na ten sekáček na maso, Berte," řekl Carella.
"Moc vám děkujeme za kávu a za lívance. A za čas, co jste s námi ztratila. Byla jste moc hodná."
Když odcházeli, řekla.
"On je po smrti, že? Že?"

Claire Townsendová byla skoro stejně vysoká jako Meg Androvichová, ale tím také podobnost obou dívek končila. Meg byla hubená koza - nebo ztepilá a útlá, jestli si přejete, kdežto Claire měla velké a silné kosti bohatě vypolštářkované masíčkem. Meg měla ve shodě se všemi diktáty módy ploché poprsí. Claire sice nepatřila k těm

kravkovitě předimenzovaným stvořením, jaká se vyskytují na reklamách na plavky, ale byla právem hrdá na poprsí s kubaturou průměrné pánské dlaně. Meg byla modrooká blondýnka. Claire měla hnědé oči a vlasy černé jak hřích. Krátce a dobře, Meg působila dojmem ženy žijící v bledém světle nemocničního sálu, zatímco Claire vypadala jako dívka, která je doma na stohu sena, připékaném sluncem.
A ještě jeden rozdíl mezi nimi byl.
Bert Kling byl do Claire šíleně zamilovaný.
Políbila ho, hned jak vešel do bytu. Měla na sobě dlouhé černé kalhoty a širokou bílou košilovou blůzu, která jí končila těsně pod pasem.
"Kde ses zdržel?" řekla.
"V květinářství," odpověděl.
"Tys mi koupil kytku?"
"No ... to ne. Jedna dáma, s kterou jsme mluvili, nám řekla, že jí manžel koupil tucet rudých růží. Ověřovali jsme si to v deseti květinářstvích v bezprostředním okolí jejího bydliště. A výsledek? Žádné rudé růže v den sv. Valentina. Rozhodně ne pro manželku pana Karla Androvicha."
"No a?"
"No - Steve Carella je pěknej křovák. Můžu si zout boty?"
"Jen si poslož. Koupila jsem dva řízky. Máš zrovna dneska chuť na řízek?"
"Za chvíli."
"A proč je Carella křovák?"
"No, pustil se do té dojemné kostnaté dámy, jako když jí chce obrat všechno maso z kostí. Když jsme od ní vypadli, řekl jsem mu, že s ní podle mýho zacházel kapku moc drsně. To myslím tak, že jsem ho viděl při vyšetřování a v akci už párkrát, a že obvykle jedná s dámama v rukavičkách. Na tuhle ale šel rovnou s parním bucharem a rád bych věděl proč. A taky jsem mu řekl, že to neschvaluju."
"A co on na to?"
"Řekl, že věděl, že mu ta ženská lže od chvíle, kdy otevřela pusu, a že ho začalo zajímat, proč to dělá."
"Jak to mohl vědět?"
"Prostě to věděl. Proto se k ní choval tím křováckým způsobem. Poptávali jsme se u všech těch zatracených květinářů a nikdo nikomu v šest hodin ráno nic nedoručoval, v žádném květinářství dokonce ani neotvírali před devátou."
"Manžel jí mohl ty květiny objednat kdekoli ve městě, Berte."
"Já vím, ale to je dost nepravděpodobné, nezdá se ti? Tohle není chlápek, co maká někde v kancliku. Je to námořník, a když není na moři, sedí doma. Takže logicky by kytku objednal u květináře někde v sousedství."
"No a co?"
"No nic. Jsem utahanej. Steve poslal do laboratoře sekáček na maso."
Odmlčel se. "Nevypadala na ženskou, která veme na chlapa sekáček na maso. Pojď sem."
Šla k němu a pohupovala se v bocích. Políbil ji a řekl.
"Mám volno přes celej víkend. Steve za mne vzal nedělní službu."
"Nepovídej! Vážně?"
"Ty seš nějaká legrační," řekl.
"Legrační? V čem?"
"Nevím. Jako měkčí."
"Nemám podprsenku."
"A proč to?"
"Abych nebyla tak sešněrovaná. Hele, hele - ruce pryč!" řekla pojednou a vysmekla se mu z dlaní.
"Teď jsi ty ta ženská, co dokáže vzít na chlapa sekáček na maso," řekl Kling a hodil po ní znaleckým pohledem z křesla, ve kterém seděl.
"Fakt?" zeptala se mrazivě. "Kdy budeš chtít jíst?"
"Až za chvíli."
"Kam půjdeme večer?" zeptala se Claire.
"Nikam."
"Ale, ale."
"Nemusím do služby, až v pondělí ráno," řekl Kling.
"Doopravdy?"
"No. A tak jsem si myslel ..."
"Co?"
"Myslel jsem, že bysme mohli hupnout do postele hned teď a zůstat v ní přes celej víkend. Až do pondělka do rána. Co ty na to?"
"Připadá mi to kapku přehnané."
"No - to jo. Ale já hlasuju pro."
"Musím si to ještě rozmyslet. Těšila jsem se na nějaký film."
"Na film můžeme jít vždycky," řekl Kling.
"Dělej si, co chceš, ale já mám hlad zrovna teď," řekla Claire a upřeně ho pozorovala. "Jdu udělat ty řízky."
"Já bych radši do postele."
"Berte," řekla, "ne samou postelí živ je člověk."
Kling náhle vstal. Stáli v protějších koncích pokoje a měřili si jeden druhého.

"Cos měla ty v plánu na dnešní večer?" zeptal se.
"Řízkové hody," řekla.
"A co dál?"
"Jít do bijáku."
"A na zejtra?"
Claire pokrčila rameny.
"Pojď sem," řekl.
"Pojď si pro mě," odpověděla.
Šel k ní přes pokoj. Sklonila hlavu k jeho hlavě, pak zkřížila paže a
přitiskla si je na prsa.
"Celej víkend," řekl.
"Ty seš ale vejtaha," zašeptala.
"A ty panenka."
"Fakt?"
"Panenka na hraní."
"Chceš mi dát pusu?"
"Možná."
Stáli od sebe ani ne na šířku dlaně, nedotýkali se, hleděli jeden na druhého, vychutnávali ten okamžik a dovolili touze, aby se mezi ně přivalila jako stoupající vlna. Dal jí ruce kolem pasu, ale nepolíbil ji. Zkřížené paže jí pomalu klesly.
"Ty vážně nemáš podprsenku?" zeptal se.
"Ty velkej víkendovej milovníku," zašeptala, "to se ani neumíš přesvědčit sám, jestli mám nebo ne ..."
Ruce mu zajely pod blůzu a přitáhl Claire k sobě.
A pak už Berta Klinga nikdo neuviděl až v pondělí ráno.
To pořád ještě pršelo.

Sam Grossman dlouho zkoumal tašku od letecké společnosti a pak si konečně sundal brejle. Grossman měl hodnost policejního poručíka, byl to zkušený laboratorní pracovník a vedl ústřední policejní laboratoř v High Street. Za ta léta, co tu byl zaměstnán, viděl mrtvoly nebo kusy mrtvol v kufrech, truhlách, sportovních pytlích, nákupních taškách, bednách, a dokonce i zabalené do starých novin. Nikdy dosud nenarazil na žádnou v příruční tašce, jakou rozdávají letecké společnosti, ale přesto to pro něho nebylo ani překvapení, ani senzace, ani šok. Vnitřek tašky byl potřísněný zaschlou krví, ale při tom pohledu se mu hlava nezatočila. Věděl, že to je práce, kterou je třeba udělat, a tak se do ní pustil. Byl tak trochu jako farmář z Nové Anglie, když zjistí, že z jednoho pole by mohla být báječná pastvina, jen když ji zbaví kamení a pařezů. A jediný způsob, jak takové pole vyčistit, je vyčistit je.
Prozkoumal už useknutou ruku a dospěl k závěru, že je vyloučeno získat z tak šeredně okrájených bříšek prstů jakékoli otisky. Odebral z ruky vzorek krve na izoreakční test a zjistil, že jde o krevní skupinu 0.
Teď zkoumal tašku, jestli nejsou nějaké otisky prstů na ní, ale nenašel nic. Ve skutečnosti ani nečekal, že na něco přijde. Osoba, která ruku tak vandalsky zřídila, musela si být velice dobře vědoma, jaký význam mají otisky prstů, a stejnou obezřelost jistě projevila i při zacházení s taškou.
Potom tašku zkoumal, zda v ní nejsou mikroskopické částečky vlasů, nějakých vláken nebo prachu, s jejichž pomocí by bylo možno zjistit totožnost vraha nebo jeho oběti, jejich povolání či koníčka. Na vnějším povrchu tašky nenašel nic pozoruhodného.
Rozřízl tašku skalpelem a začal prohlížet její vnitřek a dno pod lupou. V jednom rohu tašky nalezl něco, co vypadalo jako špetka prachu z oranžové křídy. Vzal pár zrníček jako vzorek, odložil je stranou a dal se do zkoumání krevních skvrn na dně tašky.
Nezasvěcený laik by mohl pokládat Grossmanovo zkoumání za absurdní. Zkoumal koneckonců skvrnu, která v tašce zřejmě zůstala po useknuté ruce. Co se proboha pokoušel objevit? Že ruka byla v tašce? To už přece dávno každý věděl.
Grossman se ale prostě snažil určit, zda skvrna na dně tašky skutečně je či není lidská krev, a jestliže to krev není, co to tedy vlastně je. Byla tu také možnost, že viditelná skvrna od krve mohla s jinou skvrnou v tašce splynout nebo ji překryt. A proto Grossman neplýtval časem zbytečně.
Dělal prostě důkladnou práci.
Skvrna byla tmavá, červenohnědá, a poněvadž dno tašky bylo z nepropustného materiálu, do něhož se nic nemohlo vstřebat, byla maličko rozpraskaná a oprýskaná, připomínala plochý kousek zaschlého bláta. Grossman částečku hmoty opatrně odloupl a vzorek rozdělil na dva menší kousky, které označil jako Skvrna 1 a Skvrna 2, neboť žádné vtipnější pojmenování ho momentálně nenapadlo. Oba vzorky ponořil do 0,9 procentního fyziologického roztoku a pak je dal na dvě mikroskopická sklíčka. Sklíčka měla zůstat v přikrytých miskách několik hodin. Nechal je tam a přikročil k mikroskopickým a spektroskopickým zkouškám oranžové křídy, kterou nalezl v rohu tašky. Když se potom později vrátil ke sklíčkům, pokryl jedno z nich krycím sklíčkem a začal je zkoumat pod silným mikroskopem. Spatřil množství bezjaderných tělísek a okamžitě věděl, že zkoumaná krev patří nějakému savci. Potom vzal druhé mikroskopické sklíčko, nalil na nafixovaný nátěr Wrightův roztok a na minutu sklíčko odložil, během zkoušky přesně měřil čas. Kapku po kapce přidával na sklíčko destilovanou vodu a čekal, až se na povrchu utvoří kovově zbarvená pěna. Když se objevila, znova se podíval na hodinky, tři minuty počkal a pak mikroskopické sklíčko omyl a osušil.
S pomocí mikrometrového okuláru pak změřil různé buňky na sklíčku. Lidská červená krvinka má v průměru asi 1/3200 palce. Průměr buňky může u různých živočichů patřících mezi savce kolísat, například erytrocyty psa - 1/350 palce - se

nejvíc blíží lidským.
Vzorek, který Grossman pod mikroskopem zkoumal, měřil v průměru 1/3200 palce.
Jenomže tam, kde při měření může dojít k chybě v tisícinách palce, nechtěl Grossman nic ponechávat náhodě. A proto obvyklou laboratorní proceduru ještě doplnil precipitační reakcí, třebaže s chemickými, mikroskopickými a spektroskopickými zkouškami už byl hotov.
Precipitační reakce s jistotou ukáže, zda skvrna je či není lidská krev.
Precipitační reakce je jednoduchá. Vezmete-li králíka a vstříknete mu do krve vzorek lidské krve nebo lidského krevního séra, musí se něco stát. A sice to, že v těle králíka se tvoří protilátka zvaná "precipitin", kterou lze potom prokázat v králičím séru. To reaguje s bílkovinami vstříknutého séra. Jestliže je tato reakce pozitivní, lze tvrdit, že bílkoviny jsou lidského původu.
Specifická reakce na Grossmanovu skvrnu byla pozitivní. Byla to lidská krev.
Když provedl izoreakční test, zjistil, že náleží do krevní skupiny 0, a došel proto k logickému závěru, že skvrna na dně tašky pochází od krve z useknuté ruky a žádné jiné.
Co se týče smítek prachu z oranžové křídy, ukázalo se, že to je něco úplně jiného než křída. Zjistil, že je to nějaký dámský kosmetický přípravek, a další zkoumání pomocí chemického rozboru a porovnání s lístky v kartotéce prokázalo, že jde o přípravek zvaný Skinglow.
Skinglow je jakýsi tekutý kosmetický podklad, na kterém pudr dobře ulpívá ve stejnoměrné vrstvě a navíc Skinglow dodává příliš bledé pleti slabě růžový nádech.
Bylo velice nepravděpodobné, že by něčeho podobného používal muž.
A přesto ruka v tašce nepochybně patřila muži.
Grossman si povzdechl a postoupil informaci mládencům z 87. oddělení.

## 7

Sobota.
Prší. Když byl malý kluk, zalezl jednou s několika kamarády pod ledařův vozík na Colby Avenue. Lilo jako z konve a všichni tři seděli pod dřevěnou károu a pozorovali, jak třpytivé jehlice deště bodají do dlažebních kamenů, měli pocit bezpečí a nezranitelnosti. Steve Carella dostal zápal plic a rodina se krátce poté odstěhovala z Isoly do Riverheadu. Vždycky se mu zdálo, že rozhodnutí přestěhovat se uspíšila skutečnost, že tenkrát chytil ten zápal plic pod ledařovým vozíkem na Colby Avenue.
V Riverheadu pršívalo také. Jednou se objímal s dívkou, která se jmenovala Grace McCarthyová, v suterénu domu, kde bydlela, zatímco gramofon ucezoval "Proradnost", "Stezku do Santa Fé", "Zelené oči" a déšť smáčel malé sklepní okno ve tvaru půlměsíce. Bylo jim oběma patnáct, nejdřív začali tancovat a pak ji náhle a vzrušeně políbil v půli písničky, potom se schoulili na pohovce, poslouchali Glenna Millera, objímali se jak dva nepříčetní šílenci a čekali, že každou chvíli může do suterénu přijít dívčina matka.
Tenkrát ten déšť docela ušel, myslel si.
Když se s Meyerem Meyerem brodil loužemi cestou za tou druhou možností, kterou Kling vyšťoural v kartotékách oddělení pro pohřešované osoby, udělal Carella nad zápalkou stříšku z dlaní, připálil si cigaretu a zápalku cvrnkl do vody valící se podél obruby chodníku.
"Znáš tu televizní reklamu na cigarety?" zeptal se Meyer.
"Kterou?"
"Jak se tam objevuje figurka toho zamyšleného pána. Ve skutečnosti je to nějaký nukleární fyzik, ale když ti ho ukážou prvně, tak zrovna vyvolává fotky v temné komoře. Znáš tu reklamu?"
"Znám - no a co?"
"Měl bych pro ten jejich seriál jeden moc prima nápad."
"Tak to vyklop, poslouchám," řekl Carella.
"V jednom šotu je teď chlápek, jak otvírá sejf, že jo? Vrtá zepředu do sejfu díru a na podlaze má rozložená páčidla, pár roubíků dynamitu a ještě nějaké krámy."
"Znám, pokračuj."
"A pak se ozve hlasatel a říká. ‚Haló, pane.` Chlápek zvedne oči od té práce a zapaluje si cigaretu. Hlasatel říká. ‚To chce jistě dlouhá léta cviku, než se člověk stane odborníkem na otvírání sejfů.` Chlápek se ješácky usměje. ‚Kdepak, já nejsem odborník na otvírání sejfů,` říká. ‚Votvírání sejfů je jen můj koníček. Člověk má mít nejrůznější záliby.` Hlasatel je náramně překvapen. ‚Tak vy neotvíráte sejfy?` ptá se. ‚To je jen váš koníček? Mohu se vás pak ale zeptat, čím si vlastně vyděláváte na živobytí?`"
"A co mu ten chlápek u sejfu odpoví?" řekl Carella.
"Chlápek u sejfu vyfoukne obláček kouře," řekl Meyer, "a znova se tak ješácky usměje. ‚Proč byste se nesměl zeptat,` řekne. ‚Já jsem pasák kurev.`" Meyer se zazubil od ucha k uchu. "Zamlouvá se ti to, Steve?"
"Dobrý. Hele, už jsme na té adrese. Té dámě ale žádné vtípky nevykládej, nebo nás nepustí dál."
"Kdo vykládá vtípky? Jednoho krásného dne se na tuhle zatracenou práci možná vykašlu a půjdu někam do reklamní kanceláře."
"To nedělej, Meyere. Co bychom si bez tebe počali?"
Společně vešli do činžáku. Žena, kterou hledali, se jmenovala Martha Livingstonová a teprve před týdnem ohlásila, že pohřešuje svého syna Richarda. Chlapci bylo devatenáct let, měřil metr osmdesát sedm a vážil osmdesát devět kilo.

Právě tyto údaje ho zařadily mezi osoby, o nichž se dalo předpokládat, že jim useknutá ruka mohla patřit.
"Který je to byt?" zeptal se Meyer.
"Dvacet čtyři. Druhé patro, do ulice."
Vyšli do druhého patra. Na chodbě zamňoukala kočka a podezíravě se na ně podívala.
"Čuchá, že jsme úřední osoby," řekl Meyer. "Myslí, že jsme od spolku pro ochranu zvířat."
"Neví, že jsme vlastně čističi ulic," řekl Carella.
Meyer se sehnul ke kočce, aby ji pohladil, a Carella zároveň zaťukal na dveře.
"Čičí, pocem," řekl Meyer. "Čičí, čičí, tak pojď přece."
"Kdo je?" zvolal ženský hlas.
Zněl vyplašeně.
"Paní Livingstonová?" zeptal se Carella.
"Ano. Kdo je?"
"Policie," řekl Carella, "Otevřela byste nám, prosím?"
"Po-"
A pak bylo ticho.
Bylo to ale dobře známé ticho. Ticho náhlého odhalení a uspěchané pantomimy. Ať už se za těmi dveřmi v činžáku dělo cokoli, paní Livingstonová rozhodně nebyla v bytě sama. Ticho trvalo. Meyerova ruka sklouzla s kočičí hlavy a vznesla se k pouzdru s revolverem, zavěšenému na pravé straně opasku. Zvědavě se podíval na Carellu. Ten už měl svou osmatřicítku v ruce.
"Paní Livingstonová?" zavolal Carella.
Z bytu se nikdo neozval.
"Paní Livingstonová?" zavolal znova.
Meyer se opřel o protější zeď a čekal.
"Tak jo, vykopni je," řekl Carella.
Meyer zanožil pravou nohu, levým ramenem se odrazil od zdi a kopl naplocho do zámku s takovou silou, že se dveře s tříštivým praskotem vevalily dovnitř. S revolverem v ruce vběhl do místnosti hned za otvírajícími se dveřmi.
"Stát!" zařval a hubený muž, který právě lezl na požární žebřík, jednu nohu v okně, druhou ještě v pokoji, na okamžik nerozhodně zaváhal.
"Venku promoknete, šéfe," řekl Meyer.
Muž ještě chvilku váhal a pak se vrátil do pokoje. Meyer střelil očima po jeho nohách. Muž byl bez ponožek. Bojácně pohlédl na ženu, která stála naproti němu u postele. Žena měla na sobě kombiné a pod ním už nic. Byla to velká, rozcuchaná dáma, asi pětačtyřicetiletá, s vlasy obarvenými do rezava a vygumovanýma očima alkoholičky.
"Jste paní Livingstonová?" zeptal se Carella.
"Jó," řekla. "Co si to hergot dovolujete, takhle sem vpadnout?"
"Proč váš přítel tak pospíchá?" zeptal se Carella.
"Já nepospíchám," odpověděl hubený muž.
"Ne? To vždycky odcházíte z pokoje oknem?"
"Chtěl jsem se mrknout, jestli pořád ještě prší."
"Pořád. Poďte sem k nám."
"Co jsem proved?" zeptal se muž, ale rychle přešel přes pokoj k oběma detektivům.
Meyer ho systematicky prohmatal a ruce mu strnuly, když se dotkly mužova opasku. Vytáhl revolver, který měl muž u pasu, a podal jej Carellovi.
"Máte na to zbrojní pas?" zeptal se Carella.
"Jasně," řekl muž.
"To bych vám taky radil. Jak se jmenujete, šéfe?"
"Cronin," řekl muž. "Leonard Cronin."
"Proč jste měl tak naspěch, abyste odtud zmizel, pane Cronine?"
"Nemusíš jim na nic odpovídat, Lennie," řekla paní Livingstonová.
"Vy jste advokátka, paní Livingstonová?" zeptal se Meyer.
"To ne, ale ..."
"Tak nikomu neraďte. Na něco jsme se vás ptali, pane Cronine."
"Nic jim neříkej, Lennie."
"Tak podívejte, Lennie," řekl Meyer trpělivě, "my máme moře času, ať už tady, nebo u nás na oddělení, takže se klidně rozhodněte, co nám chcete povědět, a pak nám to povězte. Zatím si můžete natáhnout ponožky a vy byste si taky na sebe měla vzít župan, paní Livingstonová, než nás třeba napadne, že se v tomhle pokoji provozovaly nějaké nepřístojnosti. Jasné?"
"Já žádný župan nepotřebuju," řekla paní Livingstonová. "Co na mně je, to už jste viděli."
"Hm, ale stejně si na sebe něco vemte. Nechcem, abyste nastydla."
"Nestarej se o to, jestli nastydnu nebo ne, ty sráči," řekla paní Livingstonová.
"To jste řekla fakt pěkně," poznamenal Meyer a zavrtěl hlavou.
Cronin seděl na kraji postele a natahoval si ponožky. Měl černé kalhoty. Černý plášť do deště byl přehozen přes opěradlo dřevěné židle v rohu místnosti. Z černého deštníku odkapávala voda na podlahu u nočního stolku.
"Zapomněl jste si tu pršiplášť a deštník, co, Lennie?" řekl Carella.
Cronin si právě šněroval boty. Zvedl oči.

"No jo. Mám dojem."
"Bude nejlíp, když oba půjdete s námi," řekl Carella. "Vemte si něco na sebe, paní Livingstonová."
Paní Livingstonová se chytla levou rukou za levý prs. Namířila jím na Carellu jako pistolí, prudce a vztekle jej zmáčkla a zařvala.
"Pic ho! Voko v hajzlu, poldo!"
"Fajn, tak teda pojďte tak, jak jste. V okamžiku, kdy vyjdem na ulici, připojíme k obvinění z prostituce ještě žalobu pro urážku mravopočestnosti."
"Prosti- ! O čem to hergot mluvíš? Chlape, ty mi piješ krev!"
"Dobrý," řekl Carella. "Tak jdem, jdem."
"Proč jste se sem takhle vřítili?" řekla paní Livingstonová. "Co chcete?"
"Přišli jsme se zeptat na pár věcí o vašem pohřešovaném synovi, to je vše," řekl Carella.
"Kvůli synovi? Tohle všechno je kvůli němu? Doufám, že je ten hajzl po smrti. Kristepane, to jste ty dveře vylomili kvůli němu?"
"Když doufáte, že je po smrti, proč jste se obtěžovala a hlásila, že ho pohřešujete?"
"Abych dostala podporu od státu. Byl to můj jedinej živitel. V tu ránu, jak odtáh, podala jsem si žádost o podporu. A abych na ni měla nárok, musela jsem ohlásit, že ho pohřešuju. Tak proto. Myslíte, že mě zajímá, jestli je po smrti nebo naživu? To je mi tak volný!"
"Vy jste roztomilá dáma, paní Livingstonová," řekl Meyer.
"To jsem," odpověděla. "Je na tom něco špatnýho, když jsem poránu s člověkem, který mě má rád?"
"Není. Pokud proti tomu nic nemá váš manžel."
"Manžel je po smrti," řekla. "Smaží se v pekle."
"Chováte se oba, jako když jde o něco víc než jen o to, co jste tu prováděli, paní Livingstonová," řekl Carella.
"Oblékněte se. Meyere, porozhlídni se po tom bytě."
"Máte povolení k prohlídce?" zeptal se mužík. "Bez povolení nemáte právo hrabat se někomu v bytě."
"To máte absolutní pravdu, Lennie," řekl Carella. "Vrátíme se sem, až to povolení budeme mít."
"Já svá práva znám," řekl Cronin.
"To vidím."
"To si pište, že je znám."
"Tak jak to uděláme, dámo? Půjdete s námi na strážnici, ať už oblečená, nebo nahatá. jak se rozhodnete?"
"... ser si voko!" řekla dáma Livingstonová.
Všichni policisté, kteří měli službu v přízemí, nakoukli pod tou či onou záminkou nahoru do vyšetřovny, aby se pokochali pohledem na tlustou zrzavou cuchtu v kombiné, odpovídající na otázky.

Andy Parker řekl v kanceláři Miscolovi.
"Takhle si tu ženskou vyblejsknout a můžem ty fotky střílet po pěti dolarech za kus."
"Tenhle revír den ode dne získává na eleganci, to je teda fakt," odpověděl Miscolo a pokračoval v ťukání do stroje.
Parker a Hawes odjeli do města pro povolení k prohlídce. V prvním patře Meyer, Carella a poručík Byrnes vyslýchali oba podezřelé. Byrnes, poněvadž byl už postarší, a dalo se předpokládat, že i odolnější vůči expozici bujných vnad, vyslýchal Marthu Livingstonovou ve vyšetřovně hned u chodby. Meyer a Carella hovořili s Leonardem Croninem v rohu služebny, hezky daleko od poutavých exponátů Lennieho metresy.
"Tak jak to s vámi vypadá, Lennie?" řekl Meyer. "Vážně máte zbrojní pas na tu bouchačku, nebo nás jenom taháte za nos? Spusťte, nám to říct můžete."
"Jasně, mám na ni pas," řekl Cronin. "Copak bych vás mohl podfouknout, mládenci?"
"Nic takového si o vás nemyslím, Lennie," řekl Meyer vlídně, "a my taky nechceme podfouknout vás. Nebudu vám nic široce a dlouze vykládat, ale může to být zatraceně vážné, to mi věřte."
"Jak to myslíte - vážné?"
"No, dejme tomu, že by vám mohli přišít něco mnohem většího než porušení Sullivanova zákona. S tím počítejte."
"Jako proto, že jsem Marthu pigloval, když jste tam přišli? To jako?"
"To ne, to vůbec ne. Dejme tomu, že tu jde o opravdu vážný, setsakramentsky těžký zločin. A dejme tomu, že byste se do toho maléru mohl namočit až po uši. Co vy na to? Takže s námi hrajte na rovinu hned od začátku, poněvadž to je pro vás šance, že z toho vyjdete líp."
"Nevím, o jakým vážným a setsakramentsky těžkým zločinu mluvíte," řekl Cronin.
"Trochu se nad tím zamyslete," řekl Carella.
"To myslíte tu bouchačku? Tak dobrý, na rovinu. zbrojní pas nemám. Tohle jste myslel?"
"No, to zas není tak vážné, Lennie," řekl Meyer. "Ne, tu pistoli jsme tím nemysleli."
"Tak co teda? Myslíte jako třeba, že Marthin manžel ty bačkory nenatáhl Jako že jste nás dopadli při cizoložství?"
"To taky není tak moc vážné, Lennie," řekl Carella. "O tom si můžem pohovořit."
"Tak oč jde? O ty drogy?"
"Jaké drogy, Lennie?"
"No, co mám v pokoji."
"To je heroin, Lennie?"
"Ne, kdepak, nic tak velkýho. Marijánka. Jen pár retek, pár šluků. To přece taky není tak vážný, no ne?"
"Možná docela zanedbatelné, Lennie. Záleží na tom, jak moc té marihuany v pokoji máte."
"No, pár retek."

"To by vás nemuselo trápit - nanejvýš vám přišijou přechovávání. Neměl jste v úmyslu prodávat ty bylinky dál, Lennie?"
"No ne, jasně, kde bych, je to jen pár kousků, jenom pro mě a pro Marthu, pro povzbuzení nálady. Zapálili jsme si a dali si pár šluků, než jsme hupnuli do kanafasu."
"Tak to pak není moc vážné, Lennie."
"A co teda je vážné?"
"Ten kluk."
"Jakej kluk?"
"Marthin syn. Richard, jmenuje se tak, že?"
"Jak to mám vědět? Nikdy jsem se s tím klukem nesešel."
"Nikdy jste se s ním nesešel? Jak dlouho Marthu znáte?"
"Seznámili jsme se včera večír. V jednom baru. Ten podnik se jmenuje Malej velkej, znáte to tam? Vedou to dva chlápci, co bejvali v Číně, v Burmě i v Indii ..."
"Vy jste se s ní seznámil teprve včera večer?"
"No jasně."
"Říkala přece, že vás má ráda," řekl Carella.
"No to jo, to byla láska na první pohled."
"A jejího syna jste nikdy neviděl?"
"Jaktěživ ne."
"Létáte někdy, Lennie?"
"Jestli lítám? Jak to myslíte? To zas mluvíte o té marihuaně?"
"Ne, o létání. V letadle."
"Nikdy. Živého mě do žádné té kraksny nikdo nedostane."
"Jak dlouho už si libujete v té černé, Lennie?"
"V černé? Jaké černé?"
"V černých šatech. Kalhoty, vázanka, plášť do deště, deštník. Všechno máte černé."
"To jsem si koupil na pohřeb," řekl Cronin.
"Na čí pohřeb?"
"Jednoho kámoše. Vedli jsme spolu takovou malou herničku. Jen kostky, vrhcáby, nic víc."
"Tak vy jste taky vedl hernu, Lennie? Vidím, že jste musel být velice čilý a podnikavý hoch."
"Kdepak, to nebylo nic zakázaného. O prachy se nikdy nehrálo."
"A ten váš přítel nedávno zemřel, je to tak?"
"No jo. Pár dní je to. Tak jsem si koupil černé šaty. Z piety k němu. To si můžete ověřit. Povím vám, v kterém kšeftě jsem to koupil."
"To oceníme, Lennie. Ve středu jste ale tyhle šaty ještě neměl, co?"
"Počkejte - ve středu. Nad tím se musím zamyslet. Co je dneska?"
"Sobota."
"Jó, máte pravdu, dneska je sobota. Ne. Koupil jsem si ty šaty ve čtvrtek. Můžete si to ověřit. Podle všeho tam o tom budou mít záznam."
"A co vy, Lennie?"
"Co já? Co jako - co já?"
"Vy máte nějaký záznam? Myslím v policejním rejstříku."
"No, takovej malej škraloupek."
"Jak malej ?"
"Odkroutil jsem si menší flastřík v báni. Za přepadení. Nic vážného."
"To jste si mohl odkroutit i víc," řekl Carella. "A pořád to není nic vážného."
Ve vyšetřovně říkal poručík Byrnes.
"Vy jste náramně rezolutní žena, co, paní Livingstonová?"
"Nemám ráda, když mě někdo takhle po ránu odvleče z mýho vlastního bytu," řekla Martha.
"To vám nevadilo, že jste šla po schodech v kombiné?"
"Ne. Já se udržuju. Pečuju o sebe. Za takový tělo se nemám co stydět."
"Co jste se to vy a pan Cronin pokoušeli zatajit, paní Livingstonová?"
"Nic. Máme se rádi. Budu to křičet třeba ze střechy."
"Proč se tedy snažil z pokoje prchnout?"
"On se nepokoušel prchnout. Řekl jim přece, co chtěl udělat. Chtěl se podívat, jestli ještě pořád prší."
"Kvůli tomu musel lézt na požární žebřík?"
"No jasně."
"Jste si vědoma toho, že váš syn Richard je možná v této chvíli mrtev, paní Livingstonová?"
"A co má bejt? Takovýho grázla se každej rád zbaví. Když pomyslím na tu sebranku, co se s ní spřáhnul, je líp, že je po smrti. Vychovala jsem povaleče - jakejpak syn?"
"Co to bylo za lidi, co se s nimi spřáhnul?"
"Gang, pouliční gang, to je v tomhle zatraceným městě všude stejná písnička. Člověk chce kluka pořádně vychovat - a čím to končí? Nechtějte radši, abych se namíchla."
"Řekl vám syn, že hodlá odejít z domova?"

"Ne. Tohle všechno jsem už pověděla jinýmu detektivovi, když jsem hlásila, že kluka pohřešuju. Nevím, kde je, a je mi to fuk, dokud mi budou vyplácet podporu. A dejte mi pokoj."
"Policistovi, který vás zatýkal, jste řekla, že váš manžel je mrtev. Je to pravda?"
"Je mrtvej."
"Kdy zemřel?"
"Před třema lety."
"Zemřel nebo odešel?"
"To je to samý, ne?"
"Ne přesně."
"Odtáh."
V místnosti bylo pojednou velké ticho.
"Před třemi lety?"
"Před třema lety. Dickiemu bylo tehdy zrovna šestnáct. Sbalil se a odtáh. Nebyla to žádná sranda vychovávat kluka, když jsem zůstala sama. Žádná sranda. A ten teď odtáh taky. Chlapi smrděj. Všichni smrděj. Chtěj všichni jen tu jednu věc. No nic, já jim to dávám. Ale ne tady." Poklepala si na srdce. "Ne tady uvnitř, kde to má cenu. Všichni smrděj. Jeden jak druhej."
"Je možné, že váš syn utekl s nějakými těmi kamarády?"
"Nevím, co ten spratek udělal, a je mi to fuk. Tomu říkám vděčnost. Vychovala jsem ho sama, když jeho táta odtáh. A takhle se mi odvděčí. Ždímá mě, jak může. Přestane makat a ždímá mě. Je zrovna takovej jako všichni ostatní. Všichni smrděj. Mužskýmu se nedá věřit, dokud nenatáhne brka. Doufám, že tam dodělá, ať je kde je. Že ten hajzlík zkápne ..." Ale najednou plakala.
Seděla na židli úplně tiše, pětačtyřicetiletá žena se směšně, křiklavě rezavými vlasy, žena s velikým poprsím, oblečená jenom v hedvábném kombiné, tlustá žena s vygumovanýma očima alkoholičky, a ramena se jí nehýbala, tvář se jí ani nehnula, ruce byly nehybné, seděla tam úplně tiše na židli s tvrdým dřevěným opěradlem, po tváři se jí koulely slzy, nos jí zčervenal a zuby se zakously do rtů.
"Ždímal mě jak moh," řekla a pak už neřekla nic jiného.
Seděla ztuhle na židli a přemáhala slzy, které jí tekly po tvářích a po krku a třísnily jí vpředu kombiné.
"Seženu vám kabát nebo něco na sebe, paní Livingstonová," řekl Byrnes.
"Já žádnej kabát nepotřebuju. Mně je jedno, kdo mě vidí. Mně je to fuk. Každej stejně vidí, jaká jsem. Stačí mrknout, a hned každej vidí, jaká jsem. Já žádnej kabát nepotřebuju. Kabát nemůže nic zakrejt."
Byrnes ji nechal v místnosti samotnou, strnulou a plačící na židli s tvrdým opěradlem.
V bytě Marthy Livingstonové našli přesně čtyřiatřicet unci marihuany. Leonard Cronin zřejmě neuměl moc dobře počítat. A vezl se samozřejmě v poněkud vážnějším maléru, než původně předpokládal.
Kdyby byl měl v místnosti jednu nebo dvě marihuanové cigarety, jak tvrdil - což nemohlo dělat víc než dvě unce - obvinili by ho z přechovávání a na to je trest vězení od dvou do deseti let. Jenomže čtyřiadvacet uncí nejsou dvě unce. A přechovávání šestnácti nebo víc unci jiných drog než heroin, morfium nebo kokain vytváří napadnutelný předpoklad úmyslu prodávat je, přičemž slovo "napadnutelný" znamená, že Cronin může prohlašovat, je vůbec neměl v úmyslu drogy prodávat, že on by nikdy atakdále. A maximální trest za přechovávání s úmyslem dalšího prodeje je deset let vězení. Rozdíl mezi oběma obviněními spočívá v tom, že pouhé přechovávání je zpravidla trestáno kratším pobytem ve vězení, kdežto úmysl dalšího prodeje zpravidla trest zvedne k horní hranici.
Cronin však měl na kontě i pár dalších maličkostí, které mu mohly značně znepříjemnit život. Sám přiznal, že si s Marthou Livingstonovou dali "pár šluků marihuany, než vlezli do kanafasu" a paragraf 2010 Trestního zákona praví zcela jednoznačně. "Pohlavní styk s ženou, která není zákonitou manželkou, vykonaný pod vlivem omamných prostředků, trestá se nepodmíněně trestem na svobodě v délce od jednoho dne do dvaceti let."
Když se k tomu připojí obvinění z nezákonného držení střelné zbraně a vedení už zmíněné pokoutní herny, i kdyby se ponechala stranou prosté obvinění ze zcela běžného cizoložství, což je přestupek, který se trestá pobytem v káznici nebo okresním vězení v délce až šesti měsíců nebo pokutou v maximální výši dvě stě padesát dolarů nebo oběma tresty současně - i kdyby se toto drobné porušení zákona zcela ponechalo stranou, Leonardu Croninovi přesto hrozilo, že bude mít starostí nad hlavu, pravděpodobně víc, než jich kdy v životě měl.
Pokud jde o Marthu Livingstonovou, byla by na tom rozhodně líp, kdyby byla odjela na nějakou výzkumnou expedici do Afriky. I když se možná nemýlila ve svém přesvědčení, že všichni muži smrděj, tentokrát hlavní výhru v loterii rozhodně nevyhrála. Ať narkotika patřila komukoli, našla se v jejím bytě. Dáma, která se zamilovala na první pohled, měla před sebou neradostnou vyhlídku, že v příštích dnech z malérů nevyjde.
Ať už však na nešťastný párek čekalo cokoli, obvinit je z vraždy a rozsekání mrtvoly nebylo dost dobře možné. Paragon z obchodu s konfekcí, který leopard Cronin uvedl, nezvratně prokázal, že si funebrácký obleček opravdu zakoupil až ve čtvrtek. A následující prohlídka skříně v jeho pokoji ve svobodárně dotvrdila, že žádné jiné černé šatstvo nevlastní.
A paní Livingstonová také ne.
Takže nějaký pánbůh přece jen existuje.
Koneckonců.

8

V neděli ráno šel Cotton Hawes v dešti do kostela a teprve pak se ohlásil v práci.

Když vyšel z domu, pořád ještě pršelo, a Hawes měl stejné pocity, jaké míval před bohoslužbami vždycky. Sám nevěděl, proč čeká, že by měl
mít jiné, rozhodně nikdy nepodlehl přehnané náboženské horlivosti, jíž byl posedlý jeho protestantský otec. Ale každou neděli, ať pršelo nebo svítilo slunce, šel Cotton Hawes do kostela. A každou neděli tam seděl, vyslechl kázání, odříkal žalmy a čekal. Nevěděl přesně, nač čeká. Domníval se, že čeká na náhlý šíp blesku a uširvoucí zadunění hromu, při němž se nebe rozestoupí, a on pohlédne do tváře boží. Měl za to, že de facto nechce nic víc nes záblesk čehosi, co není tak zcela skutečné jako věci, které měl kolem sebe šest dnů v týdnu.
Poněvadž ať se o policejní práci dá říct cokoli - a spousta věcí se už o ní řekla a spousta věcí se o ní stále říká - nikdo nepopře, že svým vykonavatelům přináší pohled na život stejně reálný jako kůrka chleba.
Policejní práce má co činit s nejhlubšími surovými instinkty a prazákladními motivy, zbavenými všech pozlátek sterilní, ve vzduchoprázdnu uzavřené civilizace dvacátého století. Když Hawes kráčel deštěm, napadlo ho, jak je divné, že lidé tráví většinu volného času nad fantaziemi a výmysly druhých. Každý maniak má k dispozici tisíc únikových vrátek ze skutečnosti - knihy, biografy, televizi, časopisy, divadelní hry, koncerty, balety, všechno možné a všechno určené k tomu, aby poskytlo nápodobu skutečnosti, zdání skutečného života, svět fantazie náhradou za svět z masa a krve.
Možná ale, že pro policistu je špatné už to, že vůbec takhle uvažuje, pomyslel si Hawes, poněvadž policista je jednou z vyfantazírovaných postav jednoho toho únikového světa, detektivního románu. Malér je v tom, uvažoval, že jenom vyfantazírovaný policajt je hrdina, kdežto ten skutečný je docela obyčejný člověk. Připadalo mu poněkud hloupé, že na světě jsou nejvíc uctíváni ti, kteří tyto fantazie nabízejí, herci, režiséři, skladatelé, všichni ti různí umělci, jejichž jediným důvodem k existenci je bavit druhé. Bylo to, jako by jen velmi malá část světa byla doopravdy živá, a tito lidé jsou naživu jen potud, pokud předvádějí vytvořené fantazie. Ostatní lidé přihlížejí, ostatní lidé jsou diváci. A nebylo by to ani z poloviny tak smutné, kdyby tito lidé pozorovali divadlo skutečného života. Místo toho však přihlížejí pouze předvádění života, takže se životu vzdalují dvojnásob.
Zdálo se dokonce, že i rozhovory se zaobírají především světem fantazie, a ne tím skutečným. Viděl jste včera večer v televizi Jacka Paara? Četl jste Lolitu? Nebyl ten Dragnet náramný? Četl jste tu recenzi na Sladkého ptáka mládí? Kecy, kecy, kecy, ale jádrem všech těch keců byl svět předkládaný k věření. A televizní programy to teď ještě pošouply celé o krok dál. Pořád víc a víc televizních kanálů prezentuje lidi, kteří prostě kecají o věcech, takže i břímě keců o předváděném světě bylo s divákových ramen sňato - teď tu jsou jiní lidé, kteří o tom kecají za něho. život se vzdálil trojnásobně.
A uprostřed této trojnásobně vzdálené existence byla skutečnost a tou skutečností pro policajta byla ruka useknutá v zápěstí. Co si hrome s tou rukou mohli počít ve Městě nahých? Nevěděl.
Věděl jen tolik, že každou neděli jde do kostela a na něco čeká. A tuto neděli vyšel ven z kostela se stejným pocitem, s jakým do něho vstoupil, kráčel po chodníku lesknoucím se deštěm, který lemoval park, a měl namířeno k policejní budově. Zelené koule byly rozsvíceny, aby nezanikaly v dešti, číslice "87" slabě zářily na pozadí kosého šedého lijáku. Pohlédl na opršelou kamennou fasádu, vystoupil po nízkých plochých schodech a vešel do ohlašovny. Dave Murchison seděl za stolem a četl si nějaký filmový magazín. Na obálce byla fotografie Debbie Reynoldsové a titulek vykřikoval provokativní otázku Co udělá Debbie teď?
Šel podél směrové šipky s nápisem SBOR DETEKTIVŮ do prvního patra a potom kráčel dlouhou šerou chodbou. Proklouzl dvířky v mřížovém zábradlí, pověsil klobouk na věšák v koutě a šel ke svému psacímu stolu. Ve služebně bylo podivné ticho. Skoro měl pocit, že je znova v kostele. Frankie Hernandez, portorikánský policista, který se však narodil a vyrostl v končinách 87. revíru, zvedl hlavu a řekl.
"Těbůh, Cottone."
"Ahoj, Frankie," řekl Hawes.
"Steve už tady byl?"
"Volal asi před deseti minutama," odpověděl Hernandez. "Mám ti vyřídit, že šel rovnou do doků pohovořit si s kapitánem Farrenu."
"Fajn," řekl Hawes. "Ještě něco?"
"Od Grossmana přišlo hlášení o tom sekáčku na maso."
"O jakém se - a jó, no jo - to je té ženské, té Androvichové."
Odmlčel se. "Jakej je výsledek?"
"Negativní. Nebylo na něm nic než včerejší pečeně."
"A kde vůbec všichni jsou?" zeptal se Hawes. "Že je tady dneska takovej klid."
"V noci tu byla nějaká loupež, v tom koloniálu na rohu Culver Avenue. Andy a Meyer tam kvůli tomu šli. Poručík sem volal, že se trochu zdrží. Jeho stará má horečku a on s ní doma čeká na doktora."
"Kling tu dneska nemá bejt?"
Hernandez zavrtěl hlavou.
"Prohodil si službu s Carellou."
"A kdo teda vlastně slouží?" řekl Hawes. "Máš tu někde po ruce kopii rozpisu služeb?"
"Službu mám já," řekl Hernandez.
"Tady je dneska fakt jako po vymření, kamaráde," řekl Hawes. "Je tu někde Miscolo? Dal bych si trochu čaje."
"Byl tady před momentem. Šel myslím dolů na kus řeči s kapitánem."
"Takovýhle dny jako dneska ..." začal Hawes, ale nechal větu vyznít do ztracena.
Po chvilce řekl. "Frankie, míváš taky někdy pocit, že život vůbec není skutečný?"
Zeptal se na to nejspíš nepravého člověka. Pro Frankieho Hernandeze byl život skutečný až moc. Hernandez se totiž podjal téměř nemožného úkolu dokázat celému světu, že Portorikáni mohou být v malém dramatu života docela prima

hoši. Nevěděl, kdo obstarával jeho lidem reklamu v tisku, než se na scéně objevil on sám, ale věděl, že to tam někdo kompletně packá. Nikdy neměl cukání na někoho se vytahovat nebo někoho zapíchnout kudlou, a dokonce si nikdy nedal ani šluka z marihuanové cigarety. Vyrostl na území 87, revíru, v jedné z nejhorších kolonií chudiny na světě, a přesto nikdy neukradl ani poštovní známku a neměl ve zvyku pokukovat po prostitutkách, pořádajících přehlídkové korzo na la Via de Putas. Byl věřící katolík, jeho otec si tvrdě vydělával na živobytí a jeho matka se zabývala výhradně výchovou čtyř dětí, které přivedla na svět. Když se Hernandez rozhodl, že se stane policajtem, matka i otec mu to vřele schválili. Stál se nováčkem, když mu bylo dvaadvacet let a měl už za sebou čtyřletou vojenskou službu u námořnictva, během níž se vyznamenal v boji v takovém pekle, jaké bylo na Ivošimě. V cukrářství jeho otce byla fotografie Frankieho Hernandeze v plné polní přilepena na zrcadle za pultem, hned vedle reklamy na cocacolu. Frankieho otec se nikdy nezapomněl pochlubit náhodnému zákazníkovi sdělením, že na té fotografii je jeho syn Frankie, který teď slouží jako "detektiv u městské policie".
Pro Hernandeze to nebylo snadné - stát se detektivem městské policie. Hned na počátku se setkal s nezanedbatelným množstvím předsudků přímo na oddělení a žádné dekrety o tom, že všichni jsou bratři, na tom nemohly nic změnit. A s tím souvisel i velice zvláštní vztah, který k němu měla část policejního revíru. Brzo zjistil, že právě proto, že je "jeden z nich", očekávají od něho, že bude věci posuzovat trochu jinak, až se jeho krajané dostanou do nějakého maléru s policií. Jenomže Frankie Hernandez naneštěstí nebyl s to posuzovat věci trochu jinak. Složil přísahu, nosil teď uniformu a vykonával svou práci naprosto nekompromisně.
A kromě toho mu šlo o Věc.
Frankie Hernandez chtěl dokázat svému okolí, lidem z celého okolí, policejnímu oddělení, městu, a možná dokonce i světu, že Portorikáni za něco stojí. Kolegové jako Andy Parker to občas Věci znesnadňovali. A před Andy Parkerem byli ještě někteří kolegové pochůzkáři, kteří to Věci znesnadňovali právě tak. Hernandez si představoval, že kdyby se stal někdy šéfem oddělení, nebo dokonce policejním ředitelem, měli by Andy Parkerové obklopovat i tato vysoká křesla, aby mu vždy pohotově připomněli, že Věc je něco, zač je třeba neustále bojovat, dnem i nocí.
A tak pro Frankieho Fernandeze byl život vždy skutečný. A když se to tak vzalo, někdy až zatraceně moc skutečný.
"Ne, tenhle pocit nemívám nikdy, Cottone," řekl.
"Nejspíš to všechno dělá ten déšť," odpověděl Hawes a zívl.
Parník Farren byl pokřtěn po slavném a ctihodném džentlmenovi z White Plains, který se jmenoval Jack Farren. Jenomže zatímco Farren z masa a krve byl laskavý, přátelský, sympatický a roztomilý blbeček, který měl u sebe vždy čistý kapesník, loď, kterou po něm pojmenovali, byla zanedbaná, prohnilá, rezavá, špinavá a měla nudli u nosu. Kapitán lodi vypadal zrovna tak.
Byl to chlap jak medvěd s třídenním strništěm na bradě. Celou tu dobu, co s ním Carella mluvil, šťoural se v zubech papírovou chlopní plochých kapesních zápalek a v jednom kuse hvízdavě vysával vzduch ve snaze uvolnit zbytky snídaně ze svých stoliček. Seděli spolu v kapitánské kajutě, cimřičce připomínající rakev, jejíž přepážky mokvaly vlhkostí a rzí. Kapitán si vysával zuby a šťoural se v nich usmolenou chlopní kartónku plochých zápalek. Venku kosý déšť bušil do levoboku. Kajuta páchla zabydleností, jídlem a odpadky.
"Co mi můžete povědět o Karlu Androvichovi?" zeptal se Carella.
"Co chcete vědět?" řekl kapitán.
Jmenoval se Kissovsky. Hlas měl jak tur a pohyboval se s křehkým půvabem pancéřové divize.
"Plavil se s vámi dlouho?"
Kissovsky pokrčil rameny. "Dva tři roky. On je v nějakém maléru?
Do čeho se zamíchal, když odešel z lodi?"
"My nevíme o ničem. Je to dobrý námořník?"
"Dobrej jako většina ostatních. Námořníci dneska nestojí za zlámanou grešli. Za mejch mladejch časů - jo, to ještě námořníci byli námořníci." Vysál si ze zubů vzduch.
"Lodě tenkrát byly ze dřeva a muži ze železa," řekl Carella.
"Co? Jo - no jo."
Kissovsky se pokusil o úsměv, ale vyšel z toho poťouchlý pošklebek.
"Tak starej zas já nejsem, kamaráde," řekl. "Ale měli jsme námořníky, když jsem bejval malej kluk, žádný beatniky, co se shánějí po lodích s banánama, aby na nich mohli provozovat ten svůj ... no, jak tomu říkaj ...zenbuddhismus. A pak se vrátit a psát o tom. Měli jsme chlapy! Chlapy!"
"Takže Androvich nebyl moc dobrý námořník?"
"Stejně dobrej jako většina ostatních - než přišel na loď," řekl Kissovsky. "V tom momentě, kdy přišel na loď, stal se z něho špatnej námořník. Musel jsem se na té plavbě obejít bez jednoho chlapa v posádce. Jenže já mám posádku v hrsti, a tak jsem to zvládnul. Když chybí jeden chlap, nic už to na situaci nemění, to vám teda říkám já. Loď je jak malý město, kamaráde. Jsou na ní chlapi, co metou ulice, a chlapi, co říděj vlaky, a chlapi, co rozsvěcej v noci světla, a chlapi, co vedou restaurace, a tím se to město udržuje při životě, jasný? No a. Přijdete o chlapa, co rozsvěcí světla, takže všichni viděj starou belu. Přijdete o chlapa, co vede restauraci, takže nikdo nežere. Buď se s tím smíříte, nebo musíte sehnat někoho jinýho, kdo tu práci udělá, a to znamená vzít ho od jiný práce, takže ať to provedete jak chcete, za chvíli máte na lodi Ia čínskej bordel. Androvich se uprostřed takovýho bordelu cejtil ve svý kůži. Kromě toho byl mizernej námořník."
"V jakém smyslu?"
"Chlast, chlast a zase chlast," řekl Kissovsky a vymrštil ruku, jako by salutoval pánubohu. "Jen žít, žít a užívat, věčně rozšoupnutej, věčně prskat jak rachejtle, doprdele! V každým přístavu, do kterýho jsme zapadli, pádil Androvich na břeh a vrátil se nalítej jak kára. A ženský? Těch měl všude kila! To je div, že si ten chlap neuhnal nějakou tu orientální

muziku, když tak vyváděl.
Chlast a děvky, na to ho užil!"
"Děvče v každém přístavu, co?" řekl Carella.
"No jasně. A chlastal jak kanec. Kolikrát jsem mu říkal: hele, doma na tebe čeká ta tvá rozmilá ženuška, chceš přivézt prezent od některý tý orientální uzenky, fakt chceš? Vždycky se mi vysmál. Chachacha. Velkej fór, život pro něho byl velkej fór. Přijde si na loď a pomrví všecko, nač náhodou šáhne. Tomu se říká námořník?"
"Tady ve městě měl taky nějakou holku, kapitáne?"
"Toho kapitána si nechte od cesty, jo?" řekl Kissovsky. "Říkejte mi Artie, klidně, a já vám zas budu říkat Georgi nebo jak se vám hrome nadává, a nebudem jeden druhýmu vytírat zrak, jo?"
"Jmenuju se Steve."
"Tak fajn - Steve. Prima jméno. Mám bráchu, a ten se taky jmenuje Steve. Chlap jak bejk. Uzvedne náklaďák holejma rukama, taková je to vazba."
"Měl Androvich tady ve městě taky nějakou holku, Artie?"
Kissovsky si vysál ze zubů vzduch, zamanévroval chlopní krabičky plochých zápalek někde v pozadí ústní dutiny a zamyslel se. Vyplivl částečku potravy na podlahu kajuty, pokrčil rameny a řekl: "To nevím."
"Kdo by to mohl vědět?"
"Možná ostatní chlapi z posádky, ale pochybuju o tom. Vím o všem, co se na tomhle pekáči šustne. Jednu věc ti ale povím. Rozhodně nevysedával po večerech doma a nedržel se za ručičku s tou svou mrňavou lulu Babkou nebo jak se ta jeho hrome jmenuje."
"Meg? Jeho žena?"
"No jo, Meg. Tou, co si ji dal vytetovat nad loket. Tou, co ji sbalil v Atlantě. To mě podrž, jak ta ho někdy mohla přimět, aby jí navlík prstýnek." Kissovsky pokrčil rameny. "Když mu zblbla hlavu, aby si ji vzal, neznamená to ještě, že mu zblbla hlavu tak, aby vysedával doma s ubrouskem pod bradou. To teda ne. Tenhle chlap byl do světa. Žádný ubrousky, kdepak ten, Ubrousky jsou tak pro ty panáky z televize, ne pro Karla Androviche. Víš, co ten dokáže?"
"Copak?" zeptal se Carella.
"Zarazíme do přístavu, rozumíš. Myslím jako sem, do tohohle města. A on taky dokáže čtrnáct dní počkat, potloukat se sem tam po městě, rozfofrovat balík prachů a pak teprv zaskočí domů říct, že je tady. A myslím, že to bylo tak dva dny předtím, než jsme zas měli odplout. Kamaráde, ten chlap to tý holce dával žrát horký a dělal si s ní, co chtěl. A ona vypadá na docela fajn holku. Trochu je mi jí líto." Pokrčil rameny a znova uplivl na podlahu kajuty.
"A kam to chodil?" zeptal se Carella. "Když teda nebyl doma? Kde se potloukal?"
"Všude, kde jsou ženský," řekl Kissovsky.
"Ženské jsou v tomhle městě, kam se podíváš."
"Vždyť on se taky potloukal všude. Po celým městě. Vsadím se o pět dolarů, že je u nějaký ženský i teď. A k tý svý mrňavý Scarlett O'Harový - nebo jak se hrome jmenuje - k tý zapadne v tom momentě, kdy nebude mít floka."
"Když zmizel, měl u sebe jen třicet dolarů," řekl Carella.
"Třicet dolarů, to mě podrž! Kdo ti to řekl? Když jsme se vraceli z Pensacoly, měli tu chlapi na lodi vrhcábovej turnaj o těžký prachy. Androvich byl jeden z těch, co brali. Shrábl z toho nějakejch sedm set dolarů. A to není žádnej pakatel, Steve. K tomu si přidej celej plat za leden, víš přece, že se na lodi bere, teprv když dorazíme do přístavu, a když to spočítáš, dělá to zatraceně pěknej balík. A byli jsme tu v přístavu jen dva dny. Zakotvili jsme dvanáctýho a čtrnáctýho už jsme zas vyplouvali, v den svatýho Valentina. A takovej chlap nedokáže za dva dny rozhodit víc jak sto dolarů, no ne?" Kissovsky se zamyšleně odmlčel. "Já si to představuju tak, že se možná vydal zpátky na loď, jenže cestou někde sbalil nějakou flundru a rozpaluje to s ní na plný pecky celej ten měsíc nebo jak dlouho. Až budou prachy v čudu, přiřítí se Androvich domů."
"Tak ty jako myslíš, že si někde dává do nosu, jo?"
"Jen chytá slinu, nic víc. Když jsme byli v Nagasaki, ten chlap ... no, to sem vlastně nepatří." Odmlčel se. "Nemusíš si o něho dělat starosti, to ti garantuju."
"No..."
"Nemusíš. Porozhlídni se po bordelech, po nočních podnicích se striptýzem, po barech a po Skid Row. Sichr ho najdeš. Jenže si myslím, že on nechce bejt nalezenej. Takže co chceš dělat, až na něho kápneš? Nutit ho, aby se vrátil k tý svý Melisse Lee nebo jak se hergot jmenuje?"
"Ne, to my nemůžem," řekl Carella.
"Tak co se do toho vůbec ... mícháte?"
Kissovsky si vysál vzduch ze zubů a odplivl na podlahu.
"Pusť to k vodě," řekl. "Ten chlap se objeví."

Plechovky na odpadky stály v řadě na dvorku mezi dvěma činžáky a déšť vytvořil na víku každé popelnice malou loužičku. Stařena měla na nohou domácí trepky a opatrně v nich po dvorku našlapovala, snažila se vyhnout kalužím, a jako na jehlách mířila k nejbližší popelnici, igelitový pytlík s odpadky si tiskla na prsa jako kojence. Zvedla víko, nechala s něha stéct vodu, a už chtěla hodit pytlík do popelnice, když uviděla, že je plná. Stará paní byla Irka, a tak se jí od úst utrhla hotová lavina kleteb, nad nimiž by se zardívali i skřítci z irských pověstí, přibouchla víko a šla k další popelnici. Byla už promoklá na kůži a proklínala sama sebe, že si nevzala deštník, proklela i víko druhé popelnice, poněvadž nešlo nadzvednout, až konečně je vypáčila, znova se postříkala stékající vodou, která se na něm držela, a užuž chtěla mrštit pytlíkem do popelnice a utíkat zpátky do domu, jako by za ní hořelo.
Potom uviděla noviny. Okamžik váhala.

Do novin bylo něco zabaleno, jenomže obal se uvolnil. Stará paní se zvědavě sklonila nad popelnici.
A pak zaječela hrůzou.

## 9

Všechno se událo v pondělí.
Nejdřív Blaney - asistent policejního lékaře - úředně prozkoumal roztomilý balíček, který strážník vylovil z popelnice po hysterickém telefonátu staré paní.
V zakrvácených novinách byla lidská ruka.
Po zevrubném prozkoumání ruky zatelefonoval Blaney na 87. oddělení a sdělil, že ruka patří muži bílé rasy ve věku mezi 18-24. lety a že by se musel moc, ale moc mýlit, kdyby nešla do páru s rukou, kterou zkoumal před týdnem.
Telefonickou zprávu od něho přijímal Bert Kling. Síly mu stačily sotva na to, aby udržel tužku v ruce, když informaci zapisoval. To byla první věc, která se to pondělí udála, a udála se dopoledne v devět třicet.
Další věc se udála v jedenáct nula nula a zdálo se, že tato druhá náhoda by mohla naráz a definitivně rozřešit problém identifikace. Tou druhou náhodou totiž byla mrtvola, kterou říční proud vyplavil na břeh River Harbu. Mrtvola neměla paže ani hlavu. Rychle ji dopravili do márnice, kde nad ní došli k několika poznatkům.
První byl ten, že mrtvola je oblečená a v pravé zadní kapse kalhot má totálně promočenou koženou peněženku a v ní neméně promočenou osobní průkazku a řidičák. Muž vyplavený řekou se jmenoval George Rice. Vytočení telefonního čísla uvedeného v legitimaci potvrdilo Blaneyho odhad, že mrtvola byla v řece přibližně čtrnáct dní. Vyšlo najevo, že jednoho večera před čtrnácti dny se pan Rize nevrátil domů z práce. Manželka ohlásila, že zmizel, a karta s hlášením měla být údajně v kartotéce oddělení pro pohřešované osoby. Paní Riceová byla vyzvána, aby přišla pozůstatky identifikovat co nejdřív. Mezitím Blaney pokračoval ve zkoumání.
A dospěl k závěru, že ačkoli panu Riceovi bylo teprve šestadvacet let a ačkoli panu Riceovi chyběly paže a hlava a ačkoli pan Rice měl i další předpoklady k tomu, aby byl osobou, jíž náležívaly nalezené useknuté ruce, - po zevrubném prozkoumání dospěl k závěru, že mrtvola se vší pravděpodobností přišla o hlavu a o paže ve styku se závity lodního šroubu nějaké lodi nebo velkého člunu. A zatímco krevní skvrna na dně tašky od letecké společnosti patřila do krevní skupiny 0, prokázalo se, že pan Rice míval krevní skupinu AB. A zatímco obrovitost obou rukou ukazovala na chlapa jak hora, pan Rice, vzala-li se v úvahu okolnost, že mu chybí hlava, mohl měřit tak metr sedmdesát tři, což zase není tak moc. Když paní Riceová identifikovala pozůstatky podle manželových šatů a jizvy na břiše - šaty sice po souboji s lopatkami lodního šroubu a po čtrnáctidenním máčení ve vodě nebyly v příliš oslnivém stavu, ale jizva byla dosud neporušená - když manželovu mrtvolu identifikovala, uvedla také, že pan Rice pracoval v sousedním státě a že každý den ráno používal k cestě do zaměstnáni přívozu a večer se stejnou cestou vracel, takže se zdálo víc než pravděpodobné, že pan Rice skočil, byl shozen nebo spadl ze zádi přívozního člunu, a lopatky lodního šroubu ho rozdrtily. Důkladná prohlídka bytu manželů Riceových přinesla ještě týž den další nález. Sebevrahův dopis na rozloučenou.
A tak Blaneymu připadla nemilá povinnost znova zavolat na 87. oddělení á ohlásit Klingovi, tomu vysílenému víkendovému pracovníkovi, že ruce, které před několika málo dny zkoumal, nepatří k tělu, které bylo dnes ráno vyplaveno na říční břeh.
A tak to dopadlo takhle a problém totožnosti stále zůstával neobjasněn a zmizelý syn Marthy Livingstonové a mladý námořník Karl Androvich v případu dál figurovali jako dvě přijatelné možnosti.
Pořád ale ještě bylo pondělí, modré pondělí jak vyšité, poněvadž lilo jako z konve, a všechno se mělo stát to pondělí.
Ve dvě hodiny odpoledne se udála ta třetí věc.
V sousedním státě zatkli dva chuligány a oba uvedli policii domovské adresy v Isole. Teletyp na městské policejní ředitelství, žádající o informace, zatáhl u jednoho z nich do sítě záznam v policejním rejstříku, kdežto druhý měl rejstřík čistý. Ukázalo se, že mladíci přepadli benzínovou pumpu a pak se pokusili spěšně uprchnout v rozhrkaném automobilu. Snažili se zmizet tak rychle, že si nestačili povšimnout policejního vozu, který patroloval na silnici, což mělo za následek, že se navezli přímo do pravého předního blatníku přibližujícího se černobílého sedanu, a tím jejich malé skotačení skončilo. Mladík, který měl u sebe zbraň - byl to ten, co měl záznam v policejním rejstříku - se jmenoval Robert Germaine.
Druhý mládenec, ten špatný šofér, který naboural motor policejního vozu, se jmenoval Richard Livingston.
I když člověk řídí auto úplně levě, přece jen k tomu potřebuje dvě ruce - a Robert Livingston je obě měl.
Kling dostal informaci ve tři odpoledne. Unavenými roztřesenými prsty ji zapsal a zapamatoval si, že musí Carellovi říct, že jedna z možných obětí tím padá.
Ve čtyři deset zazvonil telefon znovu.
"Haló," řekl Kling.
"S kým mluvím?" zeptal se ženský hlas.
"Tady detektiv Kling z 87. oddělení. Kdo volá?"
"Androvichová," řekl hlas. "Manželka Karla Androviche."
"Och. Dobrý den, paní Androvichová. Copak se děje?"
"Vlastně nic," řekla.

"Myslím jako proč ..."
"Manžel se vrátil," řekla Meg Androvichová.
"Karl?"
"Ano."
"Vrátil se?"
"Ano."
"Kdy se vrátil?"
"Před malou chvilkou," řekla.
Následovala dlouhá pauza. Pak řekla.
"Přinesl mi květiny."
"To mám radost, že se vrátil," řekl Kling. "Oznámím to v oddělení pro pohřešované osoby. Díky, že jste zavolala."
"Není zač," řekla Meg. "Udělal byste pro mne jednu laskavost, prosím vás?"
"Co by to mělo být, paní Androvichová?"
"Řekl byste to laskavě tomu druhému detektivovi? Carellovi? Jmenuje se tak?"
"Ano, madam."
"Byl byste tak hodný a řekl mu to?"
"Že se váš manžel vrátil? Jistě, madam. Řeknu mu to."
"Ne, to ne. Chci, abyste mu řekl něco jiného."
"Co mu tedy mám říct, paní Androvichová?"
"Že mi Karl přinesl květiny. Povíte mu to, ano? Že mi Karl přinesl květiny."
A zavěsila.
Tak tohle se událo v pondělí. A to taky bylo všechno.
Mládenci měli dvě useknuté ruce na krku dál a zdálo se, že ty ruce nikdy nikomu nepatřily, že se k nim nikdo nechce hlásit.
V úterý měli plné ruce práce s velkou rvačkou chuligánů a požárem nedaleko policejní budovy a také si dost užili s ženou, která umlátila manžílka litinovou pánví, takže nikdo neměl na nic čas.
Ve středu Steve Carella znova nastoupil do práce. Pořád ještě pršelo.
Vypadalo to, že pršet nikdy nepřestane. Od chvíle, kdy pochůzkář Genero nalezl první ruku, uplynul právě týden.
Celý týden uplynul a mládenci byli zase tam, odkud začali.

## 10

Stařena, která objevila v plechovce na odpadky druhou ruku, se jmenovala Colleen Bradyová. Bylo jí čtyřiašedesát let, ale měla v sobě cosi velice mladistvého, co plně ospravedlňovalo jméno, které jí dali, opravdu vypadala jako děvčátko. Existuje představa, která se člověku okamžitě vybaví, jakmile padne zmínka o nějakém irském děvčeti, představa složená z jedné čtvrtiny ze svátku svatého Patricka a ze tří čtvrtin z obrazu Klidná od Johna Hustona. Dívka má zrzavé vlasy a zelené oči a běží po vřesovišti pod křiklavě modrým nebem, zvlněným sněhobílými oblaky, kolem úst jí pohrává nezkrotný úsměv a člověk moc dobře ví, že by mu dala pár facek, kdyby se pokusil se jí dotknout. Je to Irka a je divoká a vzpurná a hrdá a mladá, věčně mladá, věčně mladinká. Colleen Bradyová taková byla.
Bavila Carellu a Hawese, jako by to byli dva kavalíři, kteří ji přišli navštívit s kyticemi bezu. Nalila jim čaj a se silným irským přízvukem jim vypravovala anekdoty, které byly právě tak husté jako dobrá irská káva. Oči měla zelené a jasné a kůži tak hebkou a bělostnou, jako by jí bylo sedmnáct. Vlasy měla bílé, ale člověk s jistotou věděl, že kdysi byly zrzavé, a pás měla tak vosí, že by jej muž s velkýma rukama stále ještě objal dlaněmi.
"Neviděla jsem nikoho," řekla detektivům. "dvou duši ne. Do takového počasí nikdo neleze, když nemusí. Neviděla jsem nikoho na chodbě, nikoho na schodech a na dvorku také nikdo nebyl. Pršelo opravdu hnusně a měla jsem si s sebou vzít deštník, jenže jsem na to zapomněla. Myslela jsem, že omdlím, když jsem uviděla, co to v té popelnici je. Nedáte si ještě čaj ?"
"Ne, děkujeme pěkně, paní Bradyová. Neviděla jste nikoho?"
"Nikoho, ani nohu. Mrzí mě, že vám nemůžu víc pomoct, to je přece taková surovost rozsekat člověka na kusy, taková surovost. To musel udělat hotový barbar."
Odmlčela se, usrkla čaje a oči jí živě zasvítily z úzké tváře.
"Zkoušeli jste to už u sousedů? Zeptali jste se jich? Možná že něco viděli."
"Chtěli jsme mluvit nejdřív s vámi, paní Bradyová," řekl Hawes.
Přikývla.
"Vy jste Ir, mladý muži?" zeptala se.
"Částečně."
Zelené oči se jí zaleskly. Spiklenecky přikývla a už nic neřekla, ale prohlížela si Hawese znaleckým okem dívčiny, kterou už někdo párkrát prohnal po háječku za vsí.

"No, takže my pomalu půjdem, paní Bradyová," řekl Carella.
"Děkujeme vám moc."
"Zkuste to u sousedů," poradila jim. "Možná že něco viděli. Možná že některý něco viděl."
Žádný ale neviděl nic.
Zkusili to ve všech bytech v domě, kde paní Bradyová bydlela, i v přilehlé budově. Potom se zmořeně plahočili deštěm zpátky do služebny.
Jakmile Carella vešel, Hernandez mu oznámil, že pro něho má vzkaz.
"Steve, asi před půl hodinou volal nějaký chlápek z oddělení pro pohřešované osoby. Chtěl Klinga, ale řekl jsem mu, že má volno, a tak se ptal, kdo ještě dělá na případě té ruky v tašce od letecké společnosti, a řekl jsem mu, že ty. Vzkazuje, že mu máte ať už Kling nebo ty zavolat, hned jak se vrátíte."
"Jak se jmenuje?" zeptal se Carella.
"Je to tady v bloku. Bartholomew nebo tak nějak."
Carella si sedl k psacímu stolu a zalistoval v poznámkovém bloku.
"Romeo Bartholdi," řekl nahlas a vytočil telefonní číslo oddělení pro pohřešované osoby.
"Haló," řekl, "tady Carella z 87. revíru. Před chvílí k nám volal nějaký mládenec jménem Bartholdi a říkal ..."
"To jsem já - u telefonu."
"Prima. Co se děje?"
"Jak jste říkal, že se jmenujete?"
"Carella."
"Těbůh, paisane."
"Těbůh," řekl Carella a usmál se. "Oč jde?"
"Podívej, já vím, že mi do toho nic není. Ale něco mě napadlo."
"Copak?"
"Nějaký chlápek, nějaký Kling, se tu minulý týden hrabal v kartotéce. Chvilku jsem s ním pak mluvil a vykládal mi, že jste našli nějakou ruku v příruční tašce od letecké společnosti. Mužskou ruku."
"No, to je pravda," řekl Carella. "A co má být?"
"Hele, paisane, mně do toho nic není. Jenomže on hledal nějakou možnou souvislost s některým pohřešovaným a že se probíral v hlášeních z února."
"No a?"
"Říkal, že ta taška pochází od společnosti Aerolinie Svět, pamatuju si to správně?"
"Správně," řekl Carella.
"Fajn. Možná že slyším trávu růst, ale stejně ti to povím, ať to má nějakou cenu nebo ne. Pokoušeli jsme se s kolegou vypátrat jednu dámu, která zmizela asi před třemi nedělemi. Je to striptýzka a k nám zavítala z Kansas City v lednu. Říká se jí Bubu Bublina. Ne že by se tak jmenovala, Carello, občanské jméno zní Barbara Cesareová a Bubu Bublina je umělecký pseudonym. Což o to, bubliny by měla, to mi věř."
"No a co je s ní?" zeptal se Carella.
"Že se pohřešuje, nám hlásil její agent, nějaký Charles Tudor, 13. února, den před svátkem sv. Valentina. Kolikátého je vlastně dneska?"
"Jedenáctého," řekl Carella.
"No jo, správně. Takže to znamená, že už je to víc než tři neděle. Prostě - celou tu dobu jsme ji hledali a ověřovali si její minulost, všechno, jak se to dělá. A přitom jsme zjistili, že sem z Kansas City přiletěla."
"Vážně?"
"No vážně - zbytek můžeš hádat. Přiletěla letadlem společnosti Aerolinie Svět. Samozřejmě, může to být čirá shoda okolností, nebo by to mohlo taky něco znamenat, to já nevím. Myslel jsem ale, že bych na to měl upozornit."
"To jo," řekl Carella.
"Je to na moc dlouhé lokte, to připouštím. Ale nějaká spojitost by tu být mohla."
"Kterou třídou letěla?" zeptal se Carella. "Luxusní? Turistickou."
"První třídou," řekl Bartholdi. "A to je další věc. Ty malé tašky přece dávají cestujícím první třídy, ne?"
"To je fakt," řekl Carella.
"Tak vidíš. Já vím, může to být bláznivý dohad, ale co když ta dáma zmizela, protože oddělala nějakého chlápka? Chci říct, že ta ruka přece v tašce od Aerolinii Svět ..." Bartholdi nechal větu nedokončenou. "No, možná že slyším trávu růst."
"My bychom si měli spíš myslet pravý opak," řekl Carella. "Jakou má ten Tudor adresu?"

Budova Creo stála uprostřed města Isoly, byla velice moderní a sloužila za neoficiální místo schůzek všem hudebníkům a hercům z celého města. K budově přiléhala a byla s ní spojena kavárna s celonočním provozem a dům s biografem. Široký hlavní vchod vedl do mramorové dvorany, která tak trochu připomínala katedrálu sv. Petra. Mimo dvoranu, ve vyšších patrech budovy, nebyla už pompéznost tak očividná a rozplývala se v nezařízených zkušebních síních a útulných kancelářích hudebních nakladatelů, kompozitorů, agentů a příležitostných advokátů, pracujících za procenta z odškodného, kteří si pronajali stůl a telefon.
Muži a ženy postávající před hlavním vchodem a ve dvoraně byli velice různorodá cháska.
Bylo tu vidět bohémské muzikanty v otrhaných sakách, s pouzdry na tenorsaxofony a na trombóny, jak diskutují o účasti v nejrůznějších kapelách. Někteří z nich prodávali jen tak mimochodem marihuanové cigarety, jiní byli zcela propadlí náboženství zvanému hudba a žádnou další drogu nepotřebovali. Také tu bylo vidět dlouhovlasé muzikusy ze

staré školy, nesoucí pouzdra s hoboji, a s měkkými plstěnými klobouky na hlavách, debatující o sezóně v Bostonu nebo v Dallasu a uvažující o tom, zda to ten Bernstein ve Filharmonii dokáže. Byly tu zpěvačky s úsměvy nacvičenými právě tak dobře jako jejich skřiváncí a pěnkavčí hlásky, které, ač zpívaly se sebemenším orchestrem, vstupovaly do podloubí jako královny z hollywoodských filmů.
Byly tu baleťačky a moderní tanečnice v krátkých černých sukních, které jim poskytovaly neomezenou svobodu pohybu, ťukaly jehlovými podpatky do mramorové podlahy a chodily tím zvláštním kolébaným kachním krokem, podle něhož lze neklamně poznat profesionální tanečnice. Byly tu striptýzky, velké bledé ženy, kterých se nikdy nedotklo slunce, s tmavými brýlemi a rtěnkou nanesenou na sečných ranách úst. Byli tu nakladatelé, dýmající z doutníků a dokonale ztělesňující představu o amerických kapitalistech. Byli tu neúspěšní skladatelé, kteří by potřebovali ostříhat, mírně úspěšní skladatelé hauzírující s informativními nahrávkami a opravdu úspěšní skladatelé, kteří špatně zpívali a ještě hůř hráli na piano, ale kteří si vykračovali s chladnou sebedůvěrou výnosné hrací skříně, naplněné hudbou, která jim zněla v uších. Nahoře v poschodích všichni nacvičovali s malými kapelami i velkými orchestry. Zkoušeli za doprovodu pian nebo bubnů, nacvičovali tance a symfonie a improvizované jam sessions. Jediná věc, která se v budově Creo nenacvičovala, byl dialog probíhající ve dvoraně a před hlavním vchodem.
Zda bude dialog s Charlesem Tudorem nacvičený nebo ne, to se dalo těžko říct. Jeho malá kancelář byla až v osmnáctém poschodí budovy. Dvě vysoké, bledé a buclaté dívky s krabicemi od klobouků seděly na dřevěné lavici v čekárně. Malé děvče s růžovými tvářičkami a plochou hrudí hačalo za psacím stolem na druhém konci místnosti. Carella šel k ní, blýskl kovovým štítkem odznaku a řekl:
"My jsme od policie a rádi bychom mluvili s panem Tudorem."
Úřednice se nejdřív zkoumavě podívala na Hawese a pak na Carellu.
Dvě bledé striptýzky na lavici zbledly ještě o pár odstínů. Ta vyšší prudce vstala, popadla krabici od klobouků a rychle odešla. Druhá se horlivě zadívala do výtisku časopisu Variety.
"V jaké záležitosti vás mám ohlásit?" zeptala se úřednice.
"O tom si pohovoříme až s panem Tudorem," řekl Carella.
"Obtěžovala byste se oznámit mu, že jsme tu?"
Dívka protáhla tvář a zmáčkla knoflík telefonu na psacím stole.
"Pane Tudore," řekla do mluvítka, "jsou tu nějací dva páni a říkají, že jsou detektivové. Ano, ale řekli mi, že o tom si pohovoří až s vámi, pane Tudore. To nevím, nikdy jsem se s žádným detektivem nesešla. Ano, odznak mi ukázali. Prosím." A zavěsila.
"Musíte okamžik počkat. Někoho tam teď má."
"Díky," řekl Carella.
Stáli kousek od psacího stolu a rozhlíželi se po malé čekárně. Druhá striptýzka seděla nehybně za výtiskem časopisu Variety, dokonce se neodvažovala ani obrátit stránku. Stěny pokoje byly pokryty černobílými fotografiemi striptýzek v různých provokativních pózách. Všechny fotografie byly podepsány. Většina dedikací začínala slovy. "Charliemu, který ..." a končila exotickými jmény jako Plamen nebo Pochodeň nebo Maja nebo Exota nebo Bali. Hawes obcházel místnost a díval se na fotografie. Dívka za výtiskem časopisu Variety ho sledovala očima.
Nakonec řekla velice křehkým hláskem, který u tak veliké ženy až překvapoval.
"To jsem já."
Hawes se otočil.
"Cože?" zeptal se.
"V těch kožešinách. Ta fotografie, na kterou se díváte. To jsem já."
"Ach tak! Aha," řekl Hawes.
Otočil se a znova se na fotografii podíval. Potom se otočil zpátky k dívce a řekl.
"Nepoznal bych vás, nevěřil bych, že jste ta ..." a pak se zarazil a usmál.
Dívka pokrčila rameny.
"Maria? Jmenujete se tak? Písmo není moc čitelné."
"Ano, Maria," řekla. "Správně se jmenuju Mary Lou, ale můj první agent mě překřtil na Marlu. Zní to exoticky, nezdá se vám?"
"Ano, velice," přisvědčil Hawes. "A jak se jmenujete vy?"
"Hawes."
"Jenom Hawes?"
"Ale ne. Křestním jménem Cotton, Cotton Hawes."
Dívka na něho vteřinu vyjeveně civěla, Pak se zeptala:
"Vy taky děláte do striptýzu?" a dala se do smíchu. "Promiňte," řekla, "ale uznejte, že je to taky náramně exotické jméno."
"Nejspíš ano," řekl Hawes a uculil se.
"Pan Tudor má nějaké potíže?" zeptala se Marla.
"Ne." Hawes zavrtěl hlavou. "žádné potíže nemá."
"Tak proč jste za ním přišli?"
"Proč jste za ním přišla vy?" zeptal se Hawes.
"Sehnat si angažmá."
"Tak ať vám to vyjde," řekl Hawes.
"Děkuju. Je to dobrý agent. Dokáže umístit spoustu exotických tanečnic. Věřím, že mi něco opatří."
"To je fajn," řekl Hawes. "Taky doufám."

Dívka přikývla a chvilku mlčela. Zvedla výtisk časopisu Variety, prolistovala jej a znovu odložila.
"Pořád jste mi ještě nepověděl, proč jste za panem Tudorem přišli," řekla a v tom okamžiku se dveře vnitřní kanceláře otevřely a sošná bruneta na podpatcích, které jí přidávaly deset čísel výšky, vkormidlovala do čekárny nejdřív bujné poprsí a za ním vešla celá.
"Tisíceré díky, Charlie," zavřeštěla a málem vrazila do Carelly, kterému spěšně řekla: "Och promiňte, drahoušku," a pak vypadla na ťukavých podpatcích z místnosti.
Telefon na stole zabzučel. Úřednice zvedla sluchátko.
"Ano, pane Tudore," řekla a zavěsila.
"Pan Tudor vás čeká," řekla Carellovi.
"Dobré pořízení," řekla Marla Hawesovi, když procházel kolem lavice.
"Díky," řekl Hawes. "A nápodobně."
"Kdybych někdy potřebovala nějakého policistu nebo něco," zavolala za ním, "tak vám brnknu."
"Klidně," řekl Hawes a vešel za Carellou do Tudorovy kanceláře.
Kancelář byla vyzdobena dalšími fotografiemi exotických tanečnic a bylo jich tolik, že jak Tudor, tak psací stůl, vypadali v jejich nádheře poněkud utopeně. Tudor byl vysoký muž, chybělo mu pár let do padesátky, měl na sobě tmavohnědý oblek a zlatistou vázanku. Ostříhaný byl na krátkého černého ježka, ale vlasy na skráních už mu šedivěly. Pod nosem měl černý knírek á la Ernie Kovacs. Kouřil cigaretu, zasazenou do černozlaté špičky. Ukázal detektivům na křesla a na pravé ruce mu zasvítil prsten s růžovým diamantem.
"Vyrozuměl jsem, že jste od policie," řekl. "Přišli jste kvůli Barbaře?"
"Ano, pane Tudore," řekl Carella. "Zjistili jsme si, že právě vy jste ohlásil, že slečna Cesareová zmizela."
"Ano," řekl Tudor. "Musíte mi prominout, že jsem byl poněkud nevlídný, když mi úřednice oznámila, že jste tady. Někdy mě navštěvují policisté kvůli věcem, které nemají nic společného ... no, kvůli věcem, které nejsou tak vážné jako ta záležitost s Barbarou."
"Jaké to jsou návštěvy, pane Tudore?" zeptal se Hawes.
"Och, vždy to znáte. Sem tam někde zarazí nějaké to představení, v kterém vystupuje některé děvče ode mne, a policie si to hned začne dávat dohromady. Já těm děvčatům jenom hledám angažmá. Neříkám už jim, jak dodržovat zásady slušného chování."
Tudor pokrčil rameny. Na způsobu jeho řeči bylo zvláštní to, že mluvil naprosto nepřirozeně a uměle. Vyslovoval s odsekávanou přesností Angličana a člověk nabýval dojmu, že si slova pečlivě vybírá, než je vypustí z úst. Elegantní intonace a lahodné samohlásky pronášel však tím nejnepříjemnějším a nejpepičtějším způsobem, jaký kdy Carella slyšel. A nejpodivnější bylo, že si Tudor zřejmě vůbec nebyl vědom přízvuku, který ho neklamně puncuje na rodáka z Isoly nebo Calm's Pointu. Dál vesele a korektně usekával slova a nejspíš si o sobě myslel, že je členem horní sněmovny a drží řeč k ostatním shromážděným peerům.
"Já opravdu nejsem odpovědný za to, do čeho se moji klienti a klientky zamíchají," říkal Tudor. "Přál bych si, aby si to policie uvědomila. Jsem agent sjednávající angažmá, žádný choreograf." Krátce se usmál. "Vrazme se ale k Barbaře," řekl. "Co jste se o ní dověděli?"
"Vůbec nic, pane Tudore. Doufáme, že byste nám o ní víc mohl povědět vy."
"Och."
Tudor pronesl jen tu jedinou slabiku, ale zklamání z ní bylo jasně patrné a zklamání se vzápětí objevilo i na jeho tváři.
"Mrzí mě, jestli jsme vám zavdali podnět k nějakým neopodstatněným nadějím, pane Tudore," řekl Carella.
"To nic," řekl Tudor. "Já jen že ..."
"Znamenalo pro vás mnoho - to děvče?"
"Ano," odpověděl Tudor a přikývl.
"Mnoho."
"Po obchodní stránce?" zeptal se Hawes.
"Obchodní stránce?"
Tudor znova zavrtěl hlavou.
"To ne, po obchodní stránce ne. Zaměstnával jsem už lepší striptýzky. A zaměstnávám lepší i teď. Například to děvčátko, co zrovna odcházelo. Jmenuje se Pavan, přijela loni v červnu z Friska a vzbudila u nás v metropoli pravou bouři nadšení. Je vynikající, naprosto vynikající, a to je ji teprv dvacet, věřil byste tomu? To děvče má před sebou léta úspěchů. Barbara nebyla žádný žabec, to jistě víte."
"Jak je stará?"
"Čtyřiatřicet. Existují samozřejmě striptýzky, které mohou vystupovat málem do padesáti let. Neznám žádné ženy z herecké branže, vlastně v tomhle ohledu vůbec žádné jiné ženy, které by byly na svá těla tak pyšné jako exotické tanečnice. Řekl bych, že je v tom jistý prvek narcisismu. Nebo to možná není ani tak moc složité. Vědí, že jejich těla jsou jejich kapitál. A proto o ně pečují. Barbaře bylo sice čtyřiatřicet, ale měla ..." Tudor se náhle zarazil. "Promiňte, musím si odvyknout mluvit o ní v minulém čase. To máte prostě tak, že když někdo odejde, když zmizí, člověk na něho myslí, jako by přestal existovat a jazyk se tomu přizpůsobí. Promiňte."
"Máme tomu rozumět tak, pane Tudore, že mezi vámi a slečnou Cesareovou bylo něco víc než čistě obchodní vztahy?"
"Víc?" řekl Tudor. "Ano, bylo ..."
"Mám ji rád," řekl Tudor suše.
V místnosti bylo ticho.
"Ach tak," řekl Carella.
"Ano," řekl Tudor a na dlouhou chvíli se odmlčel. "Mám ji rád. Pořád ji mám rád. Pořád si to musím připomínat. Pořád si

musím připomínat, že ji mám stále rád a že je stále tady."
"Tady?"
"Ano. Tady. Někde. V tomhle městě. Ona je stále tady." Tudor kývl. "Nic se jí nestalo. Je to pořád táž Barbara, rozesmátá, okouzlující ..." Zarazil se. "Viděli jste její fotografii, pánové?"
"Ne," řekl Carella.
"Pár jich mám. Mohly by vám v něčem pomoct?"
"Ano, fotografie by nám bodly."
"Nějaké už jsem dal oddělení pro pohřešované osoby. Vy jste z toho oddělení pro pohřešované osoby?"
"Ne."
"Hm, vlastně na to ani nevypadáte. Proč se ale pak o Barbaru zajímáte?"
"Zabýváme se tím na jejich žádost. Občas jim helfnem," zalhal Carella.
"Ach tak."
Tudor se zvedl. Vestoje vypadal vyšší, měl dobrý metr pětaosmdesát, když se zdrženlivým půvabem přistoupil k pořadači v jednom rohu kanceláře.
"Myslím, že tu ještě nějaké budou," řekl. "Obvykle si dávám udělat fotografie, hned jak s dívkou uzavřu smlouvu. V tomhle případě jsem si jich pár dal udělat, jak sem Barbara prvně přišla."
"Kdy to bylo, pane Tudore?"
Tudor nezvedl oči od pořadače. Když mluvil, listoval v něm oběma rukama.
"V lednu. Přijela k nám z Kansas City. Doporučila mi ji jedna její přítelkyně, s kterou tam vystupovala v revui. Byl jsem první, s kým se u nás ve městě setkala."
"Šla rovnou za vámi, pane Tudore?"
"Přímo z letiště. Pomohl jsem jí sehnat bydlení. Zamiloval jsem se do ní v okamžiku" kdy jsem ji uviděl."
"Přímo z letiště?" zeptal se Carella.
"Cože? Ach tak, ano. Tady jsou ty fotografie." Odvrátil se od pořadače a přinesl k svému psacímu stolu pár lesklých obrázků. "Tohle je Barbara, pánové. Bubu Bublina, krásná, co?"
Carella se na fotografie nepodíval.
"Říkáte, že k vám přijela přímo z letiště?"
"Ano. Většina těch fotografií ..."
"Měla s sebou nějaké zavazadlo?"
"Zavazadlo? Ano, mám dojem, že ano. Proč?"
"Jaké zavazadlo to bylo?"
"Kufr, mám dojem. Velký."
"Ještě nějaké jiné?"
"To si nevzpomínám."
"Neměla takovou malou modrou příruční tašku?" zeptal se Hawes.
Tudor se na okamžik zamyslel.
"Ano, myslím že měla. Takovou tu, co dávají letecké společnosti. Ano, měla."
"Byla od společnosti Aerolinie Svět, pane Tudore?"
"To si nevzpomínám. Mám dojem, že od Pan American."
Carella přikývl a sáhl po fotografiích. Ta dívka, Barbara Cesareová vulgo Bubu Bublina, na čtyřiatřicet let nevypadala, rozhodně ne aspoň na fotografii. Fotografie ukazovaly usměvavou brunetu s jasnýma očima, volně zahalenou do čehosi, co připomínalo rybářskou síť. Síť skrývala z dívčiných půvabů jen velice málo. A dívka těch půvabů vlastnila požehnaně. A navíc k nim ještě přistupoval vyzývavý pohled, který všechny striptýzky vykouzlí ve chvíli, kdy svléknou všechno ostatní. Bubu Bublina jukala z fotografií pohledem, který nutně přivolával maléry. Když Carella fotografie prohlížel, věděl s naprostou jistotou, že je to týž pohled, jímž oslnila Eva Adama poté, co si utrhla ze stromu ovocnou svačinku. Ten pohled vyjadřoval výlučně a výhradně jen jedno jediné, a přestože si Carella byl vědom, že je to pohled nacvičený, že patří k dívčině profesi, uvědomil si pojednou, že se mu při prohlížení fotografií kapánek zpotily dlaně.
"Hezká," řekl nepřípadně.
"Fotografie jí zůstávají mnoho dlužny," řekl Tudor. "Má pleť jako broskev a ... takový ... magnetismus, který postřehne jen ten, kdo ji zná. Existují lidé, kteří mají jakási vnitřní tykadla, pánové. Barbara k nim patří."
"Říkal jste, že jste jí pomáhal sehnat bydlení, pane Tudore. Co jste vlastně přesně udělal?"
"Nejdřív jsem jí opatřil hotel, pro začátek. Potom si našla něco sama. Dal jsem jí nějaké peníze, zálohu. Začal jsem se s ní pravidelně scházet. A samozřejmě jsem jí obstaral práci."
"Kde?"
"U krále a královny. Prvotřídní noční podnik."
"Kde to je, pane Tudore?"
"V centru města, v The Quarter. Umístil jsem tam už několik velice dobrých děvčat. Pavan tam začínala, když přišla z Friska. Pavan ovšem měla zcela mimořádné kvality, a tak jsem ji odtamtud rychle vzal. Pracuje teď na The Street. V podniku zvaném Šňůra perel. Víte, kde to je?"
"Zní mi to povědomě," řekl Carella.
"Slečna Cesareová ale podle vašeho názoru zcela mimořádné kvality neměla, rozuměl jsem vám dobře?" '
"Ne. Není špatná, ale také ne žádný zázrak."
"Navzdory těm ... vnitřním tykadlům."

‚Ten magnetismus byl jen částí její osobnosti. Někdy se na scéně projevil, někdy ne. Věřte mi, kdyby Barbara byla dokázala vtělit ten ... ten svůj vnitřní třpyt do svého profesionálního výkonu, byla by ze všech nejlepší. Nejlepší vůbec. Nikdo by na ni nestačil. Cikánka Rose Lee, Margie Hartová, Zorita, Lili St.Cyr, říkám vám, že je Barbara mohla trumfnout všechny. Ale ne, nestalo se to." Zavrtěl hlavou. "Byla to druhořadá striptýzka, uměla předvést ve světlech rampy jen to své nádherné tělo a ty pózy, které mají všechny striptýzky, to se ví. Ale ne ten třpyt, ne ten magnetismus ... tu životní sílu, říkejte tomu, jak chcete. To se projevilo teprv tehdy, když ji člověk znal. A v tom je velký rozdíl, snad mi rozumíte."
"V té době, kdy zmizela, pracovala U krále a královny?"
"Ano. Dvanáctého února nepřišla, ačkoli měla vystupovat. Majitel podniku mi to hlásil jako jejímu agentovi a já jí zavolal do bytu. Bydlela v té době společně ještě se dvěma dívkami. Ta, co zvedla telefon, mi sdělila, že ji naposled viděla ten den brzo ráno. To mě vyplašilo a vydal jsem se ji hledat. Jenže tohle je velké město, pánové."
"To je."
"Druhý den ráno, třináctého, jsem zavolal na policii."
Tudor se odmlčel. Minul očima detektivy a podíval se ven, kde déšť houževnatě narážel do červených cihel budovy Creo.
"Koupil jsem jí k svátku sv. Valentina náhrdelník. Chtěl jsem jí ho v den sv. Valentina dát." Potřásl hlavou. "A teď je pryč. Zmizela."
"Jaký náhrdelník, pane Tudore?"
"Rubínový. Víte, měla černé vlasy, ostře černé, a tmavohnědé oči. Myslel jsem, že rubíny, že ten oheň, co je v rubínech ..." Znova se odmlčel. "Jenže ona je pryč..."
"Komu patří podnik U krále a královny, pane Tudore?"
"Majitel se jmenuje Randy Simms. Celým jménem Randolph, aspoň myslím, ale všeobecně se mu říká Randy. Vede podnik velice solidně. Máte v úmyslu ho navštívit?"
"Ano. Možná že nám nějak pomůže."
"Pokuste se ji najít," řekl Tudor. "Proboha ji najděte. Prosím vás o to."

## 11

U krále a královny byl podnik na vnějším okraji The Quarter a ve skutečnosti měl mnohem blíž k domům z hnědého kamene, které se choulily v postranních ulicích kolem 13a11 Avenue, než k restauracím, kavárnám, malým divadlům a krámkům s uměleckými předměty v okolí Canopy Avenue.
Byl to suterén a dveře byly o jeden schod pod úrovní chodníku.
Vpravo od vchodu bylo okno zasklené střepy barevného skla ve snaze napodobit pestrou skleněnou mozaiku. Na barevných tabulkách byl vlevo karetní král a vpravo královna. Efekt byl nápadný, tabulky byly prosvíceny zespoda, takže se zdálo, jako by se do skla opíraly prudké sluneční paprsky. Byl to ale také důstojný a překvapivý efekt. Překvapivý proto, že od striptýzového brlohu se spíš dalo čekat něco vulgárnějšího, jako třeba poutač v životní velikostí, ztělesňující Amazonku s vyzývavými křivkami v dramatických pózách. Před tímhle podnikem ale žádné takové poutače nestály. Nebylo tam ani jméno podniku v nápadné typografické úpravě.
Malá oválná zlatá tabulka byla umístěna uprostřed vstupních dveří a pouze na ní bylo uvedeno jméno podniku. Adresa - 12 N - byla vyryta do jiného oválného zlatého štítku, připevněného na spodní polovině dveří.
Hawes a Carella dveře otevřeli a vešli dovnitř.
Podnik měl přesně onen mírně ošuntělý, neobvyklý vzhled, jaký mívá většina nočních podniků přes den. Carella jím byl vždy znova překvapen. Bylo to, jako když člověk z ničeho nic potká ženu ve středních letech, oblečenou v černém saténu a ověšenou diamanty, v deset hodin dopoledne v kavárně u Schraffta. Podnik U krále a královny vypadal v těch dlouhých hodinách denního světla stejně nenáležitě a zmořeně, a možná ještě opuštěněji. Nikde nebyla jediná známka života.
"Haló!" zavolal Carella. "Je tu někdo?"
Ozvěna hlasu se vrátila z hloubi dlouhé místnosti. Okno na protějším konci propouštělo jediný kalný proužek světla, zmatnělého deštěm. Prach vířil v tom proužku světla a neslyšně klesal na opuštěná křesla, postavená na kulaté stolky.
"Haló?" zavolal znova.
"Nikde nikdo," řekl Hawes.
"Vypadá to tak. Je tu někdo?" křikl Carella znova.
"Co chcete?" odpověděl nějaký hlas. "Otvíráme až v šest večer."
"Kde jste?" zavolal Carella ve směru, odkud se hlas ozval.
"V kuchyni. Máme zavřeno."
"Pojďte sem na chvilku, prosím vás."
V šeru se pojednou objevil nějaký muž a otíral si ruce do utěrky na nádobí. Na okamžik vkročil do úzkého paprsku světla a pak zamířil k místu, kde oba detektivové stáli.
"Máme zavřeno," řekl.
"My jsme od policie," odpověděl Carella.
"To nic nemění na tom, že máme zavřeno. Pro policajty zvlášť. Když vás obsloužím, můžu přijít o výčepní licenci."
"Vy jste Randy Simms?" zeptal se Hawes.

"Jo, to jsem já," řekl Simms. "Proč? Proved jsem něco?"
"Ne. Můžeme se někde posadit a pohovořit si s vámi?"
"Kdekoli," řekl Simms. "Vyberte si stolek."
Sundali židle s jednoho stolku a sedli si. Simms měl vlasy jak písek a nechybělo mu moc do padesátky. Byl v bílé košili, u krku rozhalené, a měl vyhrnuté rukávy. V hezké tváři mu hnízdil mírně znuděný výraz. Vypadal na člověka, který trávívá léta v St. Tropezu ve společnosti dívek v bikinách a zimy v St. Moritzu, kde lyžuje bez bezpečnostního vázání. Carella by se byl vsadil, že vlastní vůz značky Mercedes-Benz a sbírku orientálního nefritu.
"Proč jste přišli?" zeptal se Simms. "Kvůli nějakému přestupku?
Oboje dveře jsem měl tuhle otevřené a vyvěsil jsem cedulku, že je obsazeno. Tak co dneska chcete?"
"Nejsme hasiči," řekl Carella. ".Jsme policajti."
"To máte praš jako uhod. Policajti nebo hasiči. Kdykoli se tu někdo z vás objeví, stojí mě to peníze. Co chcete?"
"Znáte dívku, která si říká Bubu Bublina?"
"Znám," řekl Simms.
"Pracuje u vás?"
"Pracovala u mne, ano."
"Nevíte náhodou, kde by mohla být?"
"Nemám tušení. Proč? Provedla něco?"
"Jak to vypadá, tak se ztratila."
"A to je zločin?"
"Nemusí být."
"Tak proč ji sháníte?"
"Chcem si s ní pohovořit."
"To nejste sami," řekl Simms.
"Jak to myslíte?"
"Jen tak, že každý, kdo kdy do tohohle podniku přišel, chtěl mluvit s Barbarou. Náramně přitažlivá dívka. Jsou s ní maléry, ale je opravdu atraktivní."
"Měl jste s ní potíže?"
"Měl, ale ne v profesionálním smyslu. Chodila vždycky včas, vystupovala, kdy vystupovat měla, a chovala se k zákazníkům přátelsky,
takže v tomhle ohledu s ní žádné potíže nebyly."
"O jaké potíže tedy šlo?"
"No, měli jsme tu pár rvaček."
"Kvůli Barbaře?"
"Ano."
"Kdo to byl?"
"Jak to myslíte - kdo?"
"Kdo se rval?"
"Jo, to já se nepamatuj u," řekl Simms. "Zákazníci. To prostě je se striptýzkama taková legrace. Mužský se kouká, jak si ženská svléká šaty, a zapomene, že je ve veřejné místnosti a že to děvče je vlastně herečka. Vžije se do fantazie, ve které je s tou dívkou sám, a ona si svlíká šaty jen kvůli němu. A někdy ta fantazie trvá, i když se rozsvítí světla. A když se do takové fantazie vžijí dva mládenci najednou, tak potom s tím mohou být potíže. Mužský, který se domnívá, že dívka patří jemu a že se svléká kvůli němu, není zrovna dvakrát nadšený, když si nějaký chlápek myslí totéž. Bác - a už jdou po sobě pěstma. A tak je prostě vyhodíme na chodník. Aspoň jsme to dělali. Teď už ne."
"Teď je necháte, aby se prali?" zeptal se Hawes.
"Ne. Teď jim k podobnému fantazírování nedáváme příležitost."
"Jak to dokážete?"
"Jednoduše. Striptýzky nevedem."
"Opravdu? Změnili jste zaměření podniku?"
"Přesně tak, pádné striptýzky, žádný orchestr, žádné tancování. Jen prvotřídní džezový klavírista - a dost. Tvrdý alkohol, intimní osvětlení, střízlivá hudba. Přivedete si vlastní slečnu a držíte se za ruku s ní, ne s nějakou dámou, co se natřásá na pódiu. Za posledních čtrnáct dnů jsme tu neměli jedinou rvačku."
"Co vás k téhle změně přimělo, pane Simmsi?"
"No - právě Barbara na tom měla značný podíl. Vyprovokovala spoustu rvaček. Mám za to, že to dělala záměrně. Vybrala si dva největší chlápky z publika a rozdělila celý výstup mezi ně. Nejdřív se svlékala pro jednoho, pak pro druhého. A nakonec, když se to chýlilo k finále, hrála to na ně na oba - no a bác, přišly ke slovu pěsti. Pak jednou večer prostě nepřišla a mně zbylo pár druhořadých seriptýzek, hvězdu jsem tu žádnou neměl. Vypadalo to tu jak amatérský večírek U krále a královny. A ty maléry s orchestrem za to nestály, to mi věřte."
"Jaké maléry jste měl s orchestrem?"
"Nejrůznější. Jeden z hudebníků byl narkoman, - trombónista. Nikdy jsem nemohl vědět, jestli mi přijde do práce, nebo jestli ho najdou poblitého někde ve škarpě. A pak mi bez jediného slova zdrhl bubeník, prostě jednou večer nepřišel. A bubeník je v kapele, co doprovází striptýz, moc důležitý pán. A tak jsem najednou neměl ani hvězdu, ani bubeníka. Umíte si představit, jak to tady ten večer vypadalo."
"Počkejte - mluvte jasně," řekl Carella. "To jako říkáte, že Barbara i ten bubeník zmizeli ve stejné době?"
"Ano, stejnou noc."

"To bylo kdy?"
"Nevzpomínám si přesně. Nějaký ten den před svátkem sv. Valentina, aspoň myslím."
"Jak se ten bubeník jmenoval"
"Mike ... a dál vám nepovím. Nějaké italské jméno, že by si na něm člověk zlomil jazyk. Nevzpomenu si. Začínalo písmenem C."
"Byla Barbara a ten Mike velcí kamarádi?"
"To tedy se nezdálo, to ne. Aspoň já jsem si nevšiml, že by mezi nimi něco bylo. Nanejvýš nějaké takové to klábosení, to je mezi děvčaty na pódiu a hráči z orchestru obvyklé. Ale nic zvláštního. Jo moment," řekl Simms pojednou. "Vy jako myslíte, že zdrhli spolu, je to tak?"
"Nevím," řekl Carella. "Možné to je."
"Mezi striptýzkami a muzikanty je možné všechno," přisvědčil Simms. "Jsem rád, že jsem se jich zbavil, to mi věřte. Tenhle pianista, co ho tady mám teď, hraje náramně mraženej džez, každý jen sedí a pěkně poslouchá v přítmí, a to je ohromný. Je tu klid. Nepotřebuju, aby se mi tu někdo pral a začínal si tu nějaký pletky."
"Vážně si nevzpomenete na příjmení toho bubeníka?"
"Ne."
"Snažte se."
"Začínalo písmenem C, víc vám nepovím. Na italská jména nemám paměť."
"Jak se jmenoval ten orchestr?" řekl Carella.
"Myslím, že ani žádné jméno neměl. Byla to taková posbíraná kapela."
"Měli ale přece nějakého kapelníka?"
"No, kapelník to vlastně ani nebyl. Rozhodně ne funkce, o kterou by někdo moc stál, jestli mi rozumíte. Byl to prostě chlápek, co dal do kupy pár muzikantů, aby mohli hrát v podniku."
"A jak ten se jmenoval?"
"Elliot. Elliot Chambers."
"A ještě něco, pane Simmsi," řekl Carella. "Barbařin agent nám řekl, že v době, kdy zmizela, bydlela ještě s dvěma jinými děvčaty. Víte, co to bylo za děvčata?"
"Jednu znám," řekl Simms bez váhání. "Jmenuje se Marla Phillipsová. Vystupovala taky v našem programu."
"A víte, kde bydlí?"
"Najdete ji v telefonním seznamu," řekl Simms. Odmlčel se a podíval se na oba detektivy. "To je všechno?"
"Všechno," řekl Carella.
Venku Hawes řekl.
"Tak co sis z toho vybral?"
Carella pokrčil rameny.
"Půjdu se podívat do nějaké muzikantské hospody. Jestli bych se nedověděl, jak se ten bubeník Mike jmenuje."
"Mívají bubeníci velké ruce?"
"Jak to mám vědět? Vypadá to ale na víc než na obyčejnou shodu okolností, co říkáš? Že vzali oba roha stejnou noc ..."
"To teda jo," řekl Hawes. "A co s tou Marlou Phillipsovou?"
"Co kdybys tam zaskočil a navštívil ji?"
"Beze všeho," řekl Hawes.
"Tak co, jakej jsem kamarád? Jdu zpovídat muzikanty a striptýzku přenechám tobě."
"Ty seš ženáč," řekl Hawes.
"A fotr," řekl Carella.
"A fotr, přesně tak."
"Kdybys potřeboval píchnout, vrátím se zpátky na strážnici."
"S čím bys mi moh píchnout? Jak to myslíš?" zeptal se Hawes.

Marla Phillipsová bydlela v přízemí domu z hnědého kamene, vzdáleného čtyři bloky od podniku U krále a královny. Na vizitce schránky na dopisy skvěla se pomlčkami oddělená kombinace tří jmen. Phillipsová - Cesareová - Smithová. Hawes zmáčkl zvonek, počkal na zabzučení otvírající vnitřní dveře a vešel do chodby. Byt byl až na konci. Zůstal stát před prahem, zazvonil na zvonek ve dveřním okénku a čekal. Dveře se otevřely téměř okamžitě.
Marla Phillipsová si ho změřila a řekla. "Ahoj!"
Samozřejmě ji hned poznal a zároveň mu došlo, že má dnes od rána nějak zabedněnou hlavu. Když se o ní Simms prvně zmínil, nedal si vůbec nic dohromady.
"Jste přece ten policajt, co byl v kanceláři u pana Tudora?" zeptala se Marla.
"Ano, to jsem já," řekl.
"Jasně. Cotton - jak dál? Jen pojď, Cottone. Kamaráde, to je překvápko. Jsem doma teprv chvilku. Máš kliku, žes mě zastih. Za deset minut jsem chtěla zas vypadnout. Tak pojď dál, jen pojď. Na chodbě bys chytil rýmu."
Hawes vešel do bytu. Když teď stál vedle Marly, uvědomil si, jak je ve skutečnosti vysoká. Pokusil se představit si ji na letišti, ale představa nějak pokulhávala. Místo toho za ní šel dál do bytu. "Na to nekoukej, že tu je po celém bytě nějaké dámské prádlo," řekla Marla. "Bydlím tu ještě s jednou holkou. S Taffy Smithovou. Je to herečka. A výborná - žádná šmíra. Můžu ti něco nalejt?"
"Ne, děkuju pěkně," řekl Hawes.
"Ještě je moc brzo, co? Hele, udělal bys pro mě něco?"

"Jistě," řekl Hawes.
"Musím brnknout na telefonní službu, jestli mi někdo nevolal, když jsem nebyla doma. Mohl bys zatím nakrmit kocoura? Musí být chudák napůl mrtvej hlady."
"Kocoura?"
"No - je to siamák, někde se tu potuluje po bytě. Přiběhne do kuchyně, jak uslyší, že tu s něčím řachtáš. Žrádlo je pod dřezem. Otevřeš jen konzervu a dáš mu to do jeho misky. A mohl bys mu taky ohřát trochu mléka? Studené nesnáší."
"Jistě," řekl Hawes.
"Ty jsi miláček," řekla mu. "Tak se do toho pusy a nakrm ho. Za minutku jsem tady."
Odešla k telefonu a Hawes zamířil do kuchyně. Když otevřel plechovku s konzervovaným kočičím žrádlem, sledován podezíravýma očima statného siamáka, který se na misku hned vrhl, začal Hawes poslouchat, co Marla říká ve vedlejším pokoji do telefonu.
"Pan - jak?" ptala se do telefonu. "Ne, nikoho toho jména neznám, ale zavolám mu odpoledne. Později. Ještě někdo? Dobře, děkuju vám."
Zavěsila a vešla do kuchyně.
"Ty mu to mléko ještě ohříváš?" zeptala se. "To bude moc horké. Radši už ho dej dolů."
Hawes odtáhl kastrůlek a nalil mléko do talířku na podlaze.
"Fajn, a teď pojď se mnou," řekla Marla. "Musím se převlíct, víš? Za pět minut mám pózovat na reklamu. Jen taková fuška, ve skupince. Pro pánské časopisy. Musím na sebe hodit nějaké žůžo prádlo. Tak pojď, pojď, hoď sebou. Tudy."
Šel za ní do ložnice, kde stály dvě manželské postele, velký šatník a pár křesel. Byla tam také slušná sbírka špinavých papírových šálků na kávu, dřevěných lžiček a kupy dámského prádla a šatstva, poházeného po podlaze a vůbec všude, kam se něco pohodit dalo.
"Promiň mi ten nepořádek," řekla Marla. "Má spolubydlící je strašná cuchta."
Svlékla si kostýmový kabátek, hodila jej na podlahu a zároveň vyklouzla z lodiček. Začala si vytahovat blůzu ze sukně a pak řekla.
"Nevadilo by ti, kdyby ses otočil? Nesnáším stydlivé ženské, ale bohužel k nim patřím."
Hawes se otočil a zamyslel se nad tím, proč Marla Phillipsová pokládá za zcela nevinné svlékat šaty v nočním podniku před očima stovek mužů, ale zdá se jí nevhodné udělat totéž v ložnici před očima jednoho jediného. To holt jsou ženy, pomyslel si a v duchu pokrčil rameny. Za zády slyšel šílený šustot bavlny a praskot hedvábí.
"Nesnáším podvazkové pásy," řekla. "Jsem moc velká holka. Potřebuju něco, co by mě drželo pohromadě. A moh bys mi říct, co vlastně je na těch zatracených podvazkových pasech tak zvlášť rajcovního? Cos mi chtěl, Cottone?"
"Někdo nám řekl, že jste bydlela ve společném bytě s Bubu Bublinou. Je to pravda?"
"No jo. A hergot - ulítlo mi na punčoše oko."
Proklouzla kolem něho napůl nahá, sklonila se ke spodní zásuvce prádelníku, vytáhla odtamtud pár punčoch a znova zmizela za jeho zády.
"Promiň," řekla. "Co je s Barbarou?"
"Bydlela s vámi?"
"No jo. Na poštovní schránce má pořád ještě jméno. Tak tohle je snad lepší. Když pospíchám, vždycky zatrhnu punčochu. Já nevím, z čeho je dneska dělají. Nejspíš z nějakých papírových vláken. Myslím, že bych tam měla dát novou vizitku. Až budu mít někdy čas. Kamaráde, já kdybych měla čas na všechno, co chci udělati Co je s Barbarou?"
"Kdy odtud odešla?"
"Aha, tak ty to víš. Když kvůli tomu byl ten velkej poprask. Když pan Tudor ohlásil, že se pohřešuje a tak dál."
"Někdy kolem svátku sv. Valentina."
"Jo, tak nějak."
"Řekla vám, že odchází?"
"Ne."
"Vzala si s sebou nějaké šaty?"
"Ne."
"Ona má šaty ještě tady?"
"Jo."
"Tak to teda de facto neodešla, prostě se už neobjevila."
"No jo, ale pravděpodobně se vrátí. Dobrý, už se můžeš otočit."
Hawes se otočil. Maria na sobě měla jednoduché černé šaty, kouřové černé nylonky a černé lodičky s jehlovými podpatky.
"Mám rovně švy?" zeptala se.
"Řekl bych, že je to perfektní."
"Líbí se ti moje nohy? Když se to veme, mám nohy v poměru k tomu ostatnímu trochu moc hubené."
"Mně připadají senzační," řekl Hawes. "Co vás vede k domněnce, že se Barbara vrátí?"
"Mám takový pocit, že se někde s někým tahá. Barbara si totiž potrpí na pány. Moc. Ta se vrátí. To je hádám taky důvod, proč jsem nedala na schránku novou vizitku a nechala tam její jméno."
"Ti pánové, co si na ně tak potrpí," řekl Hawes. "Patřil k nim taky ten bubeník Mike?"
"To teda nevím. Rozhodně o něm nikdy nemluvila a nic podobného. A nikdy sem nevolal. Promiň, ale musím si udělat fasádu."
Ukázala Hawesovi na křeslo a sama si sedla k toaletnímu stolku před velké zrcadlo. Toaletní stolek byl plný kosmetických přípravků. Mezi nejrůznějšími kelímky a lahvičkami si Hawes povšiml malé nádobky s nálepkou Skinglow.

Zvedl ji a točil s ní v ruce.
"Tohle je vaše?" zeptal se.
"Co?" Marla se otočila se rtěnkou mezi prsty. "Och. No jo. Moje, ale taky Taffyino a taky Barbary. Používáme to všechny. Je to moc dobrý přípravek. Pod reflektory to nezbledne. Někdy se totiž pod reflektory zdá, že má člověk moc bílou kůži, chápeš? Bílá kůže je fajn, to je v pořádku, jenže zas nesmíš vypadat jako duch. A tak používáme toho Skinglowu, ten tu bledost přerazí. Používají toho spousty striptýzek a hereček."
"Víte, jak se ten Mike jmenuje? Příjmením?"
"Jasně. Chirapadano. Krása, co?"
"Má velké ruce?"
"Všichni chlapi mají velké ruce," řekla Maria.
"Nevšimla jste si náhodou, jestli nemá nějak mimořádně velké ruce?"
"To jsem si nevšimla. Všimla jsem si jedině toho, že v tom orchestru mají všichni obě ruce levé."
"Včetně Mikeho?"
"Včetně Mikeho." Otočila se k němu. "Jak vypadám? A kolik je vlastně hodin?"
"Vypadáte báječně. Je -" podíval se na hodinky - "čtvrt na jednu."
"To přijdu pozdě," řekla nevzrušeně. "Vypadám atraktivně?"
"Jo, to jo."
"Tak je to v pořádku."
"Znáte některé ty pány, co se s nimi Barbara scházela?" zeptal se Hawes. "Někoho, s kým by mohla zdrhnout?"
"No, existoval jeden chlápek, co jí volal v jednom kuse. Poslyš, moc mě mrzí, že tě musím takhle vypakovat, ale fakt už musím letět. Proč bys někdy nemoh zavolat? Seš děsně milej. Nebo když někdy večer budeš tady poblíž, tak zajdi. Kafe ti ta moje zatracená bláznivá spolubydlící uvaří vždycky."
"To by šlo," řekl Hawes. "Co to bylo za člověka, co Barbaře v jednom kuse volal?"
"Jak se jmenoval? Znělo to jako nějaké ruské jméno nebo tak. Moment," řekla, "budu o tom přemýšlet."
Vytáhla zásuvku, vzala z ní černou kabelku a ve spěchu do ní naházela rtěnku, maskaro, drobné a malou dámskou peněženku.
"Tak, to by bylo," řekla. "Vzala jsem si s sebou tu adresu? Jo, mám ji." Odmlčela se. "Androvich se jmenoval. Karl Androvich. Nějaký námořník to byl. Hele, Cottone, zavoláš mi někdy? Nejseš doufám ženatej? Nebo s někým žiješ?"
"Nežiju. Říkala jste Androvich?"
"Ano. Karl Androvich. Zavoláš mi? Mohla by to bejt legrace. Já nemám vždycky takhle pekelně naspěch."
"Jasně. Jenže ..."
"Tak se vymáčkni, já už fakt musím jít. Můžeš tu zůstat, jestli chceš, jenom přibouchni dveře, až budeš odcházet, zamknou se samy."
"Ne, půjdu s vámi."
"Nejedeš do centra?"
"Ne."
"Fajn, to si můžem vzít společně taxíka. Pojď už ale, hoď sebou. Nechceš se jít podívat na fotografování? Ne, radši ne, měla bych trému. Jen už pojď, pojď, prosím tě! Zabouchni dveře, zabouchni ty dveře, Cottone!"
Přibouchl dveře.
"Tyhle černé hadry, co mám na sobě, to prý je import z Francie. Podprsenka prakticky veškerá žádná. Ty fotky mají být ..."
"Kdy jí Androvich volal naposled?" zeptal se Hawes.
"Pár dní předtím, než se zdejchla," řekla Marla. "Hele, tamhle je taxík. Umíš hvízdat?"
"Jasně, ale ..."
"Tak na něj zahvízdej!"
Hawes zahvízdal. Nastoupili do taxíku spolu.
"Hrome, kam jsem zase strčila tu adresu?" řekla Marla. "Moment," řekla taxíkáři. "Jedte zatím po Hallu směrem z města, hned tu adresu najdu. Ty myslíš, že utekla s tim Androvichem? Myslíš, že je to možné, Cottone?"
"Pochybuju. Androvich je doma. Jedině že ..."
"Co jedině?"
"Nevím. Budeme si asi muset s Androvichem promluvit."
"Už tu adresu mám," řekla Marla taxíkáři. "Hall Avenue číslo 695. Mohl byste prosím jet rychle? Strašně pospíchám."
"Madam," odpověděl taxíkář. "Ještě jsem v téhle káře nevez hunčofta, aby strašně nepospíchal."

## 12

Ve služebně řekl Hawes Carellovi.
"Zjistil jsem, jak se ten bubeník jmenuje."
"To já taky. Na odborovém svazu mi dali Chambersovo číslo a tak jsem mu zavolal. Bubeník se jmenuje Mike Chirapadano. Zavolal jsem si na odbory znova a dali mi adresu a telefon i na něho."
"Už jsi mu volal?" zeptal se Hawes.
"Jo. Jenže to nikdo nebral. Rád bych se tam odpoledne stavil. Už jsi něco jedl?"
"Ne."

"Tak jdem."
"Dobře. Měli bychom se stavit ještě jinde."
"Kde?"
"U Androviche."
"A proč? Velkej milenec se přece vrátil, ne?"
"Já vím. Ale spolubydlící Bubu Bubliny mi řekla, že jí Androvich často volával."
"Komu? Té spolubydlící?"
"Ne. Bublině."
"Androvich? Androvich že volával Bubu Bublině?"
"No - už jo."
"Takže ten chlap se v tom veze znova, co?"
"Vypadá to tak. Volal jí pár dní předtím, než zmizela, Steve."
"Hm. A co to teda znamená?"
"To může vědět jedině on - aspoň mám ten dojem."
"No jo. Tak fajn. Nejdřív oběd, pak Chirapadano - kristepane, to je fakt jméno ozlomjazyk - a pak náš tokavej přítel od maríny, někdy na mě z toho ze všeho fakt padá děsná únava."
"Zkoušel sis to někdy rozdat o závod se striptýzkou?" zeptal se Hawes.

Mike Chirapadano bydlel v zařízeném podnájmu na Šesté severní.
Když tam detektivové přišli, nebyl doma, a od správcové se dověděli, že ho neviděla dobrý měsíc.
Správcová byla hubená žena a tvářila se jak vyplašená slepice. Měla na sobě květovaný župan, a když s ní detektivové mluvili, vytírala chodbu.
"Je mi dlužen činži skoro za dva měsíce," řekla. "Dostal se do nějakého maléru?"
"Kdy jste ho viděla naposled, paní Marstenová?" zeptal se Hawes.
"V únoru," odpověděla. "Je mi dlužen za únor a za březen taky, jestli tu pořád ještě bydlí. Mně to ale připadá, jako že už tu vůbec nebydlí. Vám ne?"
"No já nemůžu vědět. Poslyšte, nemohli bychom se do toho pokoje podívat?"
"Beze všeho. To je maličkost, ani se nemusíte omlouvat. Co provedl? Je narkoman? Tihle muzikanti jsou posedlí drogama, všichni tomu propadli."
"Vážně?" zeptal se Carella, když stoupali do schodů.
"To se ví. Říká se jim žiliňáci. To v té jejich hantýrce znamená, že si to píchají rovnou do žíly."
"Nepovídejte."
"To se ví. Je to jed, co vám budu povídat. Ten he-ro-jín, co si píchají do žíly. To svinstvo. Je to jed. Jo, pokoj má ve třetím patře. Zrovna včera jsem tam byla uklízet."
"Má tam pořád ještě věci?"
"Šaty tam má a taky ty svoje bubny. To mi vysvětlete, proč by někdo takhle vystřelil a ani si nepřišel pro svršky a pro krámy. Musí bejt těm drogám úplně propadlej, jinak si to neumím představit. Tudy - je to až na konci chodby. Co jste říkal, že provedl?"
"Vzpomněla byste si přesně, kolikátého února odešel, paní Marstenová?"
"Můžu vám to říct přesně. Na den," řekla správcová, ale požadovanou informaci si nechala pro sebe.
"Kdy to tedy bylo?" zeptal se Hawes.
"Dvanáctého února. V pátek bylo třináctého, a tohle bylo den předtím, proto si to pamatuju. Pátek třináctého, to je přece nešťastný den. Tohle je jeho pokoj. Malý moment, hned vám odemknu."
Z kapsy županu vytáhla klíč a strčila jej do klíčové dírky.
"S tím zámkem není něco v pořádku, budu ho muset dát spravit. No, už to jde." Otevřela dveře dokořán. "Je tu jak v pokojíčku, zrovna včera jsem tu uklízela. Posbírala jsem i fusekle a spodní prádlo, válelo se to tu všude po podlaze. Nesnáším, když pokoj vypadá jak loupežnickej brloh."
Přešli do vedlejšího pokoje.
"Tamhle u okna má ty svoje bubny. Ten velkej, to je basovej buben, on mu říká velkej vašek, a tomu kulatýmu černýmu kastrolku říká vašíček. A tamhle má ještě hajhetku. Všechny šaty má pořád ve skříni a holicí náčiní v koupelně, jak to tu nechal. Já tomu prostě nerozumím. Vy jo? Co jste říkal, že provedl?"
"Viděla jste ho, když odcházel, paní Marstenová?"
"Ne."
"Kolik je mu let?"
"Je to ještě docela mladej chlap, to je skandál, jak se dneska z mladejch lidí stávají narkomani a tihlencti žiliňáci, co si píchají ten zatracenej he-ro-jín rovnou do krve."
"Jak mladý, paní Marstenová?"
"Čtyřiadvacet, pětadvacet, víc mu nebude."
"Je velký?"
"Dobrej metr osmdesát, jak to odhaduju."
"Má velké ruce?"
"Co."
"Jaké má ruce? Velké? Nevšimla jste si?"
"To jsem si nikdá nevšimla. Kdo kouká chlapovi na ruce?"

"No, některé ženy jistě," řekl Carella.
"Já vím jen tolik, že mi visí činži skoro za dva měsíce," řekla paní Marstenová a pokrčila rameny.
"Nevíte náhodou, jestli měl hodně přítelkyň, paní Marstenová? Přivedl si sem někdy nějakou dívku?"
"Ke mně do domu ne," řekla správcová. "Ke mně do domu jen přes mrtvolu, vážený pane! Takový abštajgy já tady netrpím. To teda ne. Jestli nějaký holčičky měl, tak pod mou střechou s nima měl utrum. Já tu mám slušnej barák. Slušný byty a slušný nájemníky."
"Ovšem," řekl Carella. "Nevadilo by vám, kdybychom se tu trochu porozhlédli?"
"Jen si poslužte. Zavolejte mě, až s tím budete hotovi, já pokoj zamknu. A neudělejte mi tu nepořádek. Zrovna včera jsem tu uklízela."
Odešla a Carella s Hawesem se na sebe podívali.
"Máš dojem, že ti dva spolu mohli odjet třeba do Kansas City?" zeptal se Hawes.
"To nevím. Začínám si přát, aby se oba pekli v pekle. Tak ten pokoj profilcujem. Možná že nějakou stopu přece jen najdem."
Nenašli ale nic.

Karl Androvich byl obr s knírkem a náramně se podobal bodrému medvědovi z reklamy na cigarety značky Marlboro. Seděl u kuchyňského stolu v košili se švédským límcem, bronzové svaly se mu vzdouvaly na sněhobílém ubruse a na levém bicepsu měl v srdíčku vytetováno "Meg".
Vlasy měl hnědé, s nádechem do rezava, a jeho knírek byl podivnou houštinkou rezavých, hnědých a plavých vousů, pečlivě zastřižený, velice elegantní knírek, který byl zřejmě pýchou svého nositele a který si Androvich během rozhovoru stále pošupoval. Ruce měl jak lopaty. Kdykoli je Androvich zvedl ke knírku, Carella se lekl, že snad ho chce udeřit. Meg Androvichová pošukávala kolem nich po kuchyni, chystala večeři a špicovala uši, aby jí z rozhovoru nic neušlo.
"Chtěli bychom se od vás dovědět jen pár věcí, pane Androvichi," řekl Carella.
"No a co jako?"
"Nejdřív nám povězte, kde jste byl mezi 14. únorem a pondělkem, kdy jste se vrátil domů?"
"To je moje věc," řekl Androvich. "Další otázku, prosím."
Carella byl chvilku zticha.
"Chcete nám zodpovědět otázky tady, pane Androvichi, nebo radši pojedeme k nám na strážnici? Možná že byste tam byl hovornější."
"Chcete to na mě zkusit s gumovou hadicí? Kamaráde, s tou už do mě bušili párkrát. Já mám pro strach uděláno."
"Tak nám to povíte tady?"
"Už jsem vám řekl, že to je moje věc."
"Dobrá, tak se tedy oblékněte."
"Proč hergot? Nemůžete mě zatknout bez obvinění."
"Obvinění proti vám máme plnej pytel. Odpíráte policii informaci. Napomáhal jste při spáchání vraždy. Jste ..."
"Cože? Vraždy? Člověče, vy jste se zbláznil!"
"Oblékněte se, Androvichi. Já se s váma párat nebudu."
"No tak dobře," řekl Androvich vztekle. "Byl jsem ve městě."
"Kde ve městě?"
"Leckde. Po barech. Pochlastával jsem."
"Proč?"
"Chutnalo mi to."
"Víte, že vaše žena ohlásila, že vás pohřešuje?"
"Ne. Jak bych to sakra moh vědět?"
"Proč jste jí nezavolal?"
"Heleďte - kdo jste? Nějaká manželská poradna? Nechtělo se mi, stačí?"
"Proč by mi volal, když se mu nechtělo," řekla Meg od sporáku.
"Teď je doma. Proč mu nedáte svatý pokoj?"
"Ty se do toho nepleť, Meg," varoval ji Androvich.
"Do kterých barů jste chodil?" zeptal se Hawes.
"Táhl jsem to po celém městě. Jména barů v hlavě nenosím."
"Byl jste v podniku, který se jmenuje U krále a královny?"
"Nebyl."
"Myslel jsem, že jména barů v hlavě nenosíte."
"Taky že ne."
"Tak jak můžete vědět, že jste nebyl U krále a královny?"
"Nezní mi to vůbec povědomě." Androvichovi zaškubal levým okem lehký tik.
"Zní vám povědomě jméno Bubu Bublina?"
"Ne."
"Nebo Barbara Cesareová?"
"Ne," odpověděl Androvich a oční sval mu poskočil.
"A co takhle Marla Phillipsová?``
"Nikdy jsem o ní neslyšel."

"A co tohle telefonní číslo, Androvichi? Sperling - 70200. Říká vám to něco?"
"Ne." Oční sval se teď zacukal přímo zběsile.
"Paní Androvichová," řekl Carella, "kdybyste odtud na chvilku odešla."
"Proč?"
"Chcem tu vybalit pár kostřiček. Jděte do vedlejšího pokoje."
"Má žena může slyšet všechno, co budete povídat," řekl Androvich.
"Prosím. Sperling - 70200 je telefonní číslo tří děvčat, která bydlí společně v jednom bytě. Jedno to děvče se jmenuje ..."
"Běž vedle do pokoje, M-M-Meg," řekl Androvich.
"Chci tu zůstat."
"Dělej, co t-t-ti říkám."
"Proč se tě ptá na to telefonní číslo? Co máš společného s těma třema...?"
"B-B-Běž hergot vedle do pokoje, Meg, než ti tu hubu zavřu. Tak bude to?"
Meg Androvichová na manžela zamračeně zírala a pak vyšla z kuchyně.
"Z-Z-Zatracená j-jižanská potvora," zabručel Androvich pod vousy.
Koktání bylo teď mnohem patrnější a tik mu zběsile škubal koutkem oka.
"Jste ochoten nám teď pár věcí povědět, Androvichi?"
"Klidně. Znal jsem ji."
"Bublinu?"
"Jo, Bublinu."
"Znal jste ji dobře?"
"Velice dobře."
"To znamená co - Androvichi?"
"Chcete ode mne vejpis z d-diáře?"
"Jestli něco takového máte ..."
"Chrápali jsme spolu. Stačí?"
"Stačí. Kdy jste ji viděl naposled?"
"Dvanáctého února."
"Pamatujete si to datum nějak moc přesně."
"Mám proč."
"Nač narážíte?"
"Já ... podívejte - c-c-co z toho b-budete mít, když vám to řeknu? Naposled jsem ji viděl d-dvanáctého. Minulej měsíc. Od té doby jsem ji neviděl."
"Víte to jistě?"
"Na beton."
"Víte jistě, že jste se s ní za celou tu dobu ani jednou nesešel?"
"No jistě. Já jsem s ní chtěl bejt, člověče. Myslel jsem, že ..." Androvich se zarazil.
"Že uděláte co?" zeptal se Hawes.
"N-N-Nic."
"Volal jste jí dvanáctého února, když tu vaše loď zakotvila, je to tak?"
"Jo."
"A pak jste se s ní sešel?"
"Jo, ale jen asi tak na půl hodiny."
"Ten den ráno?"
"Ne. To bylo odpoledne."
"Kde jste se sešli?"
"U ní v b-bejváku."
"Byl tam ještě někdo jiný? Některá ta její spolubydlící?"
"Ne. S těma jsem se nikdy nesešel."
"Telefonoval jste ale s nimi?"
"To jo. S jednou jsem mluvil telefonem."
"S Marlou Phillipsovou?"
"N-N-Nevím, která to byla."
"Mluvil jste s tou spolubydlící dvanáctého dopoledne?"
"Jo. Jo. Mluvil jsem s ní a pak zavolala k telefonu B-B-Bublinu."
"A do bytu jste pak šel ten den odpoledne, je to tak?"
"Souhlasí. Na půl hodiny."
"A co pak?"
"Pak jsem zas vypad. Jedna ta spolubydlící se t-t-totiž měla vrátit. V tom zatraceným b-b-bejváku je to jak někde v průchodním domě."
"A od toho odpoledne jste ji už neviděl?"
"... ste uhod."
"Pokoušel jste se s ní nějak spojit?"
Androvich váhal.
Pak řekl. "Ne."

"A proč ne?"
"Prostě jsem to neudělal. Měl jsem dojem, že se asi vrátila zpátky do Kansas City."
"Z čeho jste ten dojem měl?"
"Prostě jsem ho měl. Nikde tu přece není. Nebo je? Jako Bublina."
"Jak to víte?"
"Co jak vím?"
"Když jste se nepokoušel s ní spojit, jak můžete vědět, že tu není?"
"No - j-j-jednou nebo dvakrát jsem se jí zkoušel dovolat."
"Kdy to bylo?"
"To se nepamatuju. B-b-během těch pár neděl."
"A nedovolal jste se jíl"
"Ne."
"Koho jste se dovolal?"
"Tý z-z-atracený telefonní služby v nepřítomnosti účastníka."
"Moment, vraťte se kousek zpátky, Androvichi. Řekl jste, že jste slečnu Cesareovou navštívil v jejím bytě dvanáctého února odpoledne. To je v pořádku. Ale proč?"
"Chtěl jsem si s ní pohovořit."
"O čem?"
"O všem možném."
"O čem třeba? Ven s tím, Androvichi, nechte už toho vytáčení!"
"C-c-co z toho b-b-budete mít, když vám to řeknu, mládenci?"
"Možná moc. Slečna Cesareová zmizela. A my se ji pokoušíme najít."
"Nevykládejte mi, že ta zmizela! Ta jo. Ta určitě! No prosím, já ale n-n-nevím, kde je. Kdybych to věděl ..."
Znova se zarazil.
"Kdybyste to věděl - tak co?"
"Nic."
"O čem jste s ní mluvil to odpoledne?"
"O ničem."
"Strávil jste s ní půl hodiny mluvením o ničem?"
"Jo, přesně tak."
"Vlezli jste spolu to odpoledne do postele?"
"Ne. Řek jsem vám přece, že se měla každou chvíli vrátit t-t-ta její spolubydlící."
"Tak jste tam jen seděli a koukali na sebe, jo?"
"Víceméně."
"Oblečte se, Androvichi. Uděláme si menší vyjížďku."
"Jděte mi do háje s tou vaší vyjížďkou! Já o ní sakra nic nevím, nemám páru, kde je. Kdybych to věděl, myslíte, že bych ..."
"Co? Jen to dopovězte, Androvichi! Jen řekněte, co jste chtěl říct!"
"Myslíte, že bych byl tady? Že bych si tu hrál na tatʼku a na mamku s touhle vařenou rybou, s tou jižanskou šlumprou, co má knedlík v hubě? Že bych ty její kydy vydržel poslouchat od rána do večera? Kahle, zlato, co kdybysme se hozjeli zpátky do Atlanty, co říkáš, dhahoušku? phoč ne, Kahle? Myslíte, že bych tohle krafání poslouchal, kdybych věděl, kde je Bublina?"
"Co byste dělal, Androvichi?"
"Byl bych s ní - himlhergot! Kde myslíte, že jsem celej ten měsíc byl?"
"Kde?"
"Hledal jsem ji. Proslídil jsem tohle město křížem krážem, k-kkaždou díru. A víte, jak je tohle město velký?"
"Tak trochu to tušíme."
"No vidíte, a já ho p-prolez skrz naskrz. Jak nějakej pošuk, co hledá vši ve skalpu. A nenašel jsem ji. A když jsem ji nenašel, znamená to, že tu není, to mi věřte, poněvadž já byl všade, zapad jsem, kam se zapadnout dalo. Byl jsem v pajzlech, že jste o nich nikdá ani neslyšeli, h-h-hledal jsem tu sazi. Jenže ona tu není."
"To vám na ní tak záleželo?"
"Jo, tolik mi na ní záleželo."
Androvich zmlkl.
Carella na něho zíral.
"O čem jste spolu to odpoledne mluvili, Karle?" zeptal se medově.
"Dělali jsme si plány," řekl Androvich.
Najednou měl prapodivně tichý hlas. Tik se neopakoval, oční sval se přestal škubat. Koktání pominulo jak mávnutím kouzelného proutku. Na detektivy se ale nepodíval. Upřel oči na svoje velké ruce, zkřížil ruce na klíně, ale oči nezvedl.
"Co jste plánovali?"
"Chtěli jsme spolu odtud zdrhnout."
"Kam?"
"Do Miami."
"Proč do Miami?"
"Věděla o nějaké práci, kterou by tam mohla dostat. V jednom klubu. No a Miami je velkej přístav. Ne tak velkej jako

tohle město, ale dost velkej. V Miami bych si sehnal práci vždycky. Nebo bych možná dostal džob na některý tý jachtě. Prostě jsme si říkali, že v Miami by nám to mohlo oběma svědčit."
"Kdy jste chtěli odjet?"
"V den sv. Valentina."
"Proč jste si vybral zrovna ten den?"
"No, má loď měla odplout čtrnáctého a mysleli jsme, že by nám to mohlo posloužit jako krytí, že Meg si bude myslet, že jsem v Jižní Americe, a až se za čas doví, že tam nejsem, nebude mít ani tušení, kde bych moh bejt. Tak jsme to plánovali."
"Jenže místo toho sem přišel policista a chtěl vědět, kde jste."
"No jo, a Meg ohlásila, že mě pohřešuje."
"A proč teda nejste v Miami, Karle? Co se stalo?"
"Nepřišla. Neobjevila se."
"Bublina?"
"No. Čekal jsem na nádraží celý dopoledne. Pak jsem volal k ní do bytu a ozvala se mi jen ta zatracená telefonní služba v nepřítomnosti účastníka. Volal jsem tam celej den a celej den to pořád brala ta služba. Šel jsem ke Králi a královně a barman mi řekl, že už druhý večer nepřišla do práce. No a pak jsem ji teda začal hledat."
"Hodlal jste se s tou dívkou oženit, Karle?"
"Oženit? To přece nemůžu. Ženatej už jsem. A bigamie je trestná."
"Tak co jste vlastně měl v plánu?"
"No - jen se trochu pobavit. Užít si. Jsem přece mladej chlap. Na trochu tý zábavy mám právo, ne? Miami je výborný město, když se člověk chce pobavit."
"Neuvažoval jste o tom, že mohla odjet do Miami bez vás?"
"To se mi nezdá. Telefonoval jsem do toho klubu, co se o něm zmiňovala, a řekli mi, že se u nich neobjevila. A vůbec, proč by to dělala?"
"Ženy dokážou všelicos."
"Bublina ne."
"Radši si to ověříme v Miami u policie, Steve," řekl Hawes. "A možná by nebylo marné poslat teletyp do Kansas City, co říkáš?"
"No jo." Carella se odmlčel a pohlédl na Androviche. "Tak vy si myslíte, že tady už není, co? Myslíte, že odjela z města?"
"Jinak si to neumím představit. Hledal jsem ji přece všude. Tady bejt nemůže. To prostě není možné."
"Může se skrývat," řekl Carella. "Možná že něco provedla a nechce být k nalezení."
"Bublina? Ne, Bublina ne."
"Slyšel jste někdy jméno Mike Chirapadano?"
"Ne. Kdo je to?"
"Jeden bubeník."
"Nikdy jsem o něm neslyšel."
"Bublina se o něm před vámi nezmínila?"
"Ne. Poslyšte, Bublina v tomhle městě není, to vím prostě na beton. Prostě tu není. Tak dobře by se nikdo schovat nedokázal."
"Možná že ne," řekl Carella. "Ale možná, že tu je - kdoví."
"To přece nehraje dohromady. Když by nikam nechodila, ani se neskrejvala, co by jí zbejvalo?"
"Řeka," odpověděl Carella.

13

Ten čtvrtek přestalo pršet. Nezdálo se, že by si té změny někdo všiml.
To bylo zvláštní. Celých devět dní vytrvale lilo jak z konve a ve městě nikdo nemluvil o ničem jiném než o dešti. Vtipkovalo se, že je načase začít stavět archu, o tom, že déšť škodí rebarboře, a nedalo se nikam jít ani cokoli dělat, aby se před člověkem někdo nezmínil o dešti. Ve čtvrtek ráno vyšlo slunce. Nepřivítaly je žádné fanfáry ani pozouny a žádný z velkoměstských deníků to neoznámil pod palcovými titulky. Prostě jen přestalo pršet a prostě jen vyšlo slunce a ve městě si každý šel po svém, jako by se nic nestalo. Déšť si na ně tentokrát zasedl příliš dlouho. Podobal se tak trochu příbuznému na návštěvě, který neustále slibuje, že už zas pojede, ale kterému to nikdo jaksi nevěří. Příbuzný konečně odjel a - jak tomu bývá v životě se vším, co se dlouho slibuje - událost nebyla provázena žádným pocitem povznášející radosti.
Jestliže vůbec něco, pak vzbudila spíš pocit jakési ztráty.
Dokonce i policajti z 87. revíru, kteří přirozeně šlapačky v dešti proklínali, neuvítali slunce žádným zjevným projevem nadšení. Poslali teletypy do Miami a do Kansas City a stejnou cestou na ně dostali odpovědi, v nichž se pravilo, že Barbara Cesareová, vystupující pod jménem Bubu Bublina, není v současné době výdělečně zaměstnána v žádném z četných klubů obou těchto velkých měst. To ovšem ještě neznamenalo, že by v jednom z těch měst nemohla bydlet. Znamenalo to prostě a dobře jen tolik, že není zaměstnána.
Nebylo možné ověřovat si to u všech autobusových a železničních společností, ale telefonní dotaz u všech osobních leteckých linek létajících do obou měst byl zodpovězen v tom smyslu, že ani Bubu Bublina, ani Mike Chirapadano si během posledního měsíce letenky z Isoly u nich neobjednali.

Ve čtvrtek odpoledne jim FBI poslala fotokopie veškerých údajů o Mikovi Chirapadanovi, jimiž disponovala z doby, kdy sloužil v armádě.
Narodil se v Riverheadu před třiadvaceti lety. Rasa bílá, pohlaví mužské. Vysoký metr osmdesát devět. Váha 85. Oči modré, vlasy hnědé.
Když vypukla válka v Koreji, bylo mu teprve třináct let. Když skončila, bylo mu šestnáct, a proto výletu do Asie unikl.
V červenci 1956 byl odveden na dva roky k námořnictvu a celou službu s výjimkou několika neděl ve výcvikovém středisku u Velkých jezer na kanadských hranicích - si odkroutil jako hudebník v kapele námořní pěchoty v Miami.
Když v roce 1958 od námořnictva odešel, vrátil se zpátky do Isoly. V záznamu měl, že byl z armády v Miami propuštěn s pochvalným uznáním a zpáteční cestu do rodného města mu platilo námořnictvo. Otisky prstů byly sice v materiálech FBI přiloženy, ale nebylo je možno s ničím porovnat, neboť bříška prstů na obou nalezených rukách byla seříznuta.
Karta od námořnictva uváděla, že má krevní skupinu 0.
Carella si informace prostudoval a pak odešel domů ke své ženě.

Teddy Carellová byla hluchoněmá.
Nebyla příliš vysoká, ale nějak to dovedla zařídit, že působila dojmem vysoké ženy. Měla černé vlasy, hnědé oči a postavu, která i poté, co přivedla na svět dvojčata, vyvolávala mezi puberťáky postávajícími na rozích pochvalné hvízdání, jenomže Teddy je - bohužel - nemohla slyšet.
Dvojčata Mark a April se narodila jedné červnové neděle.
Dvaadvacátého června, má-li to být přesně. Carella to datum nemohl zapomenout, poněvadž kromě toho, že to byl den, kdy byl obdařen dvěma roztomilými děťátky,byl to i svatební den jeho sestry Angely a náramně si tehdy užil nerváků s odstřelovačem, který si vzal do hlavy, že odpráskne z pušky ženicha a všechny. Ženich to naštěstí přežil. A přežil to docela ve zdraví. Ani ne za rok po svatbě byla už Angela v jiném stavu.
To se ví, piplání a kojení dvojčat není žádná slast ani pro matku, která může mluvit a dobře slyší. S kojením to ještě není takový problém, neboť s eventualitou dvojčat ženský organismus nepochybně počítá a je na ni přiměřeně vybaven. Díky bohu za to. Ale každá matka, která si užila svoje s kojeneckými vrtochy třeba jen jednoho dítěte, velice dobře pochopí, že schizofrenický vřískot dvojčat může situaci vyhrotit a dohnat ženu až na pokraj šílenství.
Nedá se říct, že Steve Carella byl ten nejšťastnější člověk na světě, když zjistil, že jeho žena je v jiném stavu. Teddy byla hluchoněmá. Nemohou být děti postiženy podobně? Ujistili ho, že vada jeho ženy není dědičná a že se vší pravděpodobností žena, která je jinak ve všech ohledech tak zdravá jako Teddy, porodí stejně zdravé dítě. Později se za své pochyby trochu styděl. Po pravdě řečeno, nikdy vlastně o Teddy neuvažoval jako o člověku "postiženém" nebo člověku "s tělesnou vadou".
Byla pro něho tou nejkrásnější a nejžádoucnější ženou na světě. Její oči a tvář vyjadřovaly víc slov, než jich má sto různých jazyků. A když mluvil on, Teddy ho slyšela líp, než by ho mohla slyšet ušima, vnímala a slyšela ho celou svou bytostí. A proto měl za nedostatečnou radost tak trochu pocit viny, který se však postupně rozplýval, jak se blížil den porodu.
Nečekal však dvojčata, a když mu oznámili, že je otcem chlapce a holčičky, chlapce vážícího dvě kila osmdesát a holčičky o šest deka lehčí než její bratříček, všechna ta úzkost a obavy se mu vrátily. Vzrostly ještě víc, když druhý den ráno navštívil porodnici a sestra mu řekla, že prvorozený Mark si při příchodu na svět zlomil klíční kostičku a že jej lékař umístil do inkubátoru, dokud kůstka nesroste. Porod byl podle všeho těžký a Mark, který na sebe galantně vzal úlohu buldozeru razícího cestu na svět i pro svou malou sestřičku, utrpěl v této nesnadné roli frakturu klíční kosti. Později se ukázalo, že kost byla jen naštípnutá, a srostla proto velice rychle. Carellovy a Teddyiny děti byly desátý den po porodu už doma a těšily se pozoruhodnému zdraví, Carella však byl přesto celý bez sebe.
Stále přemýšlel o tom, jak to oba zvládnou. Jak je bude Teddy živit a jak o ně bude pečovat? Jak se děti naučí mluvit? Cožpak se neučí mluvit tím, že napodobují matku? Panebože, jak z tohohle vybruslíme?
Zjistili, že ze všeho nejdřív se musejí přestěhovat. Byt v Riverheadu na Dartmouth Road se nápadně scvrkl v okamžiku, kdy se v něm objevily děti a chůva. Chůva byla vlastně jakýsi dar od Teddyina otce, měsíční odklad povinnosti pečovat o hladký chod domácnosti. Chůva byla skvělá žena, bylo jí přes padesát a jmenovala se Fanny. Měla vlasy obarvené na modro, nosila skřipec, držela si váhu na sedmdesáti kilech a komandovala celý dům jak kaprál na cvičáku. Carella a jeho žena ji měli hned od začátku rádi a její láska ke dvojčatům šla tak daleko, že jim vyšila na povlaky polštářků jména, což samozřejmě byla akce, která přesahovala veškeré její pracovní povinnosti a závazky.
Kdykoli měl Carella volný den, vyšli si s Teddy hledat nějaký nový dům. Carella byl tehdy detektivem 2. třídy a jeho plat - než jej okleštily nejrůznější srážky a daně - dělal přesně 5.555 dolarů ročně. Což není nijak moc. Během několika let se jim podařilo našetřit impozantní částku dvou tisíců dolarů, ale brzo zjistili, že tato nicotná suma nestačí ani k zakoupení strojku na sekání trávy, natož plně vybaveného a zařízeného domu. Prvně v životě si Carella nevěděl rady a zažil pocit neschopného outsidera.
Přivedl na svět dva děti a teď stál tváří v tvář možnosti, že jim nedokáže opatřit přiměřené bydlení a poskytnout vše, co potřebují. Pojednou ale Carella shledal, že se na něj štěstí usmálo ve chvíli, kdy to nejméně čekal. Nalezli dům, který byl ochoten říkat jim pane s tou podmínkou, že zpětně zaplatí dlužnou daň, která ovšem představovala částku deset tisíc dolarů. Byla to obrovská, různě přistavovaná budova v Riverheadu, nedaleko Donnegan's Bluffu, která za dobrých starých časů nepochybně patřila početné rodině s celou armádou služebnictva. Teď však nastaly špatné nové časy a při současných cenách topení a platech služebnictva bylo vyloučeno, aby si někdo takovou mamutí stodolu uvázal na krk.
Carellovi však nebyli jen tak někdo.
Vzali si půjčku u místní banky (státním zaměstnancům se úvěr poskytuje celkem ochotně) a ani ne za měsíc po narození

dvojčat už bydleli v domě, na který by byl býval patřičně hrdý sám Charles Addams.
V té době se také na ně štěstí usmálo podruhé. Fanny, která jim pomohla se stěhováním a při zabydlování, končila právě měsíční služba, když udělala Carellovým nabídku. Řekla jim, že jak tak vidí situaci v Carellovic domácnosti, neumí si představit, že by chuděrka Theodora (tak to Fanny formulovala) mohla o dva kojence pečovat sama a že jí není jasné, jak se ta nebožátka naučí mluvit, když nebudou moci napodobovat maminku, a jak má chuděrka Theodora proboha vědět, kdy se ti dva prcíčkové dají do breku, co když si třeba některý sedne na připínáček nebo se píchne o sichrlrajcku - proboha?!
Bylo jí také jasné, že plat detektiva se pohybuje kolem pěti tisíc dolarů ročně - "Jste přece detektiv 2. třídy, ne, Steve?" - a že takový plat nikomu neumožňuje držet si paní k dětem nebo vychovatelku na plný úvazek. Zároveň však měla neochvějnou důvěru, že to Carella může dotáhnout na detektiva 1. třídy - "Ti přece berou šest tisíc ročně, že, Steve?" - a do té doby, než si Carellovi budou moci dovolit platit jí přiměřenou mzdu, byla ochotna u nich pracovat za byt a stravu a vynahrazovat si ušlý zisk aspoň částečně příležitostnými nočními službami u pacientů a podobně.
Carellovi o tom nechtěli ani slyšet. Trvali na tom, že je kvalifikovaná ošetřovatelka a nemůže u nich mařit čas prací za mzdu, která nestojí za řeč, zatímco by si někde jinde mohla vydělat na docela slušné živobytí. A kromě toho přece není tažný kůň, aby pracovala celý den u dětí a pak šla ještě na celonoční šichtu k nějakým vrtošivým pacientům. Nechtěli o tom ani slyšet.
Farmy však nechtěla ani slyšet o tom, že oni o tom nechtějí ani slyšet. "Já jsem ženská, která něco vydrží," říkala, "a celý den tu dělám jen to, že pečuju o děti pod dohledem a za pomoci Theodory, která je jejich matkou. Mluvím dobrou angličtinou a dětem nebude na škodu, když se naučí mluvit ode mne. A kromě toho je mi třiapadesát let a nikdy jsem neměla vlastní rodinu. Vaše rodina se mi docela zamlouvá a tak si myslím, že tu zůstanu. Na to by bylo potřeba většího vazouna, než jste vy, Steve Carello, aby mě dokázal vyhnat na ulici. Takže jsme domluveni."
A opravdu, bylo po dohadování.
Fanny u nich zůstala. Carellovi se zabydleli jen v jedné části domu a ostatní místnosti přestali vytápět, takže účty za topení nebyly tak docela katastrofální. Pomalu, ale jistě spláceli dluh v bance. Děti už byly skoro rok staré a začaly ochotně napodobovat občas květnatou řeč své chůvy.
Fanny měla pokoj v prvním poschodí, poblíž dětského pokojíčku, a Carellovi spali v ložnici v přízemí, stranou od obýváku. Všechno vypadalo růžově.
Někdy ale přijde mužský domů a má chuť se trochu pohádat, jenomže hádat se nemůže, má-li doma ženu, která je hluchoněmá. Existuje určitý druh mužů, kterým by možná podobné manželské poměry vyhovovaly, a pokládali by je za hotový ráj, ale toho čtvrtečního večera, kdy bylo nebe postříkáno hvězdami a ve vzduchu už málem vonělo jaro, kráčel Carella po cestičce k starému domu pořádně dopálený.
Teddy ho uvítala ve dveřích. Krátce ji políbil a hned vešel do domu.
Teddy se za ním udiveně podívala a následovala ho.
"Kde je Fanny?" zeptal se.
Zadíval se Teddy na prsty a ty mu dorozumívacími znaky hluchoněmých hbitě pověděly, že Fanny už odešla pečovat o nějakého pacienta.
"A co děti?" zeptal se.
Odčítala mu ze rtů a potom mu pomocí prstů sdělila, že děti jsou už v posteli a spí.
"Mám hlad," řekl. "Dej mi něco k jídlu, prosím tě."
Šli do kuchyně a Teddy mu dala na talíř vepřové kotlety, které měl rád. Zamračeně jídlo spořádal a pak odešel do obýváku, pustil si televizi a díval se na film, předvádějící soukromého detektiva. který byl náramný kámoš s poručíkem od policie a který byl zároveň náramný kámoš i s osmnácti různými ženami, vybavenými zdatně provokativními křivkami. Potom televizi vypnul, otočil se k Teddy a zařval.
"Kdyby jediný policejní poručík v téhle zemi vedl své oddělení tak, jak to dělá tenhle vůl, bylo by na ulicích zlodějů jako krys v kanálech! Vůbec se nedivím, že potřebuje soukromýho čmuchá če, aby mu říkal, co má dělat!"
Teddy se na manžela pátravě podívala a neřekla nic.
"Rád bych viděl, jak by si tenhle vypečený párek poradil se skutečným případem. Rád bych viděl, jak by to zvládli, kdyby na každém kroku nezakopli o tucet stop."
Teddy vstala, přistoupila k manželovi a posadila se na opěradlo křesla.
"Rád bych je viděl, jak by si poradili s dvěma pitomejma useknutejma pazourama. To by si oba nejspíš nakropili do kalhot," řekl Carella.
Teddy si uhladila vlasy.
"Tak jsme s tím zase zpátky u Androviche," zařval.
Zároveň si však uvědomil, že nehraje vůbec žádnou roli, jestli na Teddy křičí nebo ne, poněvadž Teddy mu pouze odčítala ze rtů a rozdíl v decibelech v takové situaci nic nemění.
"Jsme s tím zpátky u Androviche a víš, co nám z toho zbylo? Chceš vědět, co nám z toho ze všeho zbylo?"
Teddy přikývla.
"Tak já ti to povím. Máme dvě useknuté ruce, které patřily nějakému bílému chlapovi, přibližně ve věku mezi osmnácti a čtyřiadvaceti lety. Máme jednoho vandala od maríny, kterej poskočí s každou ženskou, kterou potká, velkýho nádivu Karla Androviche, a ten si údajně dal rande se striptýzkou jménem Bubu Bublina, poněvadž chtěli společně zdrhnout. Posloucháš mě?"
Ano, přikývla Teddy.
"A tak si to rande smluvili na den sv. Valentina, což je náramně romantické. Všichni vandráci na celém světě si vždycky náramně potrpějí na romantiku. Jenže tahle vypečená vandračka se nedostavila. Nechala ho ve štychu a náš milý

kámoš od maríny, Karlik Androvich, na ni čekal marně."
Viděl, jak se Teddy zamračila.
"Copak? Nelíbí se ti, že té Bublině říkám vandračka? Ono jí to totiž sedí. V podniku, kde předváděla striptýz, kvůli ní docházelo ke rvačkám, poněvadž při svlíkačce vždycky koketovala s dvěma chlapy zároveň. Měla nejspíš rozjetý tenhle podnik s Androvichem a současně podle všeho měla taky něco rozjetýho s hudebníkem Mikem Chirapadanem. Fakt je, že ona i Chirapadano zmizeli ve stejný den, takže to smrdí domluvou. A taky má nabrnknutýho svýho agenta, nějakýho Charlieho Tudora. Ten se jen rozplývá blahem, když o ní mluví. Tak se mi zdá, že ta holka válčila nejmíň na šesti frontách. A jestli takováhle saze není vandračka, tak už nevím, kdo je."
Pozoroval prsty své ženy, když mu odpovídala.
Přerušil ji zařváním.
"Jak to myslíš, že je to možná prostě jen dívka, která se ráda kamarádí? Víme o ní, že se pelešila s mariňákem a pravděpodobně i s bubeníkem a pravděpodobně i s tím agentem. Sami chlapi jak hory. To bude její specialita ... Je to vandračka a má ..."
Bubeník a agent jsou jen tvůj dohad, ukázala mu Teddy rukama. Jediný, o kom to víš jistě, je ten námořník.
"Nepotřebuju hrome nic vědět jistě. Ta Bubu Bublina. se mi rýsuje jasně, i když ji budu merčit přes záliv a bude mlha jak mlíko."
Myslela jsem, že detektiv se drtí zpátky, když něco neví s jistotou.
"To si pleteš s advokátem - ten se nikdy na nic nezeptá, dokud nemá jistotu, jakou odpověď dostane. Jenže já nejsem advokát, já jsem policajt. Já se zeptat musím."
Tak se ptej a přestaň si o všech striptýzkách myslet, že jsou to ...
Carella ji přerušil takovým řevem, že málem vzbudil děti.
"Přestaň si myslet! Kdo si co myslí?" hulákal.
Konečně ji měl tady, tu hádku, po které toužil od chvíle, kdy přišel domů, hádku zcela zvláštního druhu, neboť Teddyiny ruce se při ní pohybovaly nevzrušeně, jak znázorňovaly slova, zatímco on štěkal a řičel na její němé prsty.
"Co musí holka udělat, než si o ní smím pomyslet, že je to štětka?
Podle všeho, co vím, odkrouhla toho Chirapadana a nedala si pokoj, dokud nerozstrkala jeho ruce a nohy a srdce a játra do papírových pytlíků a nepoházela je po celém městě! Vůbec bych se nedivil, kdyby mu uřízla i..."
Nebuď nechutný, Steve, napomenula ho Teddy rukama.
"Kde hrome je? To bych teď rád věděl," řekl Carella. "A kde je Chirapadano? A čí jsou ty zatracené pazoury? A kde je ostatní tělo? A jaký to všechno může mít motiv? Nějaký motiv tu přece být musí, no ne? Lidi přece jen tak pronic zanic nezabíjejí jiné lidi, nebo jo?"
Ty jsi detektiv. To pověz ty mně.
"Nějaký motiv existuje vždycky," řekl Carella, "to je jednou jisté. Vždycky. Hrome, kdybychom toho tak věděli víc. Zdrhli bubeník a Bublina spolu? Pustila k vodě mariňáka, poněvadž chtěla bubeníka? A jestli jo, začal jí jít na nervy bubeník a odkrouhla ho? Proč mu ale usekla ruce a kde je ostatní tělo? A jestli to nejsou jeho ruce, tak čí jsou? Má vůbec Bublina a ten hudebník s těma rukama něco společného? Možná že jsme vedle jak jedle a střílíme pánubohu do oken. Fakt si někdy říkám, že bych byl radši ševcem."
Neříkáš si, že bys byl radši ševcem, řekla mu Teddy.
"Nevykládej mi, co si říkám a co ne," prohlásil Carella. "Ty jsi fakt ta nejhádavější ženská, na jakou jsem v životě kápnul. Pojď sem a dej mi pusu, než se doopravdy popereme. Třeseš se na to od té chvíle, co jsem přišel domů."
A Teddy mu s úsměvem vklouzla do náruče.

## 14

Hned příští den si Carella vykoledoval tu rvačku, po které se mu tak stýskalo.
Zvláštní na tom bylo, že šlo o rvačku s jiným policistou.
A bylo to náramně divné, poněvadž Carella byl citlivý a uznalý člověk, který si byl vědom, že mu jeho kolegové mohou být při jeho práci velice prospěšní. Dřív si vždycky dával záležet, aby neměl na oddělení s nikým žádné maléry, a tak se z toho dalo usuzovat, že Případ těch rukou - jak mu policisté začali říkat - ho vážně vyvedl z obvyklé míry. Ke rvačce došlo brzo dopoledne a byla to jedna z těch rvaček, které jako když spadnou z čistého nebe, bez záminky a důvodu, jako letní bouřka, při níž se náhle zatmí ulice deštěm. Carella si objednal telefonický hovor s Taffy Smithovou, tou druhou dívkou, která bydlela v bytě společně s Bubu Bublinou. Napadlo ho přitom, že tenhle zatracený případ začíná nápadně připomínat oblíbené případy onoho soukromého detektivního čmuchače z televizní obrazovky, v nichž se to přímo hemží rozkošnickými svůdnicemi, vyskakujícími na všech stranách jako čerti z krabičky, ať se trotlovský detektiv vrtne kam chce. Nedalo se říct, že by byl nějakým obzvláštním nepřítelem ženských půvabů. Byly rozhodně příjemnější než výslechy pohekávajících babek ve starobincích. Zároveň však to se všemi těmi krasotinkami nikdy nikam nevedlo, a toto poznání v něm natolik háralo, že ho dohnalo ke rvačce.
Hernandez seděl u svého psacího stolu, který stál vedle Carellova, a vyťukával na stroji hlášení. Sluneční paprsky

pronikaly zamřížovanými okny a vrhaly krajkovinu stínů na podlahu policejní služebny. Dveře do kanceláře poručíka Byrnese byly dokořán. Někdo zapnul elektrický ventilátor na stojánku, ne proto, že by bylo doopravdy horko, ale pouze z toho důvodu, že svítilo slunce, což po tolika deštivých dnech - vytvářelo iluzi horka.
"Slečna Smithová?" řekl Carella do telefonu.
"U aparátu. Kdo volá, prosím?"
"Detektiv Carella z 87. pátracího oddělení."
"Jéminkote," řekla Taffy Smithová.
"Rádi bychom si s vámi pohovořili o vaší pohřešované spolubydlící Bubu Bublině, slečno Smithová. Mohli bychom se u vás během dne na chvilku zastavit?"
"Ach tak. Jéminářku, to nevím. Mám dnes jít zkoušet."
"V kolik hodin tu zkoušku máte, slečno Smithová?"
"V jedenáct."
"A v kolik skončí?"
"To je velice těžko říct. Někdy zkoušky trvají až do večera. Je ale možné, že tahle bude kratší. Fůru práce jsme udělali už včera."
"Můžete mi to říct aspoň přibližně?"
"Řekla bych, že tak ve tři. Jistě to ale nevím. Poslyšte, smluvíme si to tedy na tři hodiny a vy byste sem zavolal, než odejdete z kanceláře, platí? Kdybych se snad zdržela nebo mi něco do toho přišlo, má telefonní služba vám dá vědět. Vyhovuje vám to?"
"Dokonale."
"Jestli ovšem nechcete, abych vám někde nechala klíč. Mohl byste jít rovnou do bytu a uvařit si kávu. Nebylo by to lepší?"
"Ne, zůstaňme při tom prvním."
"Dobře, tak tedy vás čekám ve tři, ano?"
"Výborně," řekl Carella.
"Určitě ale nejdřív zavoláte, platí? A kdybych to nestihla, nechám vám zprávu. Ano?"
"Díky, slečno Smithová," řekl Carella a zavěsil.
Andy Parker prošel laťkovým brlením, rozdělujícím místnost, a hodil klobouk na svůj psací stůl.
"Páni, tam je ale den," řekl. "Teploměr určitě vyleze na pětadvacet stupňů. Je to vůbec možné? V březnu? To nejspíš ty lijavce odplavily zimu z města."
"Nejspíš," řekl Carella.
Zapsal si schůzku s Taffy do bloku a udělal si poznámku, že jí má volat ve dvě třicet, než opustí služebnu.
"Takovýhle počasí bejvalo u vás doma, co, Chico?" řekl Parker Hernandezovi.
Frankie Hernandez, který ťukal do stroje, Parkera neslyšel. Nechal toho, zvedl oči a řekl:
"Co? Říkals mi něco, Andy?"
"No. Říkal jsem, že takovýhle počasí bejvalo u vás doma, ne?"
"U nás doma?" řekl Hernandez. "To jako myslíš na Portoriku?"
"No jasně."
"Narodil jsem se tady," řekl Hernandez.
"To vím taky," řekl Parker. "Každej Portorikán, kterýho potkáš na ulici, se narodil tady. Když je člověk poslouchá, má dojem, že žádnej sem nikdy nepřijel z ostrova. Mohl by si myslet, že žádný Portorico vůbec ani neexistuje. Kdyby dal na to, co slyší."
"To není pravda, Andy," řekl Hernandez mírně. "Většina Portorikánů si naopak velice zakládá na tom, že přišli z ostrova."
"Ty ale ne, co? Ty se k tomu nehlásíš."
"Já jsem z ostrova nepřišel," řekl Hernandez.
"To ti nikdo nebere. Ty ses narodil tady, vid?"
"Samozřejmě," řekl Hernandez a znova začal ťukat do stroje.
Hernandeze to nedopálilo, Parker také nevypadal nijak vztekle a Carella jejich konverzaci skoro nevěnoval pozornost. Sestavoval si přibližný seznam meziměstských hovorů, o kterých doufal, že by je ten den mohli s Hawesem vyřídit. Nezvedl ani oči, když Parker znova začal řečnit.
"Takže ty seš vlastně Američan, co, Chico?" řekl Parker.
Tentokrát ho Hernandez slyšel i přes klapot psacího stroje. Tentokrát rychle vzhlédl a zeptal se.
"Říkals mi něco?"
Byla to sice přesně táž slova, jichž použil, když na něho Parker promluvil poprvé, ale tentokrát je Hernandez vyslovil jinak. Vyslovil je upjatě, s intonací, která neklamně prozrazovala dopal. Srdce se mu vztekle rozbušilo. Věděl, že Parker ho vyzývá, aby se postavil na obranu Věci a za takového krásného jitra nebyl v náladě hájit cokoli. Rukavice však byla hozena, už se stalo, a proto Hernandez zavrčel podrážděnou odpověď.
"Říkals mi něco?"
"Jo, říkal jsem to tobě, Chico," řekl Parker. "A překvapuje mě, jak vy chlapi zatracený nikdy neslyšíte, když slyšet nechcete ..."
"Dej si pokoj, Andy," řekl pojednou Carella.
Parker se otočil ke Carellovu stolu.
"Co se hergot do toho mícháš?" řekl.

"Dej si pokoj, rozumíš? Vyvoláváš mi hádky ve služebně."
"Od kdy je to tvoje služebna?"
"Mám službu, a pokud vím, ty dneska nesloužíš. Na rozpisu napsaný nejsi. Tak proč nejdeš ven a nepohádáš se s někým na ulici, když se chceš hádat?"
"Od kdy se z tebe stal takovej tribun lidu?"
"Právě teď," řekl Carella, odstrčil židli a rozkohoutěně přistoupil k Parkerovi.
"Vážně?" řekl Parker.
"Vážně," odpověděl Carella..
"Tak to teda můžeš jít rovnou ..."
A Carella ho udeřil.
Vůbec nevěděl, že chce uhodit pěstí, dokud to neudělal, dokud pěst nenarazila na Parkerovu čelist a neodhodila ho tak, že vrávoravě narazil na lakové brlení. Hned věděl, že Parkera udeřit neměl, ale zároveň si řekl, že přece nemohl zůstat sedět a poslouchat, jak je Hernandez hned po ránu nucen polykat nesmyslné urážky. Přesto ale věděl, že Parkera uhodit neměl.
Parker neřekl ani slovo. Odstrčil se od brlení a vyrazil proti Carellovi, ale ten ho zblízka udeřil pravačkou do podbřišku a málem ho přelomil vejpůl. Parker se chytil za břicho a Carella mu dal zezadu ještě ránu do krku, jako když chce trhnout králíka, a ta Parkera srazila na stůl. Parker vstal a otočil se ke Carellovi s novým respektem a dvojnásobným vztekem. Bylo to, jako by na okamžik zapomněl, že má před sebou protivníka, který je stejně trénovaný a stejně šikovný jako on sám, jako by zapomněl, že Carella umí bojovat čistě i nečistě, podle toho, jak to situace vyžaduje, jako by zapomněl, že tahle situace připouští i ten nejzáludnější způsob boje, který pro něho není nic nového.
"Přerazím tě vejpůl, Steve," řekl Parker a ve hlase mu zazněl téměř káravý tón, jakým otec varuje dítě, které mu začíná jít na nervy.
Předstíral úder levačkou, a když Carella uhnul, aby ránu nechytil, ubalil mu z pravé strany do nosu takovou řachu, že Carellovi okamžitě
začala téct krev. Carella si sáhl na nos, uviděl krev a vytrčil rukama, aby se kryl.
"Nechte toho, blbci pitomí," řekl Hernandez a vkročil mezi ně.
"Starej má otevříno do kanceláře. Chcete, aby sem na vás přišel?"
"Klidně. Stevemu to nevadí, vid, Steve? Ten je se starým velkej kamarád, že jo?"
Carella nechal pěsti klesnout a řekl vztekle.
"Dopovíme si to někdy jindy, Andy."
"To si teda piš, že jo," řekl Parker a vyřítil se ze služebny.
Carella vytáhl ze zadní kapsy kapesník a začal si poďubávat nos.
Hernandez mu přitiskl zezadu na krk studený klíč.
"Díky, Steve," řekl.
"Nemluv mi o tom," odpověděl Carella.
"Neměl ses vůbec vzrušovat. Od Andyho jsem na to zvyklej."
"Jo - jenže já ne."
"Stejně ti ale děkuju."
Do služebny vešel Hawes, uviděl Carellův zakrvácený kapesník, vrhl rychlý pohled na dveře poručíkovy kanceláře a zašeptal .
"Co se stalo?"
"Nějak jsem začal vidět rudě," řekl Carella.
Hawes se znova podíval na kapesník.
"Ty vidíš rudě ještě teď," řekl.

Taffy Smithová nebyla ani příliš rozkošnická, přehnaně vyvinutá či zoftik, ba dokonce ani hezká. Byla to křehká dívenka s popelavě plavými vlasy, ostříhanými velice nakrátko. Kostičky měla jako vrabeček, nos plný pih a nosila brýle jako harlekýn, které stínily ty nejmodřejší oči, jaké kdy Carella a Hawes viděli.
Trvala na tom, že oběma návštěvníkům uvaří kávu, což pro ni zřejmě mělo značný symbolický význam, jak by řekl Freud. V dětství byla nepochybně svědkem toho, jak matka bacila otce konvicí na kávu. Nebo se možná šálek kávy převrhl a opařil ji a ona k němu teď přistupovala jako k hrozbě, které je třeba čelit. Nebo ji možná vychovala tyranská teta někde v Brazílii, kde, jak praví píseň, zrají milióny kávových zrn. Ať šlo o kterýkoli z těch případů, skutečností zůstává, že odklusala do kuchyně a hbitě začala manipulovat s konvicí, zatímco detektivové seděli v obývacím pokoji.
Siamský kocour Hawese poznal, přilísal se k němu a slabomyslně mu začal příst u nohou.
"To je tvůj kamarád?" zeptal se Carella.
"Dal jsem mu jednou nažrat," odpověděl Hawes.
Taffy Smithová se vrátila do obýváku.
"Jéminkote, já jsem utahaná," řekla. "Zkoušeli jsme celý den. Děláme Detektivní příběh v Ypsilonce. Hraju tu krámskou zlodějku. Vyčerpávající role, to mi tedy věřte." Odmlčela se. "Jsme všichni z odborového svazu herců, víte? Tohle je vedle normálního angažmá, takový meloušek."
"Já rozumím," řekl Carella.
"Jak se vám líbí bydlet s dvěma striptýzkami?" zeptal se Hawes.
"Je to fajn," řekla Taffy. "Jejda, copak je na striptýzkách něco špatného? Jsou to prima holky." Odmlčela se. "Byla jsem teď dost dlouho bez práce a někdo činži platit musí. Chovaly se ke mně moc prima."

"Ty dvě?" řekl Carella.
"Barbara a Marla. Barbara odešla, ovšem. To přece víte. Poslyšte, jak vypadá tabule s textem policejní přísahy?"
"Cože?" řekl Carella.
"Tabule s textem policejní přísahy. Ve hře je o ní zmínka, odehrává se to v detektivní služebně, víte?"
"Aha - ano."
"Takže o té tabuli s přísahou se tam mluví, jenže náš rekvizitář nemá ani tušení, jak je velká, kde visí a tak. Nemohli byste mi jednu poslat?"
"Obávám se, že nemůžeme disponovat úředními listinami," řekl Hawes.
"Jéminářku, to jsem nevěděla." Odmlčela se. "Poslyšte, ale želízka na ruce jsme sehnali. Originál. Ty byste přece taky neměli dávat z ruky, ne?"
"Rozhodně ne. Od koho jste je sehnali?"
"Od jednoho chlápka, co sloužil u policie. Má tam známosti." Spiklenecky zamrkala.
"No, možná že vám jeden text té přísahy pošlem," řekl Carella.
"Když nikomu neřeknete, kde jste k němu přišla."
"Jémine, to bude prima," odpověděla Taffy.
"Vraťme se ale k té vaší spolubydlící - k Barbaře. Říkala jste, že se vám s ní bydlelo docela dobře. Nepřipadalo vám někdy, že trochu moc vyvádí?"
"Vyvádí?"
"Ano."
"To myslíte, jestli jako třeba třískala nádobí? Nebo jak?"
"To ne. Pokud jde o pány, tak jsem to myslel."
"Barbara? Jestli moc nevyváděla?"
"Ano. Nevodila si sem moc pánů?"
"Barbara?" Taffy se nakažlivě zazubila. "Za celou dobu, co tu bydlím, neměla tady v bytě jediného mužského."
"Páni jí sem ale přece volávali, že?"
"To ano. Samozřejmě."
",A žádný z těch pánů sem nikdy nepřišel?"
"Já nikdy žádného neviděla. Och promiňte, vaří se mi ta káva."
Odešla do kuchyně a hned se vrátila s konvicí kávy a třemi kelímky z voskového papíru.
"Omlouvám se za ty papírové šálky," řekla, "ale snažíme se, abychom nemusely mýt moc nádobí. Obvykle tu máme každý večer nějakou menší sešlost při kávě, pár mládenců, co mají chuť si popovídat nebo třeba si jen posedět v pohodlném křesle. Je tu docela příjemně, nezdá se vám?"
"Jistě," řekl Carella.
"Ráda vařím kávu," řekla Taffy. "Myslím, že jsem si na to zvykla, když jsem byla prvně vdaná. Někdy jsem měla dojem, že je to manželství jako z pohádky, nevěříte? Tenkrát jsem se domnívala, že manželství znamená, že si člověk může uvařit šálek kávy ve vlastním domě, kdykoli ho to napadne." Znovu se zazubila. "Právě proto jsem se asi taky rozvedla. Řekla bych, že manželství je mnohem víc než vaření kávy. Kávu ale pořád vařím ráda."
Nalila jim, vrátila se do kuchyně s konvicí a přinesla odtamtud smetanu, cukr a dřevěné lžičky.
"Těch půlnočních sedánků," řekl Carella, "co na nich vaříte kávu - zúčastňovala se jich Barbara?"
"Ovšem."
"A chovala se mile?"
"Ovšem."
"Ale nikdy sem žádné pány nepřivedla?"
"Nikdy."
"Nikdy tu žádné neměla na návštěvě?"
"Nikdy. Sám vidíte, že máme jen tři místnosti. Kuchyň, obývák a ložnici. V ložnici jsou dvě postele a tenhle gauč se dá rozložit, takže jsou to celkem tři postele. Udělaly jsme si něco jako rozvrh. Když některé děvče mělo rande a myslelo, že by pak ještě třeba toho mládence mohlo pozvat na skleničku, musely jsme my dvě uvolnit obývák. Ve skutečnosti to nebyl žádný problém, poněvadž Barbara si domů nikdy nikoho nepřivedla. Takže tuhle starost měla jen Marla a já."
"Barbara ale mívala schůzky s pány?"
"Samozřejmě. Se spoustou pánů."
"Když si ale chtěla některého pozvat na skleničku, zřejmě si ho nezvala sem, je to tak?"
"Přesně. Dáte si ještě kávu?"
"Ne, děkuju," řekl Hawes. Z prvního šálku jenom usrkl.
"A kam si je tedy vodila?" zeptal se Carella.
"Jak prosím?"
"Ty své přátele. Kam s nimi chodila?"
"To bylo různé. Kamkoli. Do podniků, do divadel, kam si s ní chtěli vyrazit."
"Myslel jsem ale na tu skleničku o půlnoci."
"Možná že chodila do bytů k nim."
"K Androvichovi do bytu jít nemohla," řekl Carella nahlas.
"Co jste říkal?"
"Hotely jsou po celém městě, Steve," řekl Hawes.
"Jistě," řekl Carella. "Slečno Smithová, řekla někdy před vámi Barbara něco, z čeho byste mohla soudit, že má ještě jiný

byt?"
"Ještě jeden byt? Nač by ho potřebovala? Víte, jak jsou byty v tomhle městě drahé?"
"To vím. Nezmínila se ale někdy o něčem takovém?"
"Přede mnou ne. Rozhodně ne. Nač by potřebovala ještě jeden byt?"
"Barbara se zřejmě stýkala s několika muži, slečno Smithová, a měla k nim neobyčejně ... přátelské vztahy. Byt, o který se dělila s dvěma dalšími děvčaty, mohl značně tuto ... hm ... její aktivitu omezovat."
"Ach tak, už vím, jak to myslíte," řekla Taffy.
Chvilku o tom uvažovala.
Pak řekla:
"To mluvíte o Barbaře? O Bublině?"
‚Ano."
Taffy pokrčila rameny.
"Netušila jsem, že byla tak posedlá po mužských. Zdálo se, že jí muži nezajímají."
"Když zmizela, měla s jedním z nich domluveno, že společně utečou," řekl Carella. "A je možné, že zmizela s druhým."
"Barbara?" řekla Taffy. "Bublina?"
"Barbara, ano. Bublina." Carella se na okamžik odmlčel. "Mohl bych si od vás zatelefonovat, slečno Smithová?"
‚Prosím, poslužte si. Můžete volat odtud nebo z přípojky v ložnici. Toho nepořádku si tam nevšímejte. Má spolubydlící je hrozná cuchta."
Carella odešel do ložnice.
"Marla mi o vás povídala," zašeptala Taffy Hawesovi.
"Opravdu?"
"Ano. Zavoláte jí někdy?"
"Já ... já ještě nevím. Nejdřív musíme rozlousknout tenhle případ."
"Jistě," přisvědčila Taffy. "Je to ale hezké děvče. Moc milá holka."
"Jo, taky se mi zdálo," řekl Hawes.
Pojednou se cítil velice nesvůj.
"Míváte někdy noční služby?" zeptala se Taffy.
"Občas ano."
"No vidíte, když máte po službě, proč byste někdy nezašel na šálek kávy?"
"Pravda, to bych mohl."
"Výborně," řekla Taffy a zazubila se.
Carella se vrátil do obýváku.
"Volal jsem do bytu k Androvichovi," řekl. "Myslel jsem, že by nám možná mohl říct, jestli Barbara neměla ještě nějaký jiný byt."
"No a?"
"Androvich dnes ráno odplul," řekl Carella. "Na lodi do Japonska"

## 15

Když o páté odpoledne končí pracovní doba, všechna velkoměsta jsou si podobná. Je to něco, co se dá vidět pouze ve velkých městech. Jestliže člověk vyrostl v malém městě nebo někde na vsi, nic takového nezná. Jestliže člověk vyrostl v některém velkém oblastním centru, která se ze všech sil snaží podobat velkoměstům, ale ve skutečnosti jsou to jen bez ladu a skladu přerostlá městečka, zná pouze slabou imitaci toho, jak vypadají velkoměsta v pět odpoledne. Velkoměsto je žena, to za prvé. Nemůže být nic jiného. Malé město může být děvče ze sousedství nebo stařec ve vrzavé houpací židli nebo výrostek z klukovského gangu, odrůstající z manšestráků, ale velkoměsto ničím takovým být nemůže, velkoměsto je a může být pouze a jedině žena. A jako žena vzbouzí velkoměsto lásku i nenávist, respekt i pohrdání, vášeň i lhostejnost. Je to stále totéž velkoměsto, stále táž žena, ale ty tváře, které si nasazuje, ta kouzelná přetvářka sebevědomé děvky! A jestliže se člověk narodil v některé jeho budově a zná jeho ulice a jeho nálady, má je rád jako ženu. Je to láska, která není v jeho moci, s kterou se prostě nedá nic dělat. Doprovází ho od počátku, od prvního doušku vzduchu, který vtáhl do plic, vzduchu, v němž se vůně třešňových květů mísí s kysličníkem uhelnatým, vzduchu plného laciných voňavek a svěžího jarního deště. Ve velkoměstském vzduchu je něco, co nemá původ v ničem, co si lze představit nebo uvidět, - pocit městského vzduchu, pocit života, který člověk vdechuje do plic a vstřebává do těla, to je velkoměsto. A velkoměsto je i bludiště chodníků, na kterých se člověk naučil chodit, popraskaný beton, rozměklý asfalt a dlažební kostky, statisíce rohů, kolem nichž zahýbá, a na jednom a každém z nich na něho čeká sto miliónů překvapení. To je velkoměsto, žena, která se usmívá, která kývá prstem, která pláče, ulice má někdy čisté, ale někdy v nich zase šustí poletující noviny, které se rytmicky vznášejí kolem obrubníků v intervalech, v nichž velkoměstu, té ženě, buší srdce. Podívejte se na ni a je toho k vidění tolik, tolik věcí, které si člověk může vštípit do paměti a uchovat je tam, tolik věcí k pamatování, miliarda věcí, jež lze naskládat do truhly s pokladem vzpomínek, a

člověk je zamilován do všeho, co vidí, velkoměsto mu nemůže udělat nic zlého, je to jeho velká láska a je prostě jeho. Pamatuje si každý zákmit prchavé nálady, která se odrazí v její tváři, nezapomene na její oči, chvilku užaslé, chvilku něžné, chvilku plačící, nezapomene na její rozesmátá ústa, vlasy rozváté větrem, puls tepny na hrdle. To není příležitostná milostná aférka. To velkoměsto, ta žena, člověku patří tak neklamně a neomylně jako jeho otisky prstů. Člověk je prostě v pasti.
Je v pasti, poněvadž ta žena dokáže měnit tvář, a dokonce i tělo, a všechno, co bylo dosud hřejivé a něžné, může být pojednou studené a bezcitné - ale člověk je zamilován pořád, nevadí mu to. Bude ji mít rád vždycky, bez ohledu na to, jak se strojí, bez ohledu na to, co z ní udělají, bez ohledu na to, kdo si na ni dělá nároky, je to pořád táž žena, totéž velkoměsto, které viděl nevinnýma očima mládí, a proto je jeho. V pět hodin si nasadí jiný výraz a člověk ten výraz miluje také. miluje na ní všechno, její vztekání, její rozmarné vrtochy, prostě všechno, je to naprostá láska, která si nehledá žádné výmluvy a žádné důvody. V pět hodin se prázdné ulice pojednou naplní životem. To velkoměsto, ta žena se celý den lopotila a popelila v zaprášených kancelářích a dílnách, ale teď je pět hodin a najednou se objeví a člověk na ni čeká, čeká, aby ji sevřel do náruče. V jejích krocích je bezstarostnost, přestože tím jen maskuje únavu, a ta bezstarostnost spolu s tou únavou vytváří obraz minulosti a přítomnosti, splývající se slibem do budoucna. Na čáru obzoru se snáší šero a měkce zahaluje budovy, které roztínají nebe jak šavle. Světla velkoměsta, zářivá, pableskující, neónová, všechna ta světla čekají, aby ověsila náramky její paže a ozdobila náhrdelníkem její hrdlo, aby ji okrášlila milióny křiklavých tretek, které ona věru nepotřebuje. Člověk naslouchá spěšnému, čilému klapotu jejích jehlových podpatků a někde v dálce se ozve zalkání tenorsaxofonu, daleko v dálce, poněvadž pořád je ještě pět hodin a hudba de facto začne až mnohem později, to zalkání je ještě hluboko v hrdle. Prozatím, v téhle chvíli, jsou na programu koktajlové sklenice a tlumený šepot konverzace, štěbetavé hovory, nezávazný smích, který se nese vzduchem jako zvuk tříštícího se skla. A člověk s ní sedí a pozoruje její oči, hluboké a plné významu, a vyptává se jí na každé slovo, chce o ní vědět, co je zač a jaká je, jenomže to se nedoví nikdy. Bude tu ženu milovat až do dne své smrti, a nikdy ji nebude znát, nikdy se ani nepřiblíží tomu, aby ji poznal. Jeho láska je drahocenná vzácnost, hraničící s horečkou lokálního patriotismu. Poněvadž v tomto velkoměstě, v této ženě, v té velké, hádavé, nádherné, třpytivé, něžné, bezcitné, vlídné a kruté dámě se ozývá halas a hlas celého národa. Když se člověk narodil a vyrostl ve velkoměstě, nemůže si svou zemi představit jinak než jako obrovitou metropoli. V jeho zemi nejsou žádná malá města, žádná rozvlněná obilná pole, žádné hory, žádná jezera, žádné mořské pláže. Pro něho je to pouze velkoměsto, je jeho, a láska je slepá.
Dva muži zamilovaní do velkoměsta, detektivové Carella a Hawes, se vmísili do davu, který se to odpoledne v pět hodin valil po chodnících. Nehovořili spolu, poněvadž v téhle lásce byli soky, a slušní muži spolu nehovoří o ženě, kterou oba milují. Vešli do haly budovy Creo, vyjeli zdviží do jedenáctého patra, kráčeli opuštěnou chodbou až na konec haly a tam vstoupili do kanceláře Charlese Tudora.
V čekárně nikdo nebyl.
Tudor zamykal dveře vnitřní kanceláře právě ve chvíli, když vešli. V předklonu se otočil nad klíčem, který ještě trčel v klíčové dírce. Kývl na znamení, že je poznává, zamkl dveře, strčil klíč do kapsy, přistoupil k nim s napřaženou rukou a řekl.
"Zdravím vás, pánové. Něco nového?"
Carella podávanou ruku stiskl.
"Obávám se, že ne, pane Tudore," odpověděl. "Chtěli bychom se vás ale ještě na pár věcí zeptat."
"Prosím," řekl Tudor. "Nebude vám vadit, sedneme-li si tady v čekárně? Svou kancelář jsem už zamkl."
"Ani v nejmenším," řekl Carella.
Posadili se na dlouhou pohovku naproti zdi s fotografiemi striptýzek.
"Říkal jste nám, že jste byl do Bubu Bubliny zamilovaný, pane Tudore," řekl Carella. "Věděl jste, že se stýkala přinejmenším a zcela jistě ještě s jedním mužem, a možná dokonce se dvěma?"
"Barbara?" zeptal se Tudor.
"Ano. Věděl jste to?"
"Ne. To jsem nevěděl."
"Scházíval jste se s ní často, pane Tudore? Nemáme teď na mysli pracovní a obchodní styky."
"Ano. Scházel jsem se s ní dost často."
"Jak často?"
"No - tak často, jak jen to bylo možné."
"Jednou týdně? Dvakrát týdně? Častěji? Jak často, pane Tudore?"
"V průměru tak třikrát nebo čtyřikrát do týdne."
"A co jste dělal, když jste se s ní sešel, pane Tudore?"
"Hm, to bylo různé." Tudor trochu rozpačitě pokrčil rameny. "Co lidé dělají, když si někam vyjdou? Chodívali jsme na večeře, tančit, do divadla nebo do biografu, jezdívali jsme na venkov. No a podobně. Nač jsme zrovna měli chuť."
"Spal jste s ní, pane Tudore?"
"To je moje věc," řekl Tudor bezbarvě. "A Barbařina."
"Možná ale i naše, pane Tudore. Já vím, je to nechutné vyptávat se na tyhle věci, čmuchat do soukromí. Ptáme se na to neradi, pane Tudore. Existuje spousta věcí, na které se vyptáváme neradi, ale bohužel se na ně zeptat musíme, ať se nám to líbí nebo ne. Jistě to pochopíte."
"Obávám se, že ne," řekl Tudor neoblomně.
"Prosím - domníváme se tedy, že jste s ní měl důvěrné styky."
"To se můžete domnívat, co chcete," řekl Tudor.
"Kde bydlíte, pane Tudore?"

"Na Blakely Street."
"V centru? V The Qaurter?"
"Ano."
"Blízko Barbařina bytu?"
"Ano, dost blízko."
"Byl jste někdy u Barbary v bytě?"
"Ne."
"Nikdy jste se tam pro ni nestavoval?"
"Ne."
"Ale scházel jste se s ní?"
"Ovšem, scházel jsem se s ní."
"A přesto jste nikdy nebyl u ní v bytě? Není to trochu divné?"
"Proč? Víte, já tohle bydlení v hejnu nemám moc rád, pane Carello. Všechny ty bytečky těch pracujících děvčat. Když navštívím nějakou mladou dámu, zvědavost jejích spolubydlících mi připadá nesnesitelná. A tak když ta mladá dáma bydlí v bytě ještě s někým, sejdu se s ní raději někde jinde. Měli jsme to tak s Barbarou domluveno."
"Zřejmě tomu také dávala přednost. Děvčata, s kterými bydlela, nám řekla, že se tam pro ni nikdy žádný muž nestavoval a žádný ji tam také nikdy nedoprovázel. Co si o tom myslíte, pane Tudore?"
Tudor pokrčil rameny.
"Za Barbařiny idiosynkrazie věru nemohu zodpovídal."
"To jistě ne. Chodila někdy Barbara do bytu k vám?"
"Ne."
"Proč ne?"
"Bydlím se svým otcem," řekl Tudor. "A je už hodně starý. Prakticky... no, je těžce nemocný. Nejsem si jist, zda by měl pro Barbaru pochopení. Nebo jestli by v ní našel zalíbení. A proto se s ní nikdy nesetkal."
"Nechtěl jste tedy, aby k vám chodila do bytu. Je to tak?"
"Ano, je."
"Hm."
Carella se na okamžik zamyslel. Podíval se na Hawese.
"Kde jste se objímali, pane Tudore?" zeptal se Hawes. "Na zadním sedadle v autě?"
"Do toho vám nic není," řekl Tudor.
"Nevíte náhodou, zda Barbara neměla ještě nějaký jiný byt?" zeptal se Hawes. "Myslím kromě toho, ve kterém bydlela s těmi dvěma děvčaty?"
"Jestli měla, já tam nikdy nebyl," řekl Tudor.
"Nejste doufám ženatý?" řekl Carella.
"Ne, to nejsem."
"A byl jste někdy ženatý, pane Tudore?"
"Byl."
"A jak na tom vlastně teď jste? Z právního hlediska? Rozloučený? Rozvedený?"
"Rozvedený. A už hezky dlouho, pane Carello. Nejmíň patnáct let."
"Jak se jmenuje vaše bývalá žena?"
"Toni Traverová. Je to herečka. A výborná."
"Žije tady? Ve městě?"
"To vám přesně nepovím. Rozvedl jsem se s ní před patnácti lety. Setkali jsme se jednou ve Philadelphii, někdy před osmi lety. Od té doby jsem ji neviděl. A ani o to nestojím."
"Platíte jí alimenty, pane Tudore?"
"Nežádala o ně. Má vlastní peníze."
"Ví o vás a o Barbaře?"
"To nemohu vědět. Bylo by jí to ale stejně jedno, to mi věřte."
"Hm," řekl Carella. "Takže o těch dalších dvou pánech, s nimiž se Barbara stýkala, jste nevěděl?"
"Ne, nevěděl."
"Když se ale s nimi stýkala a vy jste jí třeba volal kvůli schůzce nebo tak, musela vám přece říct, že ten večer něco má, ne? Nikdy jste se jí na nic bližšího nevyptával? Nechtěl jste vědět, co ten večer má?"
"Nejsem žádný žárlivý tyran,"řekl Tudor.
"Měl jste ji ale rád."
"Ano, měl jsem a mám ji rád dosud."
"No a jaké pocity vůči ní máte teď? Když teď víte, že mívala schůzky ještě s dvěma dalšími muži a možná s oběma i spala - jaké pocity máte teď?"
"Já ... přirozeně ... velkou radost z toho nemám."
"Hm ... k tomu myslím ani nemáte důvod. Sešel jste se někdy s nějakým Karlem Androvichem, pane Tudore?"
"Ne."
"A co s člověkem, který se jmenuje Mike Chirapadano?"
"Ne."
"Byl jste někdy U krále a královny?"
"Samozřejmě. Několikrát jsem se v tom podniku pro Barbaru stavoval."

"Ten Mike tam byl bubeníkem v orchestru."
"Opravdu?"
"Ano." Carella se odmlčel. "A jak to vypadá, tak se ztratil, pane Tudore."
"Opravdu?"
"Ano. Ve stejné době, kdy zmizela Barbara. Co si o tom myslíte?"
"Nevím, co si o tom myslet."
"Myslíte, že utekli spolu?"
"To vážně nevím."
"Máte černý plášť do deště a deštník, pane Tudore?"
"Nemám. Cože? Říkal jste černý plášť do deště?"
"Ano, přesně tak."
"Ne, to nemám."
"Plášť do deště ale máte, že?"
"Ano, nepromokavý kabát. Šedý. Nebo možná béžový. Víte, taková ta neutrální ..."
"A co deštník? Je to pánský deštník?"
"Deštník nemám vůbec. Nemám deštníky rád."
"Nikdy žádný deštník nenosíte?"
"Ne, nikdy."
"A nevíte nic o tom, že snad Barbara mohla mít pronajatý ještě nějaký jiný byt?"
"Já o ničem takovém nevím. Nevím."
"No, děkujeme vám pěkně, pane Tudore," řekl Carella. "Moc jste nám pomohl."
"Ale kde," odpověděl Tudor.
Když byli venku na chodbě, Carella řekl.
"S tím chlapem není něco v pořádku, Cottone. Počkej na něho dole u východu a přilep se mu na paty. Já se vrátím do služebny. Chci si oťuknout tu jeho bývalou manželku, jestli bych ji nesehnal na drát."
"Co za tím čuješ? Myslíš, že by mohlo jít o žárlivost?"
"Kdo ví? Fakt je, že některé pochodně vydrží hořet i déle než patnáct let. Proč ne ta její?"
"Podle toho, jak o tom mluví on ..."
"Jistě, jenže každé slovo, které nám řekl, může být lež."
"To máš pravdu."
"Přilep se mu na paty. A pak přijeď za mnou. Budu čekat, dokud nezavoláš."
"Kam myslíš, že by mě mohl dovést?"
"Nevím, Cottone."
Carella se vrátil do služebny. Podařilo se mu zjistit, že Toni Traverová je opravdu dobrá herečka, vyniká hlavně v charakterních rolích, a v současné době pracuje ve stálém divadle v Sarasotě na Floridě. Carella si pohovořil s jejím agentem, který mu potvrdil, že paní Traverová nepobírá od svého bývalého manžela žádné alimenty. Abych vám to řekl na rovinu, odkašlal si agent, paní Traverová a já máme v úmyslu se vzít.
Carella mu poděkoval a zavěsil.
V osm hodin večer volal Cotton Hawes a hlásil, že Tudorovi se podařilo setřást ho ze stopy v sedm hodin třicet minut.
"Děsně mě to mrzí," řekl.
"Jo ... no jo," odpověděl Carella. .

16

Šaty se nečekaně objevily příští den ráno. Byly zabaleny do výtisku novin New York Times. Strážník v Calm's Pointu je nalezl v koši na odpadky. Z místního revíru volali na policejní ředitelství proto, že na černém plášti do deště byla skvrna od krve, a policejní ředitelství pohotově volalo 87. pátrací oddělení. Šaty byly poslány do laboratoře, kde je Grossman důkladně prozkoumal.
Kromě pláště do deště to byl ještě černý flanelový oblek, pár černých bavlněných ponožek a černý deštník.
Při zkoumání šatstva vyšla najevo některá protichůdná a rozporná fakta, všechna však byla postoupena Carellovi, který je studoval a rozpačitě se škrábal za uchem.
Začínalo to tím, že krev na plášti do deště patřila do skupiny 0, což souhlasilo s useknutýma rukama a zároveň ukazovalo i na Mika Chirapadana, na jehož vojenské kartě byla tato krevní skupina uvedena také. Při zevrubné prohlídce černého obleku se však přišlo na další malou skvrnku od krve - na rukávu. A ta patřila do krevní skupiny B. To byl první rozpor.
Další neodpovídající skutečnost je znova postavila před naprostou záhadu. Na černém obleku se totiž našly ještě tři jiné skvrny. První byla od nějakého přípravku na vlasy a našla se na vnitřní straně límce, v místech, kde se límec zřejmě dřel o zátylek. Podařilo se určit, že skvrna pochází od přípravku značky Strike, vyráběného pro muže s mastnými vlasy a pro ty, kteří z jakéhokoli důvodu nechtějí používat mastné pomády.
Těsně vedle této skvrny však byla další, a ta pocházela od přípravku značky Dram, který se naopak používá proti

lupům a na suché, lámavé vlasy. Zdálo se dost divné, že by těchto dvou přípravků na vlasy používal jeden a týž muž zároveň. Nebylo přece možné, aby člověk, který má suché a lámavé vlasy, měl zároveň mastnou kštici. S těmi dvěma přípravky na vlasy prostě něco nehrálo.
Třetí skvrna - na saku - pocházela od dobře známého kosmetického přípravku Skinglow, který se nalezl v růžku tašky od letecké společnosti, což vyvolalo jisté pochyby o tom, zda ten zatracený oblek nosil muž nebo žena. Carella usoudil, že jej nosil muž, ale že ten muž objal nějakou ženu používající přípravku Skinglow. To by sice vysvětlovalo skvrnu číslo tři, ale nikoli skvrny číslo jedna a dvě od dvou zcela různých přípravků na vlasy, které byly matoucí a v naprostém rozporu jedna s druhou.
Těch rozporů však tu bylo ještě víc. Například lidské vlasy, které uvízly ve flanelu obleku. Některé byly hnědé a tenké. Jiné černé, silné a krátké. A ještě další byly černé, tenké a velice dlouhé. Ty velice dlouhé a černé pravděpodobně zůstaly na obleku po dámě, která používala Skinglowu. Pomaloučku polehoučku vycházelo najevo, že zmíněné objetí muselo být značně vášnivé a festovní. Co ale ty tenké hnědé vlasy? A ty silné, krátké a černé? Samá záhada.
Jedna věc však byla přece jen jasná. Na podšívce saka byla maličká látková nášivka. Oděvy pro město i venkov.
Carella si prodejnu vyhledal v telefonním seznamu a s pocitem, že vbíhá do cílové rovinky, si připnul pouzdro s pistolí a opustil služebnu.
Cotton Hawes byl někde ve městě a klihoval Charlese Tudora, kterému se znova pověsil na paty hned časně ráno.
Oděvy pro město i venkov byl jeden z těch krámků vmáčknutých mezi dvěma většími obchody, kolem nichž by člověk přešel bez zájmu, nebýt křiklavě barevné přehlídky výprodejových obleků v úzké výkladní skříni. Carella otevřel dveře a octl se v dlouhém úzkém kotci, původně nepochybně zamýšleném jako rakev pro jednu osobu, v současné chvíli však napěchovaném dvanácti muži, kteří se všichni prohrabávali ve vázankách, prohmatávali mezi prsty látku sportovních kabátů nebo si zkoušeli přes prsa italské sportovní košile. V prvním okamžiku dostal téměř záchvat klaustrofobie, ale přemohl se a začal odhadovat, který z dvanácti mužů v krámě by mohl být majitel. Napadlo ho i to, že třináctka je nešťastné číslo, a uvažoval, zda nemá odejít. Nesl s sebou ranec šatstva zabaleného do hnědého papíru, pořádně objemný ranec, který rozhodně nepřispěl k uvolnění pocitu stísněnosti v přeplněném obchodě. Protlačil se kolem dvou mužů, kteří byli celí zajíklí nad jakousi hnusně oranžovou košilí bez jediného knoflíku.
"Promiňte," říkal, "promiňte."
Následovalo další klopotné prodírání kolem skupinky mužů, shromážděných u věšáku na kravaty.
Kravaty byly vyrobeny z indického madrasu a vyvedeny v barvách, o nichž muži jedním dechem prohlašovali, že jsou "decentní", "štráfkovské" a "šílené". Carellovi bylo horko a připadal si příliš usedlý a střízlivý.
Rozhlížel se dál po majiteli obchodu, až konečně se hned vedle něho ozval hlas.
"Co byste si přál, pane?"
Vzápětí spatřil člověka, kterému hlas náležel. Carella střelil očima do tváře hubeného muže, který měl knírek á la zlopověstný čínský padouch doktor Fu Manču z románů velice oblíbených v době Carellova mládí, vypasovaný hnědý oblek, pod ním žlutou vestičku, a vypadal jako sexuální maniak v nudistickém táboře.
"Ano, přál bych si," řekl Carella. "Vy jste majitel?"
"Jerome Jerralds," řekl mladý muž a vykouzlil úsměv.
"Těší mě, pane Jerraldsi," řekl Carella. "Přišel jsem ..."
"Není něco v pořádku?" zeptal se Jerralds a změřil si očima ranec šatstva. "Náš oblek vám nepadne?"
"To ne, víte ..."
"Kupoval jste jej sám, nebo to byl dar?"
"Ne, totiž ..."
"Nekupoval jste si oblek sám?"
"Ne," řekl Carella. "Já jsem totiž..."
"Takže to byl dar?"
"Ne. Já jsem . . ."
"Jak jste tedy k němu přišel?"
"Poslali mi ty šaty z policejní laboratoře," odpověděl Carella.
"Z poli - - -?"
Jerralds se kousl do rtů a ruka mu vylétla, aby si pohladil čínský knírek. Na malíčku mu zasvítil prsten se žlutým kamenem.
"Já jsem policajt," vysvětlil Carella.
"Ach tak?"
"No. A přinesl jsem s sebou kupu šatstva. Chci se vás zeptat, jestli mi o něm můžete něco povědět."
"Ano, já ..."
"Vím, že máte plné ruce práce, a nerad bych vás moc zdržoval."
"No, já ..."
Carella už ale ranec rozbalil.
"Na obleku byla nášivka," řekl. "Oděvy pro město i venkov. Je to od vás?"
Jerralds si oblek prohlédl.
"Ano, to je od nás."
"A co tenhle plášť do deště? Vypadá na to, že by mohl být od vás, ale nášivka je utržená. Je ten plášť od vás?"
"Zdá se vám, že je to věc, kterou bychom mohli prodávat?"
"Je elegantní," řekl Carella.
"Jistěže."

"Má švih," řekl Carella.
"Jistě, to jistě."
"Dělá dojem na první pohled," řekl Carella.
"Ovšem. Zajisté."
"Vypadá decentně," řekl Carella. "Štráfkovsky. Šíleně."
"Jistěže, je to plášť od nás," řekl Jerralds.
"A co tenhle deštník?"
"Mohu se na něj podívat?"
Carella mu podal deštník opatřený cedulkou.
"Ne, ten od nás není," řekl Jerralds. "V pánských deštnících se pokoušíme nabízet něco zcela jiného. Máme například deštník s držadlem z beraního rohu, jiný zase tvarovaný podle tibetského svícnu ..."
"Tenhle ale od vás není, že?"
"Ne. Měl byste snad zájem o ..."
"Ne, já deštník nepotřebuji," řekl Carella. "Pršet už přestalo, to přece víte."
"Ono pršelo?"
"Je to pár dní. A hezky dlouho."
"Nepovídejte. Tady je někdy takových lidí, že ..."
"Jistě, to chápu. Pokud jde o tenhle oblek a plášť do deště, můžete mi říct, kdo si ty věci koupil?"
"Hm, to bude asi dost obtížné ..."
Jerralds se zarazil. Ruka mu třaslavě sklouzla k saku, zastavila se na rukávu a škrábla nehtem do skvrny.
"Tady myslím je něco na rukávu," řekl.
"To je krev," odpověděl Carella.
"C-c-cože?"
"Krev. Skvrna od krve. Prodáte podobných obleků hodně, pane Jerraldsi?"
"Krev - a to jako lidská ... krev? Krev?" Zíral na Carellu.
"Je to běžné číslo?" řekl Carella.
"Ano."
"Tahle velikost?"
"Jaká to je velikost?"
"Dvaačtyřicet."
"Tak to je velké číslo."
"Souhlasí. Ten oblek nosil hodně velký muž. A plášť do deště je také velké číslo. Nepamatujete se, jestli jste obojí neprodával jednomu člověku? Někde tu ještě musí být pár černých ponožek. Moment."
Vyhrabal z šatstva ponožky. "Znáte je?"
"Ano, tyhle ponožky prodáváme. Je to dovoz z Itálie. Víte, značka na nich není, vyrábějí se všechny v jedné ..."
"Takže jak oblek, tak plášť do deště i ponožky jsou od vás. Ten člověk je buď váš stálý zákazník, anebo někdo, kdo k vám zašel a nakoupil všechno najednou. Nevzpomínáte si na někoho? Velký mužský, oblek dvaačtyřicítka ..."
"Mohu se na ten oblek ještě podívat"
Carella mu podal sako.
"To je teď běžná fazóna," řekl Jerralds, obraceje sako v rukou.
"Opravdu nedokážu ani odhadnout, kolik jich týdně prodáme. A připadá mi skoro vyloučené, že bych mohl nějak blíž označit osobu, která si ten oblek koupila."
"Není tam někde nějaké výrobní číslo? Třeba číslo série?" zeptal se Carella. "Třeba na té nášivce? Nebo vytkané rovnou do obleku?"
"Ne, to ne," řekl Jerralds.
Obrátil sako naruby a zkoumal obě ramena.
"Pravé rameno má dost vysokou vycpávku," řekl spíš pro sebe.
Carellovi řekl. "To je zvláštní, víte, poněvadž tahle fazóna vycpávky v ramenou vůbec nemá. Snažíme se vyhovět módním požadavkům. Přirozené, splývavé linii ..."
"Co tedy ta vycpávka v pravém rameni znamená?"
"To nevím, jedině že by ... Och, počkejte - moment - moment. Ano, ovšem, určitě je to ten oblek."
"Jen pokračujte," řekl Carella.
"Ten zákazník k nám přišel - ano - to muselo být nějak krátce po vánocích. Neobyčejně vysoký muž, perfektní postava. A velice hezký."
"Ano?"
"Měl... no prostě, měl jednu nohu maličko kratší, o nějakých dvanáct třináct milimetrů, ani možná ne, prostě nepatrná vada. Rozhodně ne taková, aby kulhal, ale stabilitu a linii těla to přece jenom trochu narušuje. Vím ze zkušenosti, že je spousta mužů, kteří ...."
"Jistě, ale co mi povíte o tomhletom?"
"Nic zvláštního. jen to, že jsme mu museli dát do pravého ramene saka vycpávku - trošku to podezdít, jak se říká. Aby to tu kratší nohu vyrovnalo."
"A tohle je to sako?"
"Zdá se mi, že ano."
"A kdo je kupoval? Kdo to byl?"

"To nevím."
"Nebyl to stálý zákazník?"
"Ne. Prostě sem přišel. Ano, teď si vzpomínám. Koupil oblek, plášť do deště, několik párů ponožek a pletenou černou vázanku. Už si vzpomínám."
"Jak se jmenoval se nepamatujete?"
"To bohužel."
"Schováváte prodejní paragony?"
"Ano, jenomže ..."
"Píšete na paragon zákazníkovo jméno?"
"To ano, ale ..."
"Co ale?"
"Tohle bylo krátce po vánocích. V lednu. Počátkem ledna."
"A co?"
"Musel bych - musel bych projít strašnou hromadu paragonů, než bych ..."
"Ach tak," řekl Carella.
"A máme tu teď moc napilno," řekl Jerralds. "Sám vidíte ..."
"To tedy vidím."
"A dneska je sobota, to je vždycky nejvíc práce. Obávám se, že nebudu mít čas, abych ..."
"Vyšetřujeme vraždu, pane Jerraldsi," řekl Carella.
"Och."
"Dokážete si ten čas udělat?"
"No ..." Jerralds váhal. "Prosím, šel byste se mnou laskavě dozadu?"
Rozhrnul závěs. Místnost za krámkem byla malá krychlová komora. Lepenkové krabice se zbožím tu byly vyrovnány málem až ke stropu.
Nějaký muž v těsných trenýrkách si zkoušel kalhoty před vysokým zrcadlem.
"Slouží nám to tady i jako šatna," vysvětlil Jerralds.
"Ty kalhoty vám padnou jako ulité," řekl napůl oblečenému muži.
"Tudy prosím, mám stůl tamhle."
Zavedl Carellu k malému psacímu stolku u špinavého, zamřížovaného okna.
"Leden, leden," řekl. "Kde jen ty lednové paragony mohou být?"
"To mají být takhle fest?" řekl muž v trenýrkách.
"Fest?" zeptal se Jerralds. "Vůbec vám nejsou fest."
"Trošku mě ale dřou," řekl muž. "Nebo taky možná nejsem na tyhle kalhoty bez puků zvyklej. Co na ně říkáte?" zeptal se Carelly.
"Já myslím, že vám padnou," řekl Carella.
"Možná že na ně jen nejsem zvyklej," odpověděl muž. "Možná."
"Padnou vám báječně," řekl Jerralds. "A ta barva je nová, takový odstín zelené jsme ještě neměli. Kombinace zelené s černou."
"Já měl za to, že jsou šedé," řekl muž a začal si kalhoty zblízka a důkladně prohlížet.
"Jistě, vypadají jako šedé, ale také jako zelené a také trochu jako černé. To je na nich právě to pěkné," řekl Jerralds.
"Vážně?"
Muž se znova podíval na kalhoty.
"Barva je to hezká," řekl znejistěle.
Na chvilku se zamyslel, zřejmě uvažoval, jak se z koupě vykroutit.
"Jsou mi ale moc fest."
A začal kalhoty svlékat.
"Promiňte," řekl, když do Carelly vrazil, jak poskakoval na jedné noze. "Je tady trochu těsno."
"Ta lednová složka by měla být ..."
Jerralds si zapíchl ukazováček do spánku a svraštil obočí. Prst klesal dolů jako prst boží v den posledního soudu, zakroužil ve vzduchu a ťukl do lepenkové krabice, položené jen kousek od psacího stolu. Jerralds krabici otevřel a začal se hrabat v průpisech prodejních paragonů.
Muž položil kalhoty na stůl a řekl.
"Barva se mi líbí, ale jsou mi moc fest." Přistoupil ke krabici, přes kterou měl hozené vlastní kalhoty, a začal si je oblékat. "Já fest kalhoty nesnáším. Vy ano?" zeptal se Carelly.
"Ne," odpověděl Carella.
"Já mám rád volnost. Rozhon," řekl muž.
"Tak ne, tohle je z února," řekl Jerralds. "Kam jsem jen hrome ty lednové paragony mohl dát? Musím si vzpomenout," a znova zapíchl prst do spánku. Chvilku váhal a pak mu oknírkovanou tváří prolétl záblesk inspirace. Prst se snesl na nový cíl jako Stuka útočící střemhlav. Otevřel další krabici a vysypal z ní pěknou hromádku paragonů.
"Tady to je," řekl. "Leden. Panebože, tohle bude pekelná práce. V lednu jsme měli výprodejové týdny. Po vánocích, víte? Těch paragonů jsou tu tisíce."
"Tak teda pěkně děkuju," řekl muž, který se mezitím vpravil do útulného bezpečí svých starých, pytlovitých kalhot. "Já mám rád volnost.\Rozhon, víte?"
"Já vím. Ano. Hm," řekl Jerralds a prohrabával se dál v paragonech.

"Stavím se tu někdy jindy. Já jsem totiž taxíkář. Já musím mít volnost. Sedím na prdeli jak je den dlouhej."
"Hm. Ano. Já vím," řekl Jerralds. "Mám dojem, že to mohl být druhý lednový týden. První byl výprodejový. Nejdřív se podívám na tyhle."
"Tak teda na shledanou," řekl taxíkář. "Jsem rád, že jsem vás poznal."
"To nic. Kalhoty budou, my ne," odpověděl Carella.
Taxíkář rozhrnul závěs a prošel do krámu.
"Tři košile pětačtyřicítky po ... ne, to neni ono. To je ale kšeft, tohle hledání, já vám řeknu. Nebýt toho, že jste takový milý člověk, pochybuju, že bych ... jedny plavky ... to není ... kravaty, to taky ne ... plášť do deště černý, oblek uhlová čerň, ponožky bavlněné tři páry... to je ono, mám to," řekl Jerralds. "Vždy jsem si to myslel. Desátý leden. Ano, platil v hotovosti."
"A jak se jmenoval?"
"To je tady nahoře na paragonu. Dost špatně se to ale čte. Kopírák je rozmazaný."
"Rozluštíte to?" zeptal se Carella.
"Nejsem si jistý. Chirapadano - zní to vůbec jako jméno? Michael Chirapadano?"

17

Správcová řekla. "Vy už jste tu zas? Kde máte toho zrzavýho kamaráda?"
"Má nějakou práci," řekl Carella. "Chtěl bych se ještě jednou podívat do Chirapadanova pokoje. Nemáte nic proti tomu?"
"Jen si poslužte. Už jste na něco kápli?"
"Možná."
"Visí mi činži za dva měsíce," řekla správcová. "Pojďte, půjdu s váma nahoru."
Nahoru šli po schodišti. Správcová cestou otírala zábradlí mokrým hadrem. Zavedla Carellu k bytu a právě vytahovala klíč, když se pojednou zarazila. Carella ten zvuk uslyšel také. Revolver měl v té chvíli už v ruce.
Odstrčil správcovou dál do chodby a sám couvl k protější zdi. Správcová ale zašeptala.
"Proboha, ne abyste ty dveře vyrazil. Vemte si klíč - proboha!"
Vzal od ní klíč, strčil jej do zámku a otočil jím téměř neslyšně. Stiskl kliku a opřel se do dveří. Dveře se ale ani nehnuly. Slyšel, jak v bytě někdo zběsile pobíhá, zařval.
"Krucinálhergot!", vrazil ramenem do dveří znovu a vpáčil je dovnitř.
Uprostřed místnosti stál vysoký muž a držel v rukou "velkého vaška."
"Ani hnout, Mike!" zařval Carella, ale muž po něm velikým bubnem hodil, trefil ho naplno do prsou, srazil ho zpátky a na správcovou, která v jednom kuse vykřikovala.
"Říkala jsem vám, abyste ty dveře nevylamoval! Nač jsem vám ten klíč dávala?"
Muž se na Carellu vrhl. Neřekl jediné slovo. Oči mu divoce svítily, když se proti Carellovi vyřítil. Revolver v Carellově pěsti ignoroval právě tak jako lamentující správcovou. Švihl levačkou a udeřil Carellu do tváře. Rozpřahoval se už i pravou pěstí, když ho Carella tvrdě čísnul ze strany osmatřicítkou, a kov zbraně mu okamžitě roztrhl tvář. Muž zavrávoral, zatápal po rovnováze, ale klopýtl o vysoký okraj velkého vaška a buben protrhl. A pojednou se dal do pláče, z úst se mu vydralo lítostivé sténání a fňukání.
"Tak, a teď jste ho zničil," řekl. "Buben je v čudu!"
"Vy jste Mike Chirapadano?" zeptal se Carella.
"To není on," řekla správcová. "Proč jste ty dveře vylamoval? Vy policajti jste všichni stejní! Proč jste neotevřel klíčem, když jsem vám to řekla?"
"Nejdřív jsem to přece s tím zatraceným klíčem zkusil," řekl Carella vztekle. "Jenomže jsem vlastně zamknul. Dveře totiž byly odemčené. Opravdu to není Chirapadano?"
"Přece si ho nemůžu splíst. Jak to, že dveře byly odemčené? Sama jsem je zamykala."
"Tady ... náš přítel ... nejspíš použil paklíče. Jak to bylo, šéfiku?" zeptal se Carella.
"Teď jste ho zničil," řekl muž. "Buben je v čudu!"
"Co to pořád melete?"
"Buben je v čudu. Vy jste ten zatracenej buben zničil."
"To jste vedle. Zničil jste ho vy, ne já," řekl Carella.
"Vy jste mě praštil," řekl muž. "Zakopl jsem o něj, poněvadž jste mě praštil."
"Kdo jste? Jak se jmenujete? Jak jste se sem dostal?"
"Hádejte, vy nádivo."
"Proč jste nechal dveře odemčené?"
"Copak jsem mohl čekat, že sem někdo přijde?"
"Co tu vůbec chcete? Kdo jste?"
"Chtěl jsem ty bubny."
"Proč?"
"Chtěl jsem je dát do frcu."
"Mikovy bubny?"
"No jo."
"Bůh s váma. Kdo jste? Ven s tím."

"Co je vám do toho? Zničil jste velkýho vaška. Teď ho do zastavárny dát nemůžu."
"Mike vás požádal, abyste dal jeho bubny do frcu?"
"Ne."
"Tak jste je teda chtěl ukrást?"
"Chtěl jsem si je půjčit."
"To vám tak budu věřit. Jak se jmenujete?"
"Vy jste ale nádiva. Myslí si, že když má bouchačku, může se na každýho vytahovat." Dotkl se krvácející tváře.
"Rozsekl jste mi tvář."
"Koledoval jste si o to," řekl Carella. "Jak se jmenujete?"
"Larry Daniels."
"Odkud znáte Chirapadana?" "Hráli jsme spolu v kapele."
"Kde?"
"U krále a královny."
"Jste jeho dobrý přítel?"
Daniels pokrčil rameny.
"Na jaký nástroj hrajete?"
"Na trombón."
"Víte, kde Mike je?"
"Ne."
"Věděl jste ale, že tady nebude, co? Jinak byste se sem nevloupal s paklíčem a nepokoušel se mu ukrást bubny. Nemám snad pravdu?"
"Já je nechtěl ukrást. Chtěl jsem si je půjčit. Chtěl jsem mu lístek ze zastavárny dát, až ho uvidím."
‚Proč jste chtěl dát ty bubny do zastavárny?"
"Potřebuju prachy."
"Tak proč nedáte do frcu ten svůj trombón?"
"Ten už ve frcu je."
"Vy jste ten narkoman, co mi o něm povídal Randy Simms?"
"Kdo?"
"Simms. Randy Simms. Ten chlap, co mu podnik U krále a královny patří. Řekl mi, že trombónista z jeho orchestru je narkoman. Jste to vy, Danielsi?"
"No ... to jsem já. Brát drogy není žádný zločin. Podívejte se do zákona. Není to žádný zločin. Drogy jste u mě nenašel, takže buzerujete zbytečně a vůbec - dejte si pohov. S takovouhle habaďůrou na mě nechoďte. Nemáte mě z čeho obvinit."
"Jedině z pokusu o loupež," řekl Carella.
"Páni, to mě podržte! Tomuhle říkáte loupež? Půjčoval jsem si bubny."
"Jak jste mohl vědět, že tu Mike nebude?"
"Prostě jsem to věděl."
"Jistě. Ale odkud? Víte, kde zrovna v téhle chvíli je?"
"To nevím."
"Věděl jste ale, že tady nebude."
"Nic nevím."
"Narkoman. Propadlej drogám," řekla správcová. "To jsem si mohla myslet."
"Kde je Mike, Danielsi?"
"Co mu chcete?"
"Jemu nic. Chceme jeho."
"Proč?"
"Poněvadž mu patří oblek, který možná nějak souvisí s vraždou. A jestli nám zatajíte nějakou informaci, budete z toho mít opletačky, obviníme vás z napomáhání pachateli trestného činu. Tak co vy na to, Danielsi? Kde je?"
"Nevím. Vážně nevím."
"Kdy jste ho naposled viděl?"
"Těsně předtím, než to provedli s tou ženskou."
"S jakou ženskou?"
"S tou striptýzkou?"
"S Bubu Bublinou?"
"No jo, s tou."
"Kdy to bylo, Danielsi?"
"Na datum si přesně nevzpomínám. Bylo to nějak kolem svátku sv. Valentina. Pár dní předtím."
"Dvanáctého?"
"To se nepamatuju."
"Mike nepřišel do práce dvanáctého večer. Ten den jste ho viděl?"
"Jo. To souhlasí."
"Kdy jste ho viděl?"
"Někdy odpoledne."
"A co chtěl?"

"Řekl mi, že ten večer nebude moct přijít vařit a dal mi klíč od bejváku."
"Proč to udělal?"
"Chtěl, abych mu odvezl bubny domů. Když jsme ten večer dohráli, udělal jsem, co ode mě chtěl. Sbalil jsem bubny a odvezl je sem."
"Tak takhle jste se sem dnes dostal! Máte ještě pořád Mikův klič."
"No mám."
"A proto jste taky věděl, že tu nebude. Ten klíč totiž od vás nikdy zpátky nedostal, co?"
"No. To máte pravdu." Daniels se odmlčel. "Měl jsem mu hned druhý den zavolat a měli jsme domluveno, že se sejdeme a že mu klíč dám. Jenže když jsem mu volal, nikdo telefon nebral. Volal jsem mu celej den, ale telefon nikdo nebral."
"To bylo třináctého února?"
"Jo - den nato."
"A řekl vám, že bude s Bubu Bublinou?"
"No - přímo ne. Když mi ale dával klič a telefonní číslo, udělal takovej menší vtípek, znáte to. Řekl. ‚Hele, Larry, a ne abys mi volal pozdě v noci. Bublina i já máme moc tvrdý spaní.` Takovej jako fórek. A z toho mi bylo jasný, že jako tu noc bude s Bublinou poskakovat. Poslyšte, mně se dělá nějak šoufl. Já odtud musím vypadnout."
"Dejte si pohov, Danielsi. Co to bylo za telefonní číslo, co vám Mike dal?"
"To se nepamatuju. Poslyšte, já si musím jít píchnout. Hele, vážně, já nekecám ... to není sranda."
"Co to bylo za číslo?"
"Kdo si to má proboha pamatovat? Vždy to bylo minulej měsíc - prokristapána! Hele, vážně, já si z vás fakt nedělám srandu. Já já prostě odtud musím vypadnout. Znám, jaký to má příznaky, a tohle dopadne špatně, jestli si nebudu moct ..."
"Zapsal jste si to číslo?"
"Cože?"
"To číslo. Zapsal jste si je?"
"Nevím, já nevím," řekl Daniels, ale vytáhl náprsní tašku a začal se v ní hrabat. V jednom kuse přitom drmolil. "Musím si píchnout, měl jsem to napevno smluvený, musím odtud vypadnout," a ruce se mu třásly, jak listoval v přihrádkách náprsní tašky. "Tady to je," řekl konečně, "tady máte to číslo. A nechte mě vypadnout, než se vám tu složím."
Carella si vzal kartičku.
"Složit se můžete na strážnici," řekl.
Telefonní číslo bylo Economy 8-3165.
Carella zavolal ze služebny na telefonní společnost. Přepojili ho na provozní, která mu pohotově sdělila, že takové číslo v seznamu nemá.
"A nemohlo by to být číslo neuvedené v seznamu?" řekl Carella.
"Nedalo by se to zjistit?"
"Jestli není uvedeno v seznamu, nemáme je zaznamenané nikde."
"Poslyšte, já volám z policejního oddělení," řekl Carella. "Vím, že máte zakázáno prozrazovat..."
"Tady vůbec nejde o prozrazení čísla, pane. Já je prostě nemám nikde evidované. Pokouším se vám vysvětlit, že prostě nemáme žádný seznam čísel neuvedených v seznamu. Je už to jasné, pane?"
"Naprosto jasné," řekl Carella. "Telefonní společnost ale přece o něm někde nějaký záznam mít musí, ne? Někdo přece ty zatracené účty platí, ne? Někomu je každý měsíc posílají. Nechci vědět nic jiného, než komu posílají účet."
"Je mi líto, pane, ale já opravdu nevím ..."
"Přepojte mě na svého šéfa," řekl Carella.

Charles Tudor vyšel z domu v The Quarter, kde bydlel, a Cotton Hawes kráčel přímo za ním. V uctivé vzdálenosti samozřejmě. Den byl k menší procházce jako stvořený, den, v němž člověk začíná přicházet jaru na chuť. Den jak stvořený k zahálčivým potulkám, k postávání před kdejakou výkladní skříní a k okouzlenému obdivování mladých žen, které už svlékly pláště a rozkvetly dřív než květiny.
Tudor ale ani dost málo nezahálel a také nikoho neobdivoval. Kráčel, jako když za ním hoří, hlavu skloněnou, ruce vražené do kapes převlečníku - velký, vysoký muž, který odstrčil rameny každého, kdo se mu připletl do cesty. Hawes, který byl stejně vysoký jako on, měl zatraceně co dělat, aby mu stačil. Chodníky v The Quarter byly v tu krásnou sobotu plné žen tlačících dětské kočárky, promenujících dívenek s ňadry jak štičí hlavy, mladých mužů ve vypasovaných vyrudlých texaskách, kráčejících s elegancí tanečníků, mladých mužů s okázalými plnovousy a v křiklavě barevných tričkách bez límců, dívek v punčochových kalhotkách, přes které měly šortky, starců vlekoucích malířská plátna s namalovaným oceánem, italských hospodyněk ze sousedství, táhnoucích nákupní tašky, z nichž trčely dlouhé veky chleba, mladých hereček s dokonalými mejkapy, spěchajících na zkoušky do mnoha malých divadel, jichž je v postranních ulicích bezpočet, a kluků hrajících čáru.
Hawes by si byl tu přehlídku člověčiny s radostí odpustil. Měl-li Tudorovi stačit, musel ...
Pojednou se zastavil.
Tudor vešel do cukrářství na rohu. Hawes přidal do kroku. Nevěděl, jestli krám nemá druhý východ, ale předchozího večera se mu Tudor dokázal ztratit, a Hawes nechtěl, aby mu uklouzl znova. Minul cukrářství a zahnul za roh. Druhý východ tam nebyl a v krámě viděl Tudora, jak nakupuje. Rychle přešel na protější stranu ulice, stoupl si do vrat činžáku, odkud měl dobrý výhled, a čekal, až se Tudor objeví. Když Tudor z cukrárny vyšel, strhával celofánový proužek z krabičky cigaret. Nezastavil se však, aby si cigaretu zapálil. Zapálil si ji v chůzi a musel rozškrtnout tři

zápalky, než konečně vyfoukl obláček kouře.
Hawes se umíněně plahočil za ním.

"Dobré odpoledne, pane. Tady inspektorát telefonní společnosti. Přál jste si s někým od nás mluvit?"
"Ano," řekl Carella. "Tady detektiv Carella z 87, pátracího oddělení v Isole," řekl a nespecifikoval blíž svou hodnost.
"Máme tu jedno telefonní číslo, které se pokoušíme zjistit, a jak to vypadá ..."
"Šlo o hovor z aparátu s tlačítkovým číselníkem?"
"Jaký hovor?"
"Poněvadž jestli ano, bude skoro nemožné číslo zjistit. Aparáty s tlačítkovým číselníkem jsou plně automatizované a ..."
"Ano, to vím. My ale nechceme žádný hovor odposlouchat, slečno, my se pokoušíme ..."
"Mluvíte s inspektorkou."
"Ano, ano, já vím. Pokoušíme se ..."
"Jestli ovšem šlo o hovor z aparátu s otáčecím číselníkem, je možnost číslo zjistit trochu větší. Ovšem jedině v tom případě, že to skutečně nešlo přes automat ..."
"Poslyšte, madame, já jsem policajt a o sledování telefonních hovorů mi nemusíte nic vykládat. Nechci od vás nic víc, než abyste se na to číslo podívala a řekla mi jméno a adresu účastníka. Nic víc nechci."
"Já vím."
"No tak. To číslo je Economy 8-3165. Mohla byste se teď na ně laskavě podívat a poskytnout mi informaci, kterou potřebuju?"
"Okamžik, prosím."
Ženský hlas se z linky vytratil. Carella netrpělivě bubnoval prsty do psacího stolu. Bert Kling, už zase v plné formě, zběsile vyťukával do stroje hlášeni hned vedle něho.

Tudor udělal další zastávku. Hawes obchod pozoroval z místa, odkud měl dobrý výhled. Byl situován mezi dvěma jinými krámy v bloku činžovních domů a nezdálo se pravděpodobné, že by mohl mít druhý východ. I kdyby však východ druhou stranou měl, zákazníkům by rozhodně nebyl přístupný.
Hawes si zapálil cigaretu a čekal, až Tudor nakoupí, a znova se objeví na ulici.
Byl v obchodě skoro patnáct minut.
Když vyšel ven, nesl několik bílých gardénií.
No ne, pomyslel si Hawes, to on jde k nějaké dámě.
A pak ho napadlo, jestli by ta dáma nemohla být Bubu Bublina.
"Tady inspektorát."
"Tak co?" řekl Carella. "Máte to ...?"

"Pochopte prosím, že když si někdo vyžádá tajné číslo nebo číslo v telefonním seznamu neuvedené, jsme ..."
"Já nejsem někdo," řekl Carella. "Já jsem policajt."
Svraštil obočí a pomyslel si, že momentálně vede jedna nula.
"Jistě, ale já mám na mysli osobu, o jejíž telefonní číslo jde. Když někdo požádá o neveřejné telefonní číslo, předpokládáme, že je mu známo, co to znamená. Znamená to, že nikde nebude k dispozici žádný písemný seznam těchto čísel a že telefonní společnost toto číslo nikomu nesdělí, i kdyby tazatel prohlásil, že je potřebuje z naléhavých důvodů. Je to prosím jasné?"
"Ano, je. Poslyšte, madame, já ale jsem policajt, který vyšetřuje vraždu. A proto mi laskavě..."
"Och ano, já vám tu žádanou informaci dám. Jistěže vám ji dám."
"Tak proč teda ...?"
"Chci ale, abyste věděl, že normální občan od nás tuto informaci za žádných okolností nemůže získat. Chci pouze, aby vám byly zcela jasné zásady, které telefonní společnost striktně dodržuje."
"Ale jo, to je mi naprosto jasné, slečno."
"Mluvíte s inspektorkou," opravil ho ženský hlas.
"Ano, jistě, vím. A teď mi řekněte, čí je to číslo a jak zní adresa?"
"Telefon je v budově v Canopy Street. Číslo domu 1611."
"Děkuju. A komu patří?"
"Naše telefony nepatří nikomu, pane. Propůjčujeme je účastníkům na základě dvoustranné obchodní dohody, a proto ..."
"Na jaké jméno je ten telefon zapsán, sleč - pardon, paní inspektorko? Mohla byste mi laskavě...?"
"Je veden na jméno Charles Tudor," řekla inspektorka.
"Charles Tudor?" řekl Carella.
"Doprčic, to ale ...?"
"Jakže prosím?" zeptala se inspektorka.
",Děkuju," řekl Carella a zavěsil.
Otočil se ke Klingovi.
"Berte" řekl, "vem si klobouk."
"Já žádný nenosím," řekl Kling a místo po klobouku sáhl po pouzdru s revolverem.

Charles Tudor vešel do budovy v Canopy Street, číslo 1611, odemkl dveře do vestibulu a zmizel z dohledu.
Hawes teď stál dole v chodbě a prohlížel si poštovní schránky. Na žádné však nebyl štítek se jménem Barbara Cesareová, Charles Tudor nebo Mike Chirapadano. Ani jediné jméno Hawesovi nepřipadalo povědomé. Začal číst jména na poštovních schránkách ještě jednou a tentokrát přitom vycházel z prastaré zkušenosti, kterou si každý policista často ověřil. Z důvodů, které zná pouze bůh a psychiatři, bývá téměř pravidlem, že člověk používající falešného jména zvolí si je tak, aby se jeho iniciály shodovaly s jménem pravým. Ve skutečnosti v tom žádná nadpřirozená ani psychiatrická záhada není. Většina lidí totiž má na spoustě osobních věcí monogram - na kapesnících, na košilích, na aktovkách, náprsních taškách a podobně. A jestliže muž, který se jmenuje Benjamin Franklin a má monogram B. F. na zavazadlech, na košilích, na spodkách a dejme tomu i vytetovaný na čele, by se pojednou zapsal v hotelu pod jménem George Washington, zvědavý recepční by mohl pojmout podezření, zda náhodou ten milý host nepřišel k zavazadlům s monogramem B. F. nějakým nezákonným způsobem. A poněvadž člověk, který vystupuje pod falešným jménem, netouží zpravidla příliš po tom, aby na sebe upoutával pozornost, udělá všechno, co je v jeho silách, aby si věci zjednodušil a ulehčil. A tak si při volbě pseudonymu zvolí takový, který má stejná počáteční písmena jako jeho pravé jméno.
Na jedné poštovní schránce byl štítek se jménem Christopher Talley.
Jméno znělo tak trochu nepřirozeně a písmena C. T. odpovídala.
Hawes si proto pohotově vryl do paměti číslo bytu. 6B.
Potom zazvonil na byt 2A, počkal, až se ozve bzučák uvolňující zámek dveří do vestibulu, a rychle vyšel po schodech do šestého patra.
Přitiskl ucho na dveře bytu 6B a naslouchal. V bytě se ozval mužský hlas.
"Barbaro," říkal ten muž, "přinesl jsem ti zase nějaké květiny."

V policejním sedanu řekl Carella.
"Pořád mi to neštimuje, Berte. Prostě mi to pořád nejde dohromady."
"A v čem je ta potíž?" zeptal se Kling.
"To není potíž. Je to celé nějak zmatené. Najdeme dvě useknuté ruce a zjistíme krevní skupinu 0, je to tak?"
"Je."
"Dobrá. Mike Chirapadano tuhle krevní skupinu má. Taky je to veliký chlap a minulý měsíc zmizel, což všechno zapadá do předpokladu, že tou obětí mohl být on, je to tak?"
"Je," řekl Kling.
"Dobrá. Když ale najdeme šaty, které nosil vrah, ukáže se, že patřily Mikovi Chirapadanovi. Takže tu máme logický předpoklad, že právě tak dobře mohl být vrahem."
"Fakt?" řekl Kling.
"No fakt. Pak seženeme telefonní číslo toho tajného kvartýru Bubu Bubliny, kterého ona i Chirapadano používali, kvartýru, do kterého zrovna teď jedem ..."
"Fakt?"
"No fakt - a ukáže se, že telefon je napsaný na Charlese Tudora, což je Bublinin agent. Jak tohle všechno hraje dohromady?"
"Zastav. Číslo 1611 je tady," řekl Kling.

Hawes stál v chodbě a slyšel pouze mužský hlas. Hlas, který nepochybně patřil Charlesu Tudorovi. Uvažoval, jestli má vyrazit dveře bytu nebo ne. Téměř nedýchal a zoufale se snažil zaslechnout dívčiny odpovědi. Ucho měl přilepené na dřevo dveří a poslouchal, poslouchal.
"Líbí se ti ty květiny, Barbaro?" říkal Tudor.
Následovala pauza. Hawes naslouchal, ale odpověď neuslyšel.
"Nevím, jestli máš ráda zrovna gardénie, ale těch ostatních tu máme už tolik. A tak to má být - krásná žena má kolem sebe mít spousty květin."
Další pauza.
"Máš ráda gardénie?" řekl Tudor. "To jsem rád. Dneska ti to moc sluší, Barbaro. Jsi krásná. Nepamatuji se, že bys byla někdy tak krásná jako dneska. Říkal jsem ti to o té policii?"
Hawes naslouchal, zda uslyší Odpověď.. Z ničeho nic si vzpomněl na kuňkavý hlásek Marly Phillipsové a napadlo ho, jestli náhodou všechny velké dívky nemají takové hlasy. Neslyšel ani slovo.
"Mám ti to o té policii povědět?" říkal Tudor. "Krátce a dobře, včera u mne byli znova. Vyptávali se na tebe i na mě. A na Mika. A také se ptali, jestli nemám černý plášť do deště a deštník. Řekl jsem jim, že ne. A je to pravda, Barbaro. Já vážně nemám černý plášť" do deště a deštníky jsem nesnášel odjakživa. Tos nevěděla, vid? Ty o mně ještě nevíš strašně moc věcí. Já jsem totiž velice složitý člověk. Máme ale přece spoustu času. Dovíš se o mně všechno. Vypadáš opravdu báječně. Nevadí ti, když ti pořád říkám, jak jsi krásná?"
Tentokrát Hawes něco zaslechl.
Jenomže zvuk se ozval za ním, v chodbě.
Otočil se jako blesk a začal vytahovat osmatřicítku z pouzdra.
"Bouchačku ven, Cottone," zašeptal Carella.
"Chlape, tys mě ale vyděsil!" odpověděl mu Hawes také šeptem.
Naklonil se Carellovi přes rameno a zjistil, že za ním stojí Kling.
"Tudor je v bytě?" zeptal se Carella.

"Jo. Je tam s tou holkou."
"S Bublinou?"
"No."
"Dobrý, tak to vyrazíme, ` řekl Carella.
Kling si stoupl napravo ode dveří, Hawes nalevo. Carella se odrazil od zdi a kopl do zámku. Dveře se rozletěly. Vpadli do místnosti s revolvery v rukou a v jednom koutě spatřili klečícího Charlese Tudora. A pak uviděli, co je za Tudorem, a přes každého z nich zvlášť, ale přes všechny stejně se převalila ta vlna šoku, hrůzy, lítosti, a Carella hned vědět, že revolvery nebudou potřebovat.

18

Pokoj byl plný květin. Kytice rudých růží a bílých růží a žlutých růží, kytičky fialek, gladioly s dlouhými stonky, karafiáty, gardénie, rododendróny - všechny ve vázách naplněných vodou. Pokoj byl prosycen vůní květin - ještě svěžích i uvadlých, květin, které byly čerstvé, i květin, které už opadaly. Pokoj byl prosycen nesnesitelnou vůní květin a nesnesitelným pachem čehosi jiného.
Dívka Bubu Bublina ležela zcela tiše na stole, kolem něhož byly květiny nakupeny. Černé vlasy jí splývaly z hlavy, dlouhé tělo zahalovala pouze noční košile. Štíhlé ruce měla zkřížené na prsou a rubínový náhrdelník jí obtáčel hrdlo. ležela na stole a hleděla do stropu a neviděla nic a neslyšela nic a necítila nic, protože byla mrtvá, studená jako kámen, a ležela už tak celý měsíc a její rozkládající se tělo nepopsatelně páchlo.
Tudor, který klečel, se otočil k detektivům a zíral na ně.
"Tak jste nás našli," řekl klidně.
"Vstaňte, Tudore."
"Našli jste nás," opakoval. Znova se podíval na mrtvou dívku. "Že je krásná, viďte?" zeptal se, ale otázka nebyla určena nikomu. "Nikdy jsem nepoznal nikoho krásnějšího, než je ona."
Ve skříni našli mrtvolu muže. Měl na sobě pouze spodky a obě ruce měl useknuté.
Byl to Mike Chirapadano.

Ale ano, věděl, že je mrtvá, věděl, že je oba zabil. Stáli ve služebně kolem něho a kladli mu otázky tlumeným hlasem, poněvadž teď už to měli všechno za sebou a Charles Tudor, ač už to byl vrah, nebo ne, byl především lidská bytost, muž, který miloval. Nikoli drobný zlodějíček, nikoli šejdíř, pouze vrah, který miloval. Ale ano, věděl, že je mrtvá. Ano, věděl to. Ano, věděl, že ji zabil, že je zabil oba. Věděl to.
A přesto, když hovořil, když odpovídal na téměř šeptané otázky detektivů, zdálo se, že to neví, zdálo se, že se zatoulal od kruté skutečnosti vraždy do jiného světa, do světa, kde Barbara Cesareová je dosud naživu a směje se. Překročil hraniční čáru tohoto jiného světa zcela snadno a pak ji zas překročil zpátky, směrem do skutečnosti, ale ta mu pak znovu nějak unikla, až nakonec přestaly existovat jakékoli hranice a byl to pouze muž putující mezi dvěma neznámými zeměmi, v žádné domorodec, v obou cizinec.
"Když mi zavolali z podniku," řekl, "když mi Randy Simms zavolal z podniku, nevěděl jsem, co si mám myslet. Na Barbaru bylo obvykle spolehnutí. A tak jsem zavolal k ní do bytu, tam, co bydlela s těmi ostatními děvčaty, a mluvil jsem s jednou její spolubydlící, a ta mi řekla, že ji naposled viděla ten den časně ráno. To bylo dvanáctého, dvanáctého února, budu si ten den pamatovat do konce života, to byl den, kdy jsem Barbaru zabil."
"Co jste udělal po tom telefonickém hovoru s její spolubydlící, pane Tudore?"
"Napadlo mě, že možná odešla do druhého bytu, do toho bytu v Canopy Street."
"Vy jste ten byt platil, pane Tudore?"
"Ano. Ano, já. Ano. Ale byl to náš byt, víte? Patřil nám společně. Měli jsme spoustu věcí společných, Barbara a já. Spoustu věcí jsme dělali rádi spolu. Mám na příští týden lístky do divadla. Na muzikál. Ona má moc ráda hudbu. Půjdeme tam spolu. Moc věcí děláme vždycky jen spolu."
Detektivové stáli kolem něho v zamlklém hloučku. Carella si odkašlal.
"Šel jste do toho bytu, pane Tudore, ano? Do toho v Canopy Street?"
"Ano, šel jsem tam. Přišel jsem tam asi v deset hodin. Večer. Už byla noc. A šel jsem rovnou nahoru, otevřel jsem si svým klíčem a ... já ... ona tam byla. S tím mužem. Ten muž se jí dotýkal. V našem bytě. Barbara byla v našem bytě s

jiným mužem." Tudor potřásl hlavou. "Takové věci by neměla dělat. Ví přece, že ji mám rád. Koupil jsem jí rubínový náhrdelník, dárek ke dnu sv. Valentina. Viděli jste ten náhrdelník? Je přece nádherný. A moc pěkně jí sluší."
"Co jste udělal, když jste je tam nalezl, pane Tudore?"
"Já ... byl to pro mne šok. Chtěl jsem ... chtěl jsem vědět. A ona ... mi řekla, že mi nikdy nepatřila. Řekla mi, že je volná, řekla mi, že nepatří nikomu, ani mně, ani . . , ani tomu muži, co s ní byl a ... a ... ani Karlovi, řekla že ani Karlovi, já vůbec nevěděl, kdo Karl je. Řekla ... řekla, že tomu Karlovi slíbila, že s ním odjede, ale že nepatří ani jemu, že nepatří nikomu, řekla to a ... a ..."
"Pokračujte, pane Tudore."
"Nemohl jsem tomu uvěřit, poněvadž ... ano, miloval jsem ji. To přece víte. A ona mi říkala tyhle hrozné věci a ten muž, ten Mike, tam stál a šklebil se. Ve spodkách, stál tam ve spodkách, a ona měla na sobě noční košili, co jsem jí dal, tu, co jsem jí dal já. Já.., já... já ho uhodil. A tloukl jsem ho pořád dál a Barbara se smála, smála se celou tu dobu, co jsem ho tloukl. Já mám velkou sílu, uhodil jsem ho a pak jsem mu mlátil hlavou o podlahu a pak se Barbara přestala smát a řekla. ‚Tys ho zabil.` A já ... já..."
"Ano?" "Vzal jsem ji do náruče a líbal jsem ji a ... a ... já . . , moje ruce ... za krk ... nevykřikla ... nic ... prostě jsem zmáčkl a držel a ... ona ... se mi skácela v náručí. Je to jeho vina, to jsem si myslel, je to jeho vina, že se jí dotýkal, neměl se jí dotýkat, neměl právo dotýkat se ženy, kterou mám rád, a tak jsem ... šel do kuchyně a hledal jsem nějaký... nějaký nůž nebo něco. Našel jsem sekáček na maso v zásuvce a... šel jsem do druhého pokoje a usekl jsem mu obě ruce." Tudor se odmlčel. "Za to, že se jí dotýkal. Usekl jsem mu ruce, aby se jí už nikdy nemohl dotknout." Obočí se mu při té vzpomínce svraštilo. "Byla tam ... byla tam ... spousta krve. Vzal jsem ty ruce a dal je do ... do Barbařiny příruční tašky. Potom jsem mrtvolu odtáhl do skříně a pokoušel jsem se tam trochu uklidit. Byla tam ... byla tam spousta krve všude."
Zbytek té historie z něho vytáhli v nesouvislých slovech a útržcích vět. A příběh překročil hraniční čáru dělící skutečnost od fantazie. Muži ve služebně naslouchali ve stavu šokované strnulosti a někteří si vzpomněli, že mají na práci něco jiného, dole v přízemí, jen aby nemuseli setrvat v přítomnosti toho velkého muže, sedícího na židli s tvrdým opěradlem a vyprávějícího jim o ženě, kterou miluje, o ženě, kterou stále ještě miluje.
Vyprávěl jim, že se Chirapadanovy mrtvoly začal zbavovat minulý týden. Začal s rukama a usoudil, že bude lepší zbavit se každé zvlášť. Napadlo ho, že příruční taška bude bezpečná, poněvadž podobné tašky má mnoho lidí. Rozhodl se, že do ní dá první ruku. Došlo mu však, že podle otisků prstů by bylo možno mrtvolu identifikovat, a proto seřízl bříška prstů kuchyňským nožem.
"Sám jsem se řízl," řekl. "Když jsem odstraňoval... ta bříška. Jenom maličko, ale krvácelo to moc. Řízl jsem se do prstu."
"Jakou máte krevní skupinu, pane Tudore?" zeptal se Carella.
"Co? Aha - myslím, že B. Ano, B. Proč to chcete vědět?"
"To totiž vysvětluje tu záhadnou skvrnu od krve na tom obleku, Steve," řekl Kling.
"Cože?" řekl Tudor. "Na obleku? No ano. Nevím, opravdu nevím, proč jsem to udělal. Nevím proč. To prostě najednou ... jako kdybych to musel udělat, prostě něco ... co jsem musel udělat."
"Co jste musel udělat, pane Tudore?"
"Vzít si na sebe jeho šaty," řekl Tudor. "Toho mrtvého. Já ... oblékl jsem si jeho oblek a vzal jeho ponožky. .. a nosil jeho plášť do deště, chodil s jeho deštníkem." Pokrčil rameny. "Nevím proč. Opravdu nevím proč." Odmlčel se. "Zahodil jsem ty šaty hned, jak jsem si uvědomil, že o nich víte. Šel jsem pěšky až do Calm's Pointu a hodil jsem je tam do koše na odpadky." Tudor se podíval na kruh tváří kolem sebe. "Budete mě tu držet ještě dlouho?" zeptal se pojednou.
"Proč se ptáte, pane Tudore?"
"Protože já chci zpátky k Barbaře," řekl policistům.
Odvedli ho do přízemí do cely pro zatčené a sami pak seděli ve služebně, kde se rozhostilo nezvyklé ticho.
"To je taky odpověď na ty dva přípravky, každý na jiné vlasy, které jsme našli na obleku," řekl Kling.
"No jistě."
"Měli na sobě ten oblek oba. Vrah i oběť."
"To je ono."
"A proč myslíš, že se oblékl do šatů toho mrtvého?" otřásl se Kling.
"Panebože, tohle je ale fujtajxl případ ..."
"Možná že věděl," řekl Carella. "Co věděl?"
"Že on sám je taky oběť."
Miscolo přišel z vedlejší kanceláře.
Muži ve služebně seděli a mlčeli.
"Chce někdo kafe?" zeptal se.
Nechtěl nikdo.